അപരിചിതം

YUVAKSHETRA INSTITUTE OF MANAGEMENT STUDIES
EZHAKKAD, PALAKKAD

അപരിചിതം

Heavenly Patron

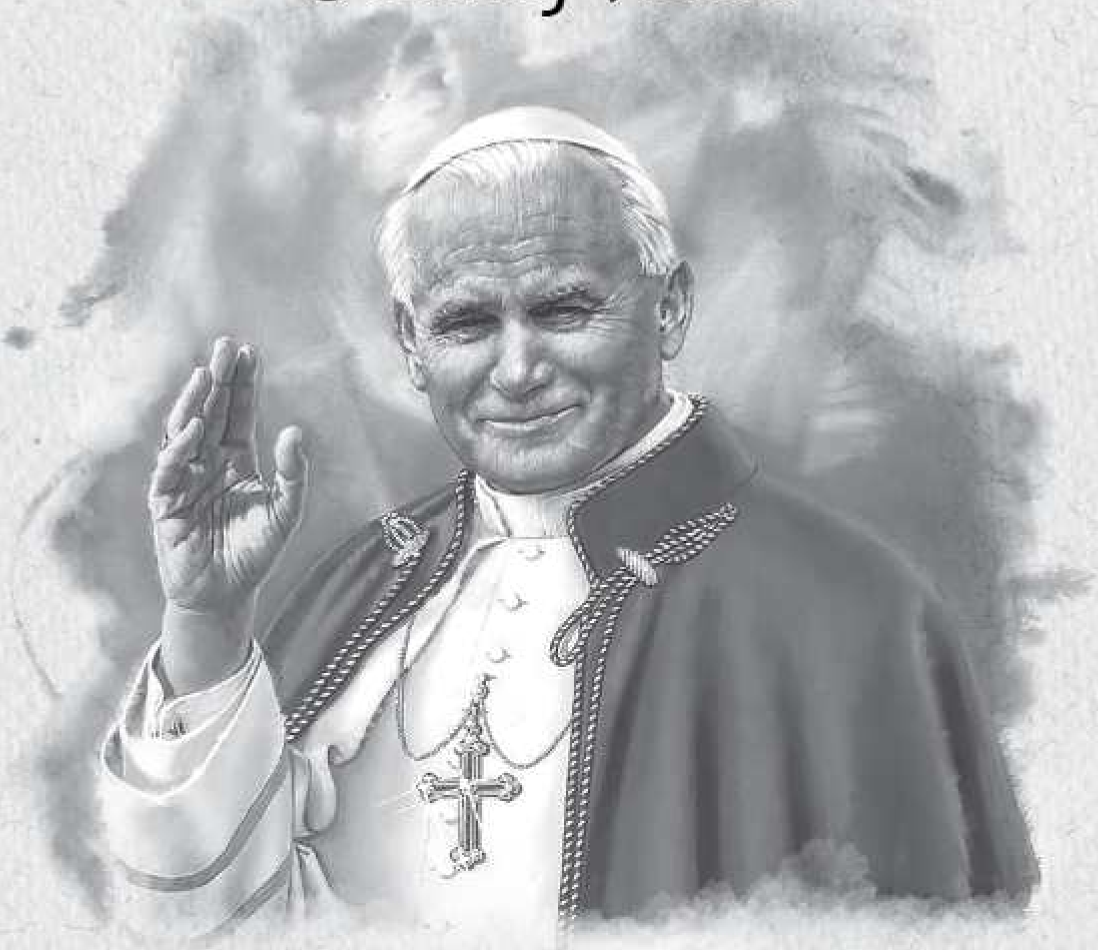

ST. JOHN PAUL II

His Holiness

POPE LEO XIV

Our Patron

MAR PETER KOCHUPURACKAL
BISHOP OF PALGHAT

ആശംസ

മാറ്റമില്ലാത്തതായി മാറ്റം മാത്രമേയുള്ളൂ എന്ന് നമ്മൾ എപ്പോഴും പറയാറുണ്ട്. എന്നാൽ ആ മാറ്റങ്ങളുടെ വേഗത ഓരോ തലമുറയെയും തൊട്ടടുത്ത തലമുറയിൽ നിന്ന് എത്രത്തോളം അകറ്റുന്നു എന്ന് ചിന്തിച്ചിട്ടുണ്ടോ? നമ്മുടെ കോളേജ് മാഗസിൻ ഈ വർഷം ചർച്ച ചെയ്യുന്ന അപരിചിതത്വം എന്ന വിഷയം, ഈയൊരു ആഴമേറിയ ചിന്തയിലേക്കാണ് വിരൽ ചൂണ്ടുന്നത്.

ഓരോ തലമുറയും തങ്ങളുടെ മുൻഗാമികളെയും പിൻഗാമികളെയും നോക്കി അത്ഭുതപ്പെടാറുണ്ട്; ചിലപ്പോൾ ആശങ്കപ്പെടാറുണ്ട്. പഴയ തലമുറയുടെ കണ്ണിൽ പുതിയവരുടെ രീതികൾ പലതും മനസ്സിലാക്കാൻ പ്രയാസമുള്ളതുമാണ്. നേരെമറിച്ച്, പുതിയ തലമുറയ്ക്ക് മുൻതലമുറയുടെ ചിന്തകൾ പഴഞ്ചനായും തോന്നാം. സാങ്കേതികവിദ്യയുടെ വളർച്ചയും മാറുന്ന സാമൂഹിക ചുറ്റുപാടുകളും ഈ അപരിചിതത്വത്തിന്റെ ആഴം കൂട്ടുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ, ഈ 'അപരിചിതത്വം' എന്നത് ഒരു അകൽച്ചയല്ല, മറിച്ച് മനുഷ്യജീവിതത്തിന്റെ സ്വാഭാവികമായ പരിണാമമാണ്. ഒരു തലമുറയുടെ വിപ്ലവകരമായ ചിന്തകളാണ് അടുത്ത തലമുറയുടെ അടിത്തറ. പരസ്പരം കുറ്റപ്പെടുത്തുന്നതിനേക്കാൾ, ഈ വ്യത്യാസങ്ങളെ തിരിച്ചറിയാനും ആദരിക്കാനും നമുക്ക് കഴിയണം. മുതിർന്നവരുടെ അനുഭവസമ്പത്തും യുവതലമുറയുടെ തനതായ ഊർജ്ജവും പരസ്പരം ചേരുമ്പോഴാണ് ഒരു സമൂഹം പൂർണ്ണമാകുന്നത്.

നമ്മുടെ വിദ്യാർത്ഥികളുടെ സർഗ്ഗാത്മകമായ ചിന്തകളും കാഴ്ച്ചപ്പാടുകളും കോർത്തിണക്കി പുറത്തിറങ്ങുന്ന ഈ മാഗസിൻ, തലമുറകൾക്കിടയിലെ ഈ അപരിചിതത്വത്തെ മനോഹരമായി അടയാളപ്പെടുത്തുമെന്ന് ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നു. അക്ഷരങ്ങളിലൂടെയും വരകളിലൂടെയും ഈ ആശയത്തിന് ജീവൻ നൽകിയ എല്ലാ പ്രിയപ്പെട്ട വിദ്യാർത്ഥികൾക്കും, ഇതിന് പിന്നിൽ പ്രവർത്തിച്ച അധ്യാപകർക്കും എന്റെ ഹൃദയം നിറഞ്ഞ ആശംസകൾ.

വ്യത്യസ്തതകളെ ഉൾക്കൊണ്ട് നമുക്ക് ഒന്നിച്ച് മുന്നോട്ട് പോകാം.

റവ. ഡോ. മാത്യു ജോർജ് വാഴയിൽ
ഡയറക്ടർ

കാലം അതിന്റെ പ്രയാണത്തിൽ നിർമ്മിച്ചെടുക്കുന്ന ഏറ്റവും സങ്കീർണ്ണമായ ഒരു പ്രതിഭാസമാണ് 'തലമുറകളുടെ വ്യത്യാസം'. ഈ വർഷത്തെ നമ്മുടെ കോളേജ് മാഗസിൻ 'അപരിചിതം' എന്ന പേരിൽ അടയാളപ്പെടുത്താൻ ശ്രമിക്കുന്നത്, ഒരേ മേൽക്കൂരയ്ക്കു കീഴിൽ ജീവിക്കുമ്പോഴും വ്യത്യസ്ത തലമുറകൾ പരസ്പരം അനുഭവിക്കുന്ന ആ അപരിചിതത്വത്തെയാണ്.

മുൻപത്തെ തലമുറ കാത്തുസൂക്ഷിച്ച മൂല്യങ്ങളും ചിട്ടകളും പുതിയ കാലത്തിന്റെ കണ്ണിൽ ചിലപ്പോൾ 'അപരിചിതവും' ഉൾക്കൊള്ളാൻ പ്രയാസമുള്ളതുമായി മാറാം. അതുപോലെ തന്നെ, ഇന്നത്തെ യുവതലമുറയുടെ അതിവേഗത്തിലുള്ള ആശയവിനിമയങ്ങളും സ്വതന്ത്രമായ ചിന്താഗതികളും മുതിർന്നവർക്ക് പൂർണ്ണമായി മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിഞ്ഞെന്നു വരില്ല. നാം ജീവിക്കുന്ന ലോകം ഒന്നാണെങ്കിലും, ഓരോ തലമുറയും അതിനെ നോക്കി കാണുന്ന ജാലകങ്ങൾ വേറെയാണ്. ഈ കാഴ്ചപ്പാടുകളിലെ വ്യത്യാസമാണ് പലപ്പോഴും നമ്മെ പരസ്പരം അപരിചിതരാക്കുന്നത്.

എന്നാൽ, ഈ അപരിചിതത്വം ഒരു പോരായ്മയല്ല. അതൊരു തുറന്ന പുസ്തകമാണ്. മുൻതലമുറയുടെ വഴികളിലെ ജ്ഞാനവും പുതിയ തലമുറയുടെ ചിറകുകളിലെ സ്വപ്നങ്ങളും പരസ്പരം തിരിച്ചറിയുമ്പോഴാണ് യഥാർത്ഥ സംവാദം സാധ്യമാകുന്നത്. പരസ്പരം 'അപരിചിതർ' എന്ന് മാറ്റിനിർത്തുന്നതിന് പകരം, ആ വ്യത്യാസങ്ങളെ കൗതുകത്തോടെ പഠിക്കാനും ബഹുമാനിക്കാനും കലാലയ ജീവിതത്തിലൂടെ നമുക്ക് സാധിക്കേണ്ടതുണ്ട്. ക്യാമ്പസിന്റെ സർഗ്ഗാത്മകമായ മനസ്സിനെ തൊട്ടുണർത്തുന്ന ഈ മാഗസിൻ, തലമുറകൾക്കിടയിലെ ഈ ദൂരത്തെയും അടുപ്പത്തെയും മനോഹരമായി ചർച്ച ചെയ്യുന്നുണ്ട്. ഇതിനായി തൂലിക ചലിപ്പിച്ച എല്ലാ പ്രിയ വിദ്യാർത്ഥികൾക്കും, ഇതിന്റെ അണിയറയിൽ പ്രവർത്തിച്ച എഡിറ്റോറിയൽ ബോർഡിനും എന്റെ ഹൃദയം നിറഞ്ഞ അഭിനന്ദനങ്ങളും ആശംസകളും.

ആശയങ്ങളുടെ ഈ സംഗമം നമുക്ക് പുതിയ വെളിച്ചം പകരട്ടെ.

റവ. ഫാ. ഷാജു അങ്ങേവീട്ടിൽ
ബർസാർ

റോമൻ തത്ത്വചിന്തകനായ മാർക്കസ് ടുള്ളിയസ് സിസറോയുടെ വാക്കുകളിൽ, "പുസ്തകങ്ങളില്ലാത്ത ഒരു മുറി ആത്മാവില്ലാത്ത ശരീരത്തിന് തുല്യമാണ്." ഈ മഹത്തായ ചിന്തകളുടെ വെളിച്ചത്തിൽ, ഈ വർഷത്തെ കോളേജ് മാഗസിൻ വായനക്കാരുടെ കൈകളിലെത്തുന്നതിൽ എനിക്ക് അതിയായ സന്തോഷവും അഭിമാനവും ഉണ്ട്. ഒരു മാഗസിൻ എന്നത് വെറും ലേഖനങ്ങളുടെയും കവിതകളുടെയും കഥകളുടെയും സമാഹാരം മാത്രമല്ല; മറിച്ച് ഒരു വിദ്യാഭ്യാസ സ്ഥാപനത്തിന്റെ ചിന്തകളുടെയും സ്വപ്നങ്ങളുടെയും സർഗാത്മകതയുടെയും ജീവിക്കുന്ന രേഖയാണ്. വായന മനുഷ്യന്റെ അറിവിനെ വിശാലമാക്കുകയും എഴുത്ത് അവന്റെ ആശയങ്ങൾക്ക് ശാശ്വതമായ രൂപം നൽകുകയും ചെയ്യുന്നു. അതുകൊണ്ടുതന്നെ "Readers are Leaders" എന്ന ചൊല്ല് ഇന്നും കാലാതീതമായ സത്യമായി നിലനിൽക്കുന്നു.

ഈ മാഗസിന്റെ ഓരോ താളും നമ്മുടെ വിദ്യാർത്ഥികളുടെ പ്രതിഭയുടെയും അർപ്പണബോധത്തിന്റെയും സൃഷ്ടിപരമായ ചിന്തകളുടെയും തെളിവാണ്. സ്വന്തം അനുഭവങ്ങളും ആശയങ്ങളും അക്ഷരങ്ങളിലൂടെ മനോഹരമായി ആവിഷ്കരിച്ച എല്ലാ വിദ്യാർത്ഥികളെയും ഞാൻ ഹൃദയം നിറഞ്ഞ് അഭിനന്ദിക്കുന്നു. ഈ പ്രസിദ്ധീകരണത്തിന്റെ വിജയത്തിനായി അക്ഷീണം പ്രയത്നിച്ച സ്റ്റാഫ് എഡിറ്റർ രേഷ്മ യു, സ്റ്റുഡന്റ് എഡിറ്റർ ജാൻവി കെ, എഡിറ്റോറിയൽ ബോർഡ് അംഗങ്ങൾക്കും അധ്യാപകർക്കും വിദ്യാർത്ഥി കോർഡിനേറ്റർമാർക്കും ഇതിന്റെ പിന്നിൽ പ്രവർത്തിച്ച എല്ലാവർക്കും എന്റെ ആത്മാർത്ഥമായ നന്ദി രേഖപ്പെടുത്തുന്നു. ഈ മാഗസിൻ നമ്മുടെ അക്കാദമിക് യാത്രയുടെ ഓർമകൾ സൂക്ഷിക്കുന്ന ഒരു രേഖ മാത്രമാകാതെ, വരും തലമുറകൾക്ക് പ്രചോദനമാകുകയും വായനയുടെയും എഴുത്തിന്റെയും സംസ്കാരത്തെ കൂടുതൽ ശക്തിപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്യട്ടെയെന്ന് ആത്മാർത്ഥമായി ആശംസിക്കുന്നു.

റവ. ഡോ. ലിനോ സ്റ്റീഫൻ ഇമ്മട്ടി
അസിസ്റ്റന്റ് ഡയറക്ടർ, മാഗസിൻ അഡ്വൈസർ

Dear Students, Faculty, and Readers,

It is with immense pride and joy that I extend my heartfelt felicitation on the release of our college magazine 'അപരിചിതം' (Aparichitham)" for the academic year 2025-26. A magazine is not merely a compilation of words and images; it is the living voice of our campus, echoing the creativity, reflections, and aspirations of our vibrant community.

The theme 'അപരിചിതം' (Aparichitham)" is both profound and timely. It invites us to reflect on how the thoughts of the older generation respond to the present generation - their acceptance, their reservations, and sometimes their sense of unfamiliarity. Is there truly an "Aparichitham" between generations? Do we feel a distance in culture, art, relationships, or even in the way festivals are celebrated? These are questions that challenge us to think deeply, and through this magazine, our editorial board has beautifully explored these emotions and perspectives.

I also take this opportunity to congratulate last year's editorial team. As you all know, our college magazine was selected as the Best Magazine of the Year by Malayala Manorama. This recognition was a proud moment for Yuvakshetra, reaffirming the academic and creative standards of our institution. I fondly recall Prof. Sanu Mash once telling me, "Give me your college magazine, and I will tell you the academic standard of your college." My dear students, you have indeed made us proud, and I thank you sincerely for upholding the reputation of our college.

This year's edition too stands as a testament to your talent and dedication. Through your stories, poems, and thoughtful write-ups, Aparichitham portrays the emotions of our times and reminds us that while change may bring challenges, it also opens doors to growth, innovation, and deeper human connection. I congratulate our Student Editor Janvi K and Staff Editor Reshma U for their tireless efforts, and I extend my appreciation to every contributor whose creativity has enriched this edition. May Aparichitham inspire us to embrace change with courage, to honor tradition with respect, and to build a future filled with compassion, excellence, and pride.

With love and blessings,

Adv. Dr. Tomy Antony
Principal

യുവക്ഷേത്ര ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ട് ഓഫ് മാനേജ്മെന്റ് സ്റ്റഡീസ്, 2025–26 അധ്യയന വർഷത്തിലെ കോളേജ് മാഗസിൻ 'അപരിചിതം' (Change through Generations and the Adaptability to Change) എന്ന ശീർഷകത്തിൽ പ്രസിദ്ധീകരിക്കുന്നു എന്നറിഞ്ഞതിലുള്ള സന്തോഷം അറിയിക്കുന്നു. സ്റ്റുഡന്റ് എഡിറ്റർ ജാൻവി കെ (II BCA) സ്റ്റാഫ് എഡിറ്റർ മിസ്. രേഷ്മ യു (കോമേഴ്സ് ടാക്സേഷൻ) എല്ലാറ്റിനും നേതൃത്വം നൽകിയ ബഹു. ലിനോ ഇമ്മട്ടി, എന്നിവരെയും മാഗസിൻ കമ്മറ്റി അംഗങ്ങളെയും അഭിനന്ദിക്കുന്നു. മുൻ വർഷങ്ങളിലെപോലെ അവാർഡുകളുടെ ഒരു നിരതന്നെ മാഗസിനു ലഭിക്കട്ടെ എന്നാശംസിക്കുന്നു.

ഓരോ തലമുറയും വ്യത്യസ്ത രീതികളിൽ മാറ്റങ്ങൾ അനുഭവിക്കുന്നു. എന്നിരുന്നാലും, സ്ഥിരമായി നിലനിൽക്കുന്നത് പൊരുത്തപ്പെടാനും വളരാനുമുള്ള ആവശ്യകതയാണ്. സാങ്കേതിക പുരോഗതി മുതൽ സാമൂഹിക പരിവർത്തനങ്ങൾ വരെ, ഓരോ തലമുറയും അതുല്യമായ അവസരങ്ങളും വെല്ലുവിളികളും നേരിടുന്നു. പൊരുത്തപ്പെടുത്തൽ എന്നത് മാറ്റത്തെ സ്വീകരിക്കുക മാത്രമല്ല, അതിൽ നിന്ന് പഠിക്കുക, പുതിയ സാധ്യതകൾ സ്വീകരിക്കുക, വിലപ്പെട്ട പാരമ്പര്യങ്ങൾ സംരക്ഷിക്കുക എന്നിവയാണ്.

ബുദ്ധിപൂർവ്വം പൊരുത്തപ്പെടുന്നവർ വിജയിക്കാനും സമൂഹത്തിന് പോസിറ്റീവായി സംഭാവന നൽകാനും സജ്ജരായിരിക്കും. കഴിഞ്ഞ തലമുറകളുടെ യാത്രയെക്കുറിച്ച് ചിന്തിക്കുകയും ഭാവിയിലേക്ക് തയ്യാറെടുക്കുകയും ചെയ്യുമ്പോൾ, നമുക്ക് തുറന്ന മനസ്സും, പഠിക്കാനുള്ള സന്നദ്ധതയും, ക്രിയാത്മകമായ പ്രതികരണശേഷിയും വളർത്തിയെടുക്കാം. മാറ്റം അനിവാര്യമാണ്; മാറ്റത്തിലൂടെയുള്ള വളർച്ച ഒരു തിരഞ്ഞെടുപ്പാണ്.

'അപരിചിതം' കഴിഞ്ഞ കാലപ്രക്രിയയുടെ വിചിന്തനവും വരും തലമുറയ്ക്ക് പ്രചോദനവും നൽകുന്നതിന്റെ സംഭാവനയുമാകട്ടെ.

റവ. ഡോ. ജോസഫ് ഓലിക്കൽകൂനൽ
വൈസ് പ്രിൻസിപ്പാൾ

It gives me immense pleasure to extend my warm felicitations to the editorial team and students of Yuvakshetra College on the release of this year's college magazine. The chosen theme, "Change in Time and Generation," is both meaningful and relevant in today's rapidly evolving world.

Every generation carries forward the dreams, values, and experiences of those who come before them. At the same time, it adds new perspectives, emotions, and ideas shaped by the changing times. This beautiful continuity connects the past, present, and future, reminding us that progress is always a collective journey.

The youth of today stand as a powerful force of creativity, intelligence, and resilience. Their ability to think critically, adapt to change, and express their emotions and aspirations openly is truly inspiring. By focusing on the experiences and emotions that shape individuals and society, this magazine thoughtfully reflects the spirit and strength of the younger generation.

I congratulate the entire editorial team for bringing together voices that highlight the happenings around us and for presenting them through the lens of generational change. Through this theme, the magazine rightly celebrates development as a continuous and constructive process, one that grows with every generation and contributes to building a brighter and better future.

I extend my heartfelt appreciation to everyone involved in making this publication possible and wish the magazine great success in inspiring readers and nurturing creative expression among students.

Best wishes to all.

Fr. Shyju Pariyath
Vice Principal

മാറുന്ന മനുഷ്യനും, ചിന്തകളും, ഇഷ്ടങ്ങളും, എന്നും കാലത്തെ പുതിയ തീരങ്ങളിൽ ചെന്ന് എത്തിക്കും. എവിടെ നിന്ന് വന്നുവെന്നോ, ഇനി എങ്ങോട്ട് പോകുമെന്നോ അറിയാൻ കഴിയാത്ത വിധം അപരിചിതമായ തീരങ്ങൾ. സമാനതകളും വ്യത്യാസങ്ങൾക്കും ഇടയിൽ തീരം അതിന്റെ സ്വത്വത്തെ കണ്ടെത്തുന്നു.

'അപരിചിതം' എന്ന ഈ മാഗസിൻ മാറുന്ന ചിന്തകളും, അതിലെ പൊരുത്തപ്പെടലുകളും കഥകളായും, കവിതകളായും, ചെറു ലേഖനങ്ങളായും നമുക്ക് മുന്നിൽ തുറന്നു കാട്ടുന്നു. ഓരോ കാലവും പരിചിതമായ വഴികളിൽ നിന്നും മാറി പുതിയ വഴികളിൽ എത്തിപ്പെടുമ്പോൾ ഉണ്ടാകുന്ന ആകാംഷ കലർന്ന ഭയമാണ് 'അപരിചിതം'. എന്നാൽ ഈ 'അപരിചിതം' നമുക്ക് പുതിയ അറിവുകളും വളർച്ചയും സമ്മാനിക്കുന്ന നേർവഴികളായി മാറുന്നു. ഒരു മാറ്റം കൊണ്ടുവരുന്ന പുതുമകളെ ഉൾക്കൊള്ളാൻ പഠിക്കുമ്പോൾ ഈ അപരിചിതത്വം നമുക്ക് പ്രിയപ്പെട്ടതായി മാറുകയും, ജീവിതം കൂടുതൽ അർത്ഥവത്താവുകയും ചെയ്യുന്നു. മാറ്റത്തെ അംഗീകരിക്കാനുള്ള ഹേതു ആകട്ടെ ഈ പതിപ്പ്.

പ്രതീക്ഷയോടെ ഈ പതിപ്പിനായി പ്രവർത്തിച്ച പിന്നണി അംഗങ്ങളും, വിദ്യാർഥികളും, അധ്യാപകരും മാനേജ്മെന്റും നിങ്ങൾക്ക് മുന്നിൽ 'അപരിചിതം' സമർപ്പിക്കുന്നു.

രേഷ്മ യു
സ്റ്റാഫ് എഡിറ്റർ

ഇന്ത്യൻ യുവലേഖക കോൺഗ്രസിന്റെ
വരും മാഗസിനിൽ (2026)
ഉജ്ജ്വലമായ രചനകളും;
ഇന്ത്യൻ സർഗാത്മകത ലോകത്തിന്റെ
വഴിത്താരയിൽ വിളക്കുമാട-
മാകട്ടെ.

ആശംസകളോടെ
ജി. ആർ. ഇന്ദുഗോപൻ

ജി. ആർ. ഇന്ദുഗോപൻ
ഇന്ത്യൻ തിരക്കഥാകൃത്തും
സംവിധായകനും

ലോകപ്രവാസിയുടെ
പഞ്ചായത്തിൽ
നമ്മുടെ മലയാളമുണ്ട്.
ആ മലയാളത്തിൽ
വിടരുന്ന പൂവായിരിക്കട്ടെ
യുവലേഖകരിലെ വിദ്യാർത്ഥികളുടെ
ഈ സർഗവിസ്മയം.

സ്നേഹം.
പി. രാമൻ

പി. രാമൻ
മലയാളത്തിലെ
ഉത്തരാധുനിക കവി

സന്തോഷ് ഏച്ചിക്കാനം
മലയാള സാഹിത്യകാരനും
ചലച്ചിത്ര തിരക്കഥാകൃത്തും

ഇന്ത്യൻ യുവലേഖക കോൺഗ്രസ്സിന്റെ
ഈ വർഷത്തെ (2026) മാഗസിന്
എന്റെ ഹൃദയം നിറഞ്ഞ ആശംസകൾ
നേരുന്നു

Echikkanam

കാലം തന്റെ ചുവടുകൾ മാറ്റുമ്പോൾ തലമുറകളും അതിനൊപ്പം പുതിയ വഴികൾ തേടുന്നു. ചിന്തകളിലും സംസ്കാരത്തിലും ജീവിതരീതികളിലും സംഭവിക്കുന്ന ഈ മാറ്റങ്ങൾ നമ്മെ ഓരോ ദിവസവും പുതിയ ലോകങ്ങളിലേക്ക് പരിചയപ്പെടുത്തുന്നു. ആ മാറ്റങ്ങളുടെ പ്രതിഫലനമാണ് “അപരിചിതം”. വിദ്യാർത്ഥികളുടെ ചിന്തകളും സൃഷ്ടികളും അനുഭവങ്ങളും ഒരുമിക്കുന്ന ഈ മാഗസിൻ, കാലത്തിന്റെയും തലമുറകളുടെയും സംഭാഷണമായി വായനക്കാരുടെ മുന്നിലെത്തുന്നു.

പരിചിതത്തിൽ നിന്ന് അപരിചിതത്തിലേക്കുള്ള ഈ യാത്രയിൽ, ഓരോ താളും ഒരു പുതിയ കാഴ്ചപ്പാട് സമ്മാനിക്കട്ടെ.

"ഇരുട്ടിന്റെ അപ്പുറത്ത്
എന്താണെന്ന് അറിയാത്തതുകൊണ്ടാണ്
മനുഷ്യൻ നക്ഷത്രങ്ങളെ നോക്കുന്നത്".

- കാൾ സാഗൻ

Chief Editor:
Dr. Tomy Antony

Magazine Advisor:
Rev. Dr. Lino Stephan Emmaty

Staff Editor:
Ms. Reshma U

Student Editor:
Janvi K

Illustration:
Aldrin Benny
Parvathy S Nair
Advaith S
Alfa Sana V
T N Meenakshi
Saurav Krishnan P S
Adwaid S
Nejla Nesrin
Varadha P Menon
Shaibin Fidha

Magazine Cover:
Amrutha K K

Design Layout:
Aiswarya P M
Amrutha K K
Meera M Nair

Printing:
Jim Offset, Palakkad

വഴികാട്ടി

05 വന്യമൃഗങ്ങൾ പറയാതെ കഥകൾ
08 The Art of Mending
09 മൗനം
11 A Letter to Winter Nights
12 ഒറ്റപെടലിൽ ശബ്ദം
13 സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ ചങ്ങലകൾ
14 ചിരി, ചിരിയാണോ?
15 ഇന്ന്
16 പൊട്ട ബുദ്ധി
17 For Now, That Was Enough
19 The Perfect Child Syndrome
20 Patriarchy: The Rules We Follow Without Noticing
21 போரும் அமைதியும்
22 ഹൃദയാർബുദം
23 Between Two Times
24 സ്മൃതിവേഗങ്ങൾ
25 വെളിച്ചമുള്ള ഫോട്ടോകൾ
27 Someone's son is at the door
29 കടമ മറന്ന മനുഷ്യർ, കഥ അറിയാതെ ആട്ടം കാണുന്നു
31 She Smiled first
32 The Quiet Transformation of The Kid I was
33 Offline
34 പെണ്ണൊരുമ്പെട്ടാൽ
35 വിദേശക്കാരന്റെ അമ്മ
36 Allowed to be
37 Lost in the Crowd: Loneliness in a Connected World
38 സിനിമക്കുള്ളിൽ മനുഷ്യരെ കാണിച്ച് തന്ന ശ്രീനിവാസൻ.

40 നിസാം നഗരത്തിലെ
മൂന്ന് ദിവസങ്ങൾ

42 The Geography of growth

43 അറിയാതെ അറിഞ്ഞത്

44 കണ്ണിമകൾ ഒപ്പിയെടുത്ത ദണ്ഡേലി

46 धुंध में आशा की छाया

47 A Journey We Never Talk About

48 ഒടുക്കം

49 തുന്നിച്ചേർത്ത വേഷങ്ങളും
തുന്നിയെടുക്കാത്ത ജീവിതവും (Interview)

53 The Red Ribbon

56 Stills of Winter

57 The valley that stole my heart – Travelogue.

58 Learning, Growing, Creating:
A Continuum of Becoming

59 രാവും പകലും

60 Rising Trend: Why more Degree Students
are opting for overseas Post
Graduate Courses?

61 Secrets Held Above and Near Us-

62 എന്തിനാണ് ഈ യുദ്ധം?

63 The Last Knock

65 നൂലിഴകളുടെ വിസ്മയം

66 Human Attachments are Injuries to Health

67 അപരിചിതമായ വഴിയിലൂടെ
പരിചിതമായ വെളിച്ചം (Interview)

73 Mother's Rage

74 Soulsborne – Prolouge

76 സർവ്വം മായ

77 ഇപ്പോഴത്തെ പിള്ളേർടെ ഒരു കാര്യം

79 Story of a State called Kerala

81 അറിവ്, അന്വേഷണം, വിജയം (Interview)

86 The Forbidden Sky

87 തുറന്ന ജനാലകളിലൂടെ

89 സമയം ഒരു നിശബ്ദ അധിനിവേശം

91 Tides n Shore

92 करवट

93 Autumn's Kiss

94 Dhurandhar

95 നീയെന്നെ ഋതു

96 Celestial

97 Will Love Exists In Future?

98 AFTER US

99 The Value of Others

100 അപരിചിതനോട് – പ്രേമലേഖനം

എഡിറ്റോറിയൽ

മാറ്റങ്ങളുടെ വറ്റാത്ത നീരൊഴുക്കിലാണ് പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ നിലനിൽപ്പെന്ന നിത്യസത്യത്തിലൂടെ നാം ഓരോരുത്തരും മുന്നോട്ട് സഞ്ചരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നത്. കാലം മാറുമ്പോൾ ലോകവും മാറുന്നു; ലോകം മാറുമ്പോൾ മനുഷ്യനും മാറുന്നു. മാറ്റങ്ങളുടെ ഒഴുക്കിലാണ് ഓരോ തലമുറയും സ്വന്തം സ്വപ്നങ്ങളും ആശയങ്ങളും കൊണ്ട് ഒരു പുതിയ ലോകം നിർമ്മിക്കുന്നത്. ഈ യാത്രയിൽ നാം പിന്നിട്ട വഴികളും, ഇന്ന് നിൽക്കുന്ന ഇടവും, നാളെ ലക്ഷ്യം വെക്കുന്ന ദൂരവും തമ്മിലുള്ള അന്തരത്തെയാണ് നാം അപരിചിതം എന്ന് വിളിക്കുന്നത്. 'അപരിചിതം' എന്ന ഈ പതിപ്പ്, കാലത്തിന്റെയും തലമുറകളുടെയും മാറ്റയാത്രയെ സ്പർശിക്കാൻ ഒരു ചെറുപ്രയത്നമാണ്.

ഒരു കാലത്ത് സ്വപ്നങ്ങൾ ആകാശത്തിന്റെ അറ്റത്തായിരുന്നു. ഇന്നോ, ആകാശം തന്നെ ഒരു തുടക്കമായി മാറി. സാങ്കേതിക വിദ്യയുടെ പ്രകാശത്തിൽ ലോകം ചുരുങ്ങി, ദൂരങ്ങൾ ഇല്ലാതായി, വിവരങ്ങൾ വിരൽത്തുമ്പിൽ എത്തി, ചിന്തകൾ അതിരുകൾ കടന്നു. എന്നാൽ മാറ്റം സാങ്കേതിക വിദ്യകളിൽ മാത്രമല്ല സംഭവിച്ചത്. മനുഷ്യരുടെ ചിന്തകളിലും, ജീവിതരീതികളിലും, കാഴ്ചപ്പാടുകളിലും വലിയ മാറ്റങ്ങൾ വന്നു. ഒരിക്കൽ ഒരു തലമുറയുടെ സ്വപ്നമായിരുന്നത് ഇന്ന് മറ്റൊരു തലമുറയുടെ യാഥാർത്ഥ്യമായി മാറുന്നു. ഇന്നലെ അത്ഭുതമായി തോന്നിയ പലതും ഇന്ന് സാധാരണ കാഴ്ചകളായി മാറിക്കഴിഞ്ഞു.

ഓരോ തലമുറയും അടുത്ത തലമുറയിലേക്കുള്ള ഒരു പടിക്കല്ലാണ്. എങ്കിലും ഈ മാറ്റങ്ങളുടെ ഇടയിലും ചില കാര്യങ്ങൾ മാറ്റമില്ലാതെ തുടരുന്നു മനുഷ്യന്റെ സ്വപ്നങ്ങൾ, പ്രതീക്ഷകൾ, പുതിയതിനെ തേടിയുള്ള യാത്ര. ഓരോ തലമുറയും തങ്ങളുടെ കാലഘട്ടത്തിന്റെ വെല്ലുവിളികളെയും സാധ്യതകളെയും ഏറ്റുവാങ്ങി മുന്നോട്ട് നീങ്ങുമ്പോൾ, അവർ പിന്നിൽ ഒരു പുതിയ വഴിയും ഭാവിക്കായി പുതിയൊരു പ്രതീക്ഷയും സൃഷ്ടിക്കുന്നു.

അതോടൊപ്പം, ഈ മുന്നേറ്റത്തിന്റെ വേഗത്തിനിടയിൽ ഒരു ചോദ്യം ഉയരുന്നു നാം യഥാർത്ഥത്തിൽ എന്താണ് നഷ്ടപ്പെടുത്തുന്നത് ? ലോകം കൂടുതൽ അടുത്തുവരുമ്പോഴും, ചിലപ്പോൾ മനുഷ്യർ തമ്മിലുള്ള അടുപ്പങ്ങൾ അകന്നുപോകുന്നു. സാങ്കേതിക വിദ്യകൾ വളരുമ്പോൾ, മനുഷ്യബന്ധങ്ങളെയും മൂല്യങ്ങളെയും അതേപോലെ കാത്തുസൂക്ഷിക്കേണ്ട ഉത്തരവാദിത്തം കൂടി നമ്മുടേതാകുന്നു. കാരണം, കാലം എത്ര മാറിയാലും, മനുഷ്യനെ മനുഷ്യനാക്കുന്നത് മാനുഷിക മൂല്യങ്ങൾ തന്നെയാണ്.

അപരിചിതത്തിലേക്കുള്ള ഈ അനന്തമായ യാത്രയിൽ, ഓർമ്മകളെയും അനുഭവങ്ങളെയും സ്വപ്നങ്ങളെയും ചേർത്തുവെച്ച് കാലത്തിനൊപ്പം സഞ്ചരിക്കാനുള്ള ഒരു ചെറിയ ശ്രമമാണ് 'അപരിചിതം' എന്ന ഈ പതിപ്പ്. പുതിയ ചിന്തകളെയും കാഴ്ചപ്പാടുകളെയും ഹൃദയത്തോട് ചേർത്ത്, മാറ്റങ്ങളുടെ ഈ യാത്രയെ ഒരുമിച്ച് സ്പർശിക്കാനാകട്ടെ ഈ ശ്രമം.

ജാൻവി കെ
സ്റ്റുഡന്റ് എഡിറ്റർ.

വന്യമൃഗങ്ങൾ പറയാത്ത കഥകൾ

ടി എൻ മീനാക്ഷി
2nd ബി. കോം. ഫിനാൻസ് ബി

ശാന്തമായി ഒഴുകി മറിയുന്ന പുഴയുടെ ചെരുവിൽ അമ്മയുടെ വാലിനു പിന്നിൽ ഒരു കുഞ്ഞാന വിറച്ചു ഒളിച്ചിരുന്നു. അകലെ മരങ്ങൾക്കിടയിൽ യന്ത്രങ്ങൾകൊണ്ട് വെട്ടിമുറിക്കുന്ന ശബ്ദങ്ങൾ ആ കുഞ്ഞാനയെ വല്ലാതെ അസ്വസ്ഥമാക്കി. ആ ശബ്ദം കുഞ്ഞാനയെ മാത്രമല്ല ആ കാടിന്റെ നെഞ്ചിൽ ഒരു അമ്പിനെപ്പോലെ കുത്തിനിന്നു.

കാറ്റ് പോലും ഭയന്ന് പോവും. ചുറ്റുമെല്ലാം ഇരുട്ട് കയറി. മരച്ചില്ലകൾ ശബ്ദമില്ലാതെ ആടിയുലഞ്ഞു.

കാട് എന്തോ തന്നോട് പറയുവാൻ പോകുന്നതുപോലെ ആ കുഞ്ഞാനയ്ക്ക് തോന്നി.. എന്താണത്? കുഞ്ഞാന മെല്ലെ തന്റെ അമ്മയെ നോക്കി.. എന്താ അമ്മേ ആ കേൾക്കുന്ന ശബ്ദം? ആരുടേതാണ്? അവർ വീണ്ടും വന്നതാണോ? നമ്മളെ എന്തെങ്കിലും ചെയ്യുമോ? അതോ കാടിനു ദോഷം ഉണ്ടാകുമോ? എന്തിനാ അമ്മേ നമ്മളെ അവർ ഇങ്ങനെ കൊല്ലാക്കൊലചെയ്യുന്നത്? കുഞ്ഞാനയുടെ തൊണ്ടയിടറി... അവൻ വിറക്കുകയായിരുന്നു..

അമ്മ കുഞ്ഞിനെ നല്ലോണം തന്റെയടുത്ത് ചേർത്തു പിടിച്ചു.. അവനെ ആ തുമ്പിക്കൈയാൽ തലോടി.. അത് കണ്ട് കാടുമൊന്ന് ശ്വാസമെടുത്തു.

"മോനേ... ഒരിക്കൽ ഈ കാടും, പുഴയുമെല്ലാം നമ്മുടെയായിരുന്നു... ഈ കാട് നമ്മുടെ എന്ന് പറയുന്നതല്ല നമ്മൾ കാടിന്റെയാണ് എന്ന് പറയുന്നതാണ് ശരി..."

പക്ഷേ എല്ലാം മാറിമറിയാൻ ഒരു നിമിഷം മതി. ഇപ്പോൾ ഇതെല്ലാം അവരുടെ പാദങ്ങളിലാണ്.. എന്ന് അമ്മ കുഞ്ഞാനയോട് പറഞ്ഞു.

വീണ്ടും അവൻ അമ്മയെ നോക്കി... എന്നിട്ട് തലയുയർത്തി ആകാശത്തിലെ നക്ഷത്രങ്ങളെ നോക്കുമ്പോൾ അവന്റെ കണ്ണിൽ നിന്നും ഇറ്റ് ഇറ്റ് വീഴുന്ന കണ്ണുനീരിലുണ്ട് അവന് ആ കാടിനോടുള്ള സ്നേഹം. വീണ്ടും അവനെ ആ കാറ്റ് തൊട്ട് തലോടി.. വീണ്ടും അവനോട് എന്തോ പറയുവാൻ വന്നപോലെ അവനു തോന്നി...

പുഴയുടെ ശബ്ദങ്ങൾ ഉയർന്നു... എന്തോ സംഭവിക്കാൻ പോകുന്നതുപോലെ ആ കുഞ്ഞാനയ്ക്കു തോന്നി. അവൻ അമ്മയോട് പറഞ്ഞു...

''നമ്മൾ ആരെയും ഉപദ്രവിക്കുന്നില്ലല്ലോ? പിന്നെ നമ്മളെ എന്തിനാ അവർ ഓടിക്കുന്നേ?''

അമ്മ ഒന്നും മിണ്ടിയില്ല... അവൻ വീണ്ടും ചോദിച്ചു ''അമ്മേ നമ്മൾ ഇവിടെ നിന്നും പോകേണ്ടിവരുമോ? ഭൂമി എല്ലാവർക്കുമുള്ളതല്ലേ? പിന്നെ നമ്മളെ മാത്രം എന്തിനാ അവർ ഓടിക്കുന്നത്?''

അമ്മ പറഞ്ഞു... ''എല്ലാം മനസ്സിലാവുന്നുണ്ട് മോനേ... പക്ഷേ നമ്മുടെ സംസാരഭാഷ മനുഷ്യർക്ക് മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിയുന്നില്ല. നമ്മൾ മിണ്ടുന്നതും കാട് പറയുന്നതും അവർ കേൾക്കുന്നില്ല... അല്ല അവർക്ക് ശ്രദ്ധിക്കുവാൻ സമയമില്ല. നമ്മുടെ കഥകൾ കേൾക്കാത്തിടത്തോളം നമ്മളെ അവർ എങ്ങനെ മനസ്സിലാക്കും?''

പെട്ടെന്ന് സമീപത്തെ ചെടികളിൽ നിന്നും ഒരു അനക്കം... നോക്കുമ്പോൾ ഒരു കടുവ. എന്നും അലറിവരുന്ന കടുവയടക്കം അന്ന് നിശബ്ദമായിരുന്നു...

ഒരു നിമിഷം കാട് നിശബ്ദതയിലേക്ക് നീങ്ങി...

''വീണ്ടും ആ കാറ്റ് കുഞ്ഞാനയെ തലോടി...''

പുഴ തേങ്ങികരയുന്നതു പോലെ അവനു തോന്നി...

ഇലകൾ തമ്മിൽ മെല്ലെ തട്ടിത്തെറിച്ചു...എന്തോ പറയുവാനുണ്ട് ...ഈ നിമിഷം കാട് മുഴുവൻ ഭയപ്പെടുന്നതായി ആ കുഞ്ഞാന മനസ്സിലാക്കി. കടുവ തലതാഴ്ത്തി പതുക്കെ ആ ഇരുട്ടിലേക്ക് മറഞ്ഞു...

അവൻ അമ്മയോട് ചോദിച്ചു; ''അമ്മേ നമ്മൾ ഇവിടെ നിന്ന് പോവുകയാണോ?''

അമ്മ പറഞ്ഞു... ''നമ്മൾ പോയാലും ഒരിക്കലും ഇല്ലാതാകുന്നില്ലല്ലോ.. ഇവിടെ ഈ പുഴയിലും, കാറ്റിലും, ഇലകളിലുമെല്ലാം നമ്മുടെ ജീവനും ജീവിതവും നമ്മുടെ കഥകളും ജീവിക്കും...''

കുഞ്ഞാന അമ്മയെ ചേർത്തുപിടിച്ചു.. അമ്മ കുഞ്ഞാനയുടെ നെറ്റിത്തടത്തിൽ തുമ്പിക്കൈയാൽ തലോടി...

വീണ്ടും അവനെ യന്ത്രങ്ങളുടെ ശബ്ദങ്ങൾ അലട്ടി. ഇടിവെട്ടും വണ്ണം ശബ്ദങ്ങൾ അവന്റെ ചെവിയിൽ ആഴത്തിൽ ഇറങ്ങി. ആ സമയം... ദൂരെ നിന്നും ഒരു ടോർച്ച് വെളിച്ചം... ഒരു കാട്ടുപാലകനായിരുന്നു അത്. താൻ സ്നേഹിക്കുന്ന മൃഗങ്ങൾക്ക് എന്തെങ്കിലും ദോഷം സംഭവിക്കാതിരിക്കാൻ നിരീക്ഷിക്കുകയായിരുന്നു... ആ അമ്മയാന അത് നന്നായി ശ്രദ്ധിച്ചു, എന്നിട്ട് കുഞ്ഞാനയോട് പറഞ്ഞു: 'മോനേ, എല്ലാ മനുഷ്യരും ഒരുപോലെയല്ല... കാടിനെയും നമ്മളെയും സ്നേഹിക്കുന്ന മനുഷ്യരുണ്ട്...

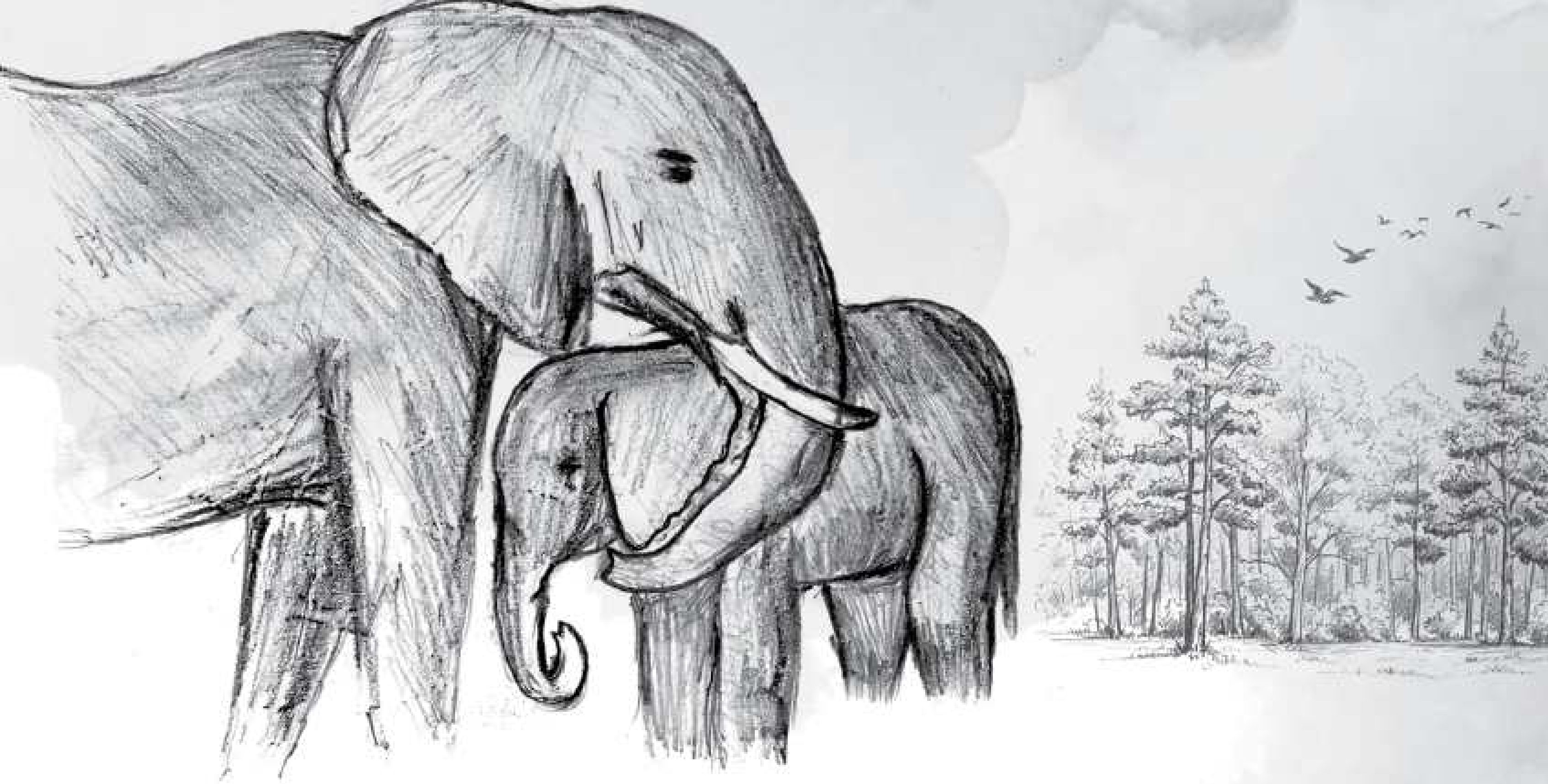

‘‘വീണ്ടും ആ കാറ്റ് വീശുമ്പോൾ, ഇലകൾ തമ്മിൽ മെല്ലെ തട്ടിത്തെറിക്കുമ്പോൾ തന്നെ തലോടുന്നതുപോലെ കുഞ്ഞാനയ്ക്ക് തോന്നി...’’

എന്തോ പറയുന്നുണ്ട്... എന്താണത്?

പേടിക്കേണ്ട.. ഈ കാട് മുഴുവനും തന്റെ കൂടെയുണ്ടെന്ന് തന്നോട്   പറയുന്നതാണത്...

‘മരച്ചില്ലകൾ ആടുമ്പോൾ പാട്ടുപാടുന്നതുപോലെയും, പുഴയുടെ ശബ്ദം ആ പാട്ടിന്റെ താളത്തിൽ ഒഴുകുന്നതുപോലെയും’കുഞ്ഞാനയ്ക്ക് തോന്നി...

‘കുഞ്ഞാന ഈ പ്രാവശ്യം യന്ത്രത്തിന്റെ ശബ്ദത്തിൽ ഭയപ്പെട്ടില്ല... മിണ്ടാനാകാത്ത അവരുടെ കഥകൾ ആരോ കേൾക്കുന്നുണ്ട് എന്ന വിശ്വാസത്തോടെ...’

‘വീണ്ടും ആ കാറ്റ് അവനെ തഴുകി...’

The Art of Mending

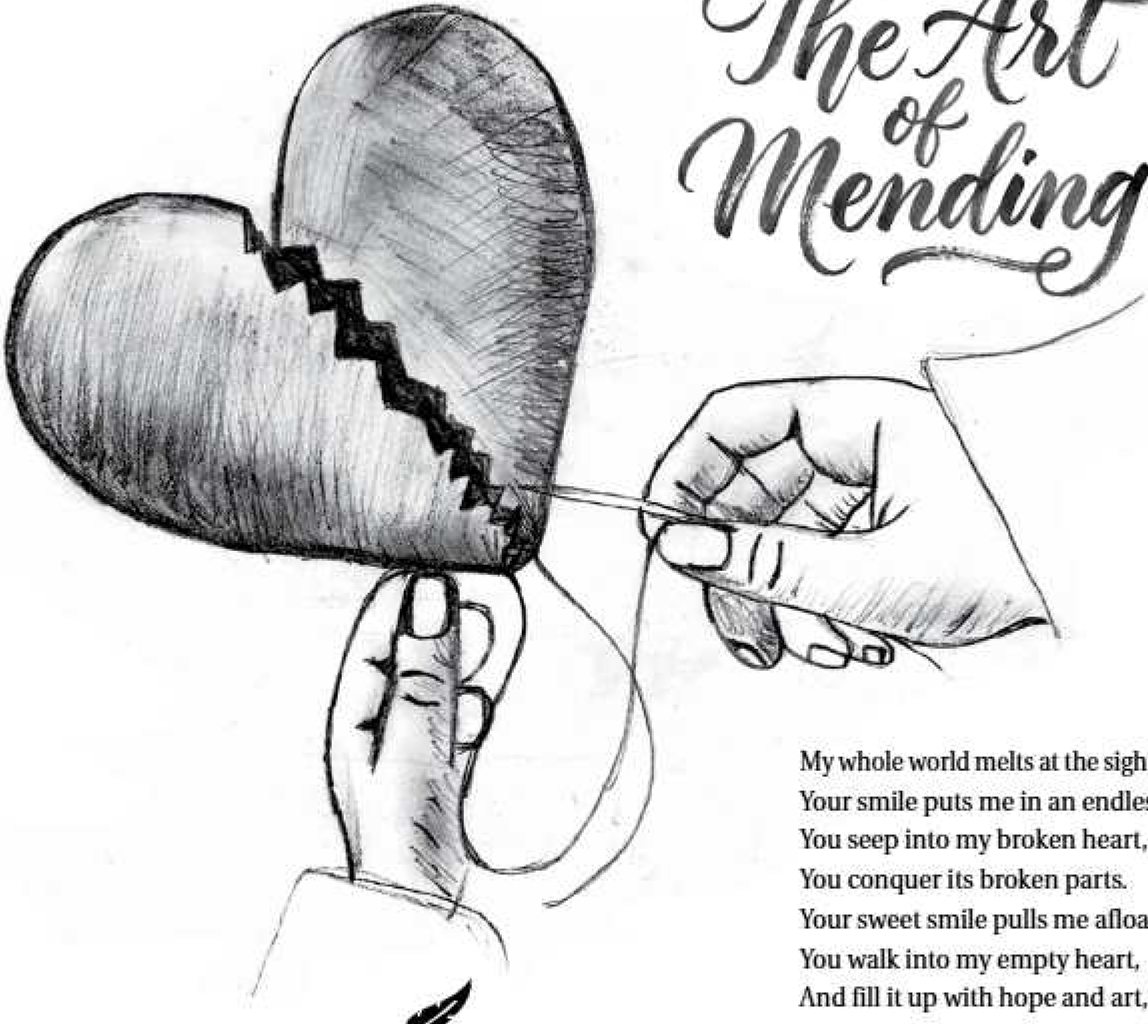

My whole world melts at the sight of you,
Your smile puts me in an endless loop.
You seep into my broken heart,
You conquer its broken parts.
Your sweet smile pulls me afloat,
You walk into my empty heart,
And fill it up with hope and art,
I stand before my gracious queen,
Trying to fix my broken past.

Advaith S
1st B.Sc Computer Science

മൗനം

നാദിയ മുജീബ്
2nd ബി.എസ്.സി കമ്പ്യൂട്ടർ സയൻസ്

കുട്ടിക്കാലത്ത് ചിത്രരചനയോടുണ്ടായിരുന്നു അടുപ്പം, വാക്കുകൾ ഇല്ലാത്തൊരു ഇഷ്ടം ആയിരുന്നു. നിറങ്ങൾ ചേർത്തുള്ള വരകൾ തീർക്കുമ്പോൾ, ലോകം അവളുടെ ചെറുകൈകളിലുള്ള ഒരു തരം സന്തോഷം അവൾക്കുള്ളിൽ ഉണ്ടായിരുന്നു. വരയ്ക്കുന്നവരെ നോക്കി നിൽക്കാനും, അവരെപ്പോലെ ആകണമെന്ന സ്വപ്നം കാണാനും ആ പ്രായത്തിൽ ആഗ്രഹമുണ്ടായിരുന്നു.

കുട്ടിക്കാലത്തെ ഏറ്റവും വ്യക്തമായ ഓർമ്മകളിൽ ഒന്നായി ആ ശക്തി ഇന്നും നിലനിൽക്കുന്നു. ഒരു തരം സന്തോഷം അവൾക്കുള്ളിൽ ഉണ്ടായിരുന്നു. അന്ന് അമ്മയുടെ കുടുംബത്തോടൊപ്പം ഒരു വാടകവീട്ടിലായിരുന്നു താമസം. രണ്ടു വീടുകൾ ചേർന്ന് ഒരൊറ്റ കെട്ടിടംപോലെ നിന്നിരുന്നു അത്. ഒരു വശത്ത് അവളുടെ കുടുംബം; മറു വശത്ത്, അച്ഛനും അമ്മയും, യുവാവായ മകനും മകളും ഉള്ള മറ്റൊരു കുടുംബം. ദിവസങ്ങൾക്കകം, ഇരു വീടുകളും തമ്മിലുള്ള അകലം ഇല്ലാതായി. ഒരുമിച്ച് ഭക്ഷണം,

ഒരു ആയുസ്സ് മുഴുവൻ
ഉള്ളിൽ അമർത്തിപ്പിടിച്ച് നിലവിളികൾ ഒടുവിൽ
അക്ഷരങ്ങളായി പുറത്തേക്ക് ഒഴുകുമ്പോൾ
അതിന് ചോരയുടെ മണമുണ്ടാകും.
സംസാരിക്കാൻ കഴിയാത്തവരുടെ എഴുത്ത്
വെറും വായനയല്ല.
അത് മരണത്തോടുള്ള പ്രതിരോധമാണ്.
-കെ. ആർ. മീര

ഒരുമിച്ച് കളി, ഒരുമിച്ച് ജീവിതം അങ്ങനെ അവർ അയൽക്കാരല്ല, കുടുംബംപോലെ തന്നെ ആയി.

അയൽവീട്ടിലെ അച്ഛൻ ഓട്ടോറിക്ഷ ഓടിച്ചായിരുന്നു കുടുംബം പോറ്റിയത്. വീടിന്റെ മുന്നിൽ നിർത്തിയിരുന്ന ആ ഓട്ടോറിക്ഷ, കുട്ടികളുടെ കളിസ്ഥലമായി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ മകൻ ചിത്രരചനയിൽ കഴിവുള്ളയാളായിരുന്നു. അതുകൊണ്ട് തന്നെ ആവാം അവൾ അവനെ സഹോദരനെ പോലെ സ്നേഹിച്ചത്, വിശ്വസിച്ചത്. വരയുടെ അടിസ്ഥാനങ്ങൾ പഠിപ്പിച്ചതും, പേപ്പറിനുമേൽ ആത്മവിശ്വാസത്തോടെ പെൻസിൽ നീക്കാൻ പഠിപ്പിച്ചതും അവനാണ്. അതുകൊണ്ടുതന്നെ, അവനോടുള്ള വിശ്വാസം സ്വാഭാവികമായിരുന്നു. സഹോദരനെന്ന് കരുതിയ ബന്ധം.

രണ്ടാം ക്ലാസ്സിൽ പഠിച്ചിരുന്ന കാലം. ഒളിച്ചുകളിയും ചിരികളും നിറഞ്ഞ ദിവസങ്ങൾ. ആയിടെ ഒരു ദിവസം, കളിക്കിടെ ഓട്ടോറിക്ഷക്കുള്ളിൽ ഒളിച്ചിരുന്ന ഒരു നിമിഷം, ജീവിതത്തിൽ ഒരിക്കലും മായാത്തതായി.

എന്താണ് സംഭവിക്കുന്നതെന്ന് മനസ്സിലാക്കാൻ പ്രായമില്ലാത്ത അവസ്ഥയിൽ, ഒരു കുട്ടിയുടെ ശരീരത്തിനും മനസ്സിനുമേൽ നടന്ന അതിക്രമം. ഭയം, ആശയക്കുഴപ്പം, വാക്കുകളില്ലായ്മ. എല്ലാം ചേർന്ന് ഒരൊറ്റ നിമിഷമായി മനസ്സിൽ പതിഞ്ഞു. അവളുടെ വിശ്വാസത്തിൽ വിള്ളൽ വീണത് അന്നാണ്.

ആ സംഭവത്തെക്കുറിച്ച് ആരോടും പറയാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. പറയേണ്ട ഭാഷ അറിയാത്തതുകൊണ്ടല്ല, കേൾക്കപ്പെടുമെന്ന വിശ്വാസമില്ലാത്തത് കൊണ്ടാണ് മൗനം തിരഞ്ഞെടുത്തത്. പിന്നീട് മറ്റൊരു വീട്ടിലേക്ക് താമസം മാറിയെങ്കിലും, ആ ഓർമ്മ കൂടെ തന്നെയുണ്ടായിരുന്നു. വളരുന്തോറും, പഠിക്കുന്തോറും, അത് ഒരു പീഡനമായിരുന്നു എന്ന് ബോധ്യം വന്നു.

പതിനൊന്നാം ക്ലാസ്സിലെത്തിയപ്പോൾ, ഏറെ അടുപ്പമുള്ള ഒരാളോട് ആ സത്യം തുറന്നുപറഞ്ഞു.

അന്ന് ആവശ്യമായിരുന്നത് ഒരു കേൾവി മാത്രമായിരുന്നു. പക്ഷേ, ലഭിച്ചത് കുറ്റപ്പെടുത്തലായിട്ടാണ്. നീ നിന്നുകൊടുത്തത്കൊണ്ടാണ് ഇങ്ങനെ സംഭവിച്ചത്! അവരുടെ പ്രായം അങ്ങനത്തേതാണ്. ഹോർമോൺ വ്യത്യാസം വരുന്ന പ്രായം. അപ്പൊ നീ പോവാൻ പാടില്ലായിരുന്നു!! എന്നവാക്കുകൾ, ആ മൗനത്തെ വീണ്ടും ഉറപ്പിച്ചു. രണ്ടാം ക്ലാസിൽ പഠിക്കുന്ന കുട്ടിക്ക് എന്ത് ഹോർമോൺ വ്യത്യാസത്തിനെക്കുറിച്ചറിവ്. ചിരിയോടെ കളിയാക്കലോടുകൂടി പറഞ്ഞ ആ പ്രതികരണം, വീണ്ടും ഒരിക്കൽക്കൂടി ഒറ്റപ്പെടലിലേക്കാണ് നയിച്ചത്.

ഇന്ന്, ആ വ്യക്തി മറ്റൊരു ജീവിതത്തിലാണ്. വിവാഹിതനായി, ഒരു മകളുടെ അച്ഛനായി. ജീവിതം മുന്നോട്ട് പോയെങ്കിലും, ബാല്യകാലത്ത് നിർത്തപ്പെട്ട ഒരു ഭാഗം ഇന്നും മുന്നോട്ട് നീങ്ങാൻ കഴിയാതെ അവിടെ തന്നെ അവൾ നിൽക്കുന്നു. പുറമേ എല്ലാവർക്കും മുന്നിൽ ഒരു പുഞ്ചിരി നിലനിർത്തുമ്പോഴും, ഉള്ളിൽ ആ അനുഭവം നിശ്ശബ്ദമായി തുടരുന്നു.

ഇത് അവളുടെ പരാതിയല്ല. ഒരു വെളിപ്പെടുത്തലാണ്. പറയാൻ കഴിയാതെപോയ അനേകം ബാല്യങ്ങളുടെ പ്രതിനിധാനം. വരകളിലൂടെ തുടങ്ങി, മൗനത്തിലേക്ക് നീണ്ട ഒരു ജീവിതഭാഗം.

കേൾക്കപ്പെടേണ്ടതും, മനസ്സിലാക്കപ്പെടേണ്ടതും, സഹാനുഭൂതി അർഹിക്കുന്നതുമായ പച്ചയായ സത്യം.

A Letter to the Winter Nights

Chilly days,
Worn out nights,
Life between stars afar and
Close-up headlights.
Black bled sky, cool, ominous,
I write this letter to the winter nights,
A Weather that's static
Which is not mine to fight.
What I Fight, or something
That is only occasionally plain sight,
The messier before fixation,
The fitful sleep that is drowned in light,
The sleep I sometimes wished
To be in someone's embrace tight.
Though a hole as self I am,
I searched for a half with my sight.
Failure was the vision before me
Yet I tried to make it right,
Consumed me shamelessly
Like a blight.
That within me is
A weather worse than a winter's night.

Sanjay Unnikrishnan
1st MA English

ഒറ്റപെടലിൽ ശബ്ദം

നിലാവിൻ മന്ദസ്മിധം വിരിയുന്ന നേരത്തു
ഏകാന്തമായെൻ നിശ്വാസം
കൂരിരുൾ മൂടുന്ന നിമിഷത്തിൽ
നിഴലിനെപ്പോലും ഭയക്കുന്നു ഞാൻ
ഓർമ്മകൾ തിങ്ങിനിറയുന്ന നേരത്തു
ഓടിമറയുന്നു എൻ ഭൂതകാലം
കാറ്റിന്റെ വീശലിൽ ചില്ലകൾ ഉലയുമ്പോൾ
മാറിമറയുന്നു എൻ ഓർമ്മകൾ.
പനിനീർപൂ വിരിയുന്ന മന്ദഹാസത്തിൽ
എൻ കണ്ണിലെ വർണ്ണങ്ങൾ വിരിയുന്നിതാ
ഇരുട്ടിനെ മായ്ക്കുന്ന സൂര്യനെപ്പോൽ
തെളിയുമെൻ ജീവിതം എന്നേലുമൊരിക്കൽ
ഏകാന്ത ജീവിത നിമിഷങ്ങൾ
ഇനിയും ബാക്കി !

ദ്യശ്യ എൻ കെ
2nd ബി. സി. എ – എ

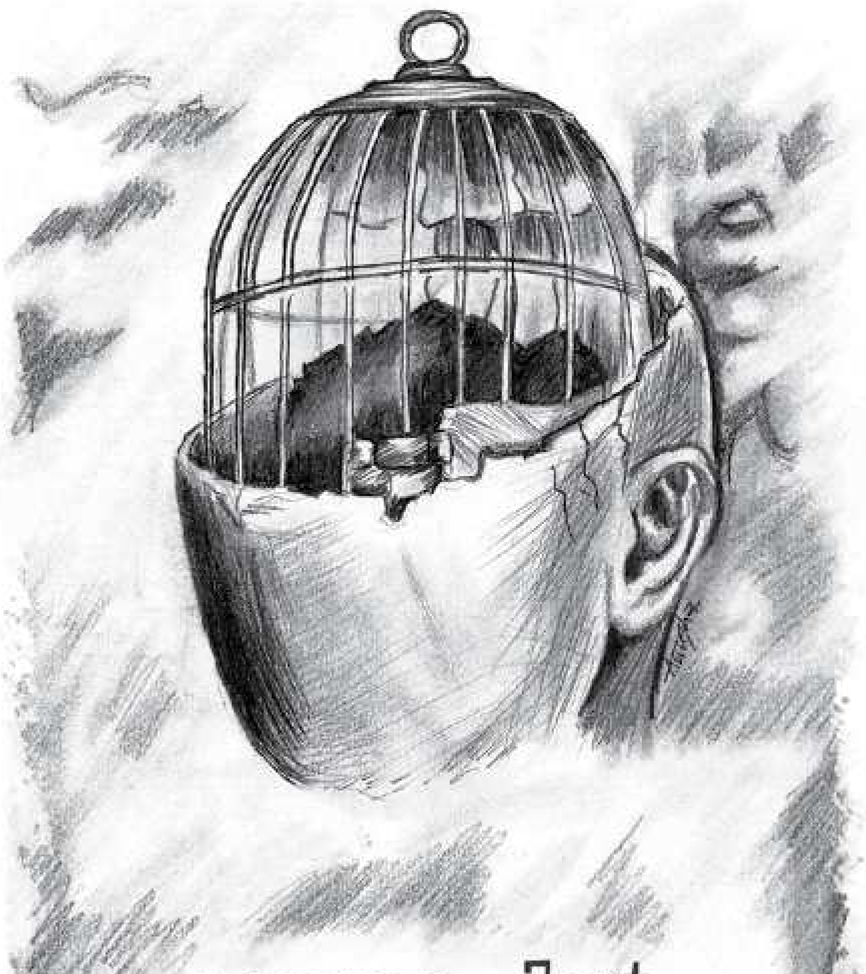

സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ ചങ്ങലകൾ

ചുറ്റും പൊതിയുന്ന വേദന,
കാതടപ്പിക്കുന്ന ഉറക്കുപാട്ടുകൾ,
എങ്ങും സമാധാനം മാത്രം.
തെരുവീഥികൾ ശാന്തം,
ഏകാന്ത പഥികനും
നീണ്ടുനിവർന്നു കിടന്ന ഇരുട്ടും,
കൂട്ടിന് ചിന്തകളും.
എരിയുന്ന തീ നാളം,
സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ കൈവിലങ്ങിട്ട
ആരോ ഒരാൾ,
ആത്മകഥ കത്തിച്ച്
തീ കായുന്നു.
കൂരിരുട്ടിൻ തിരശീലയിൽ
നോട്ടം കൊണ്ടയാൾ
നൂലുകോർത്തു.
പരത്തി വച്ച ജീവിതത്താളിൽ
താണ്ടിയ പാതകൾ
ദിശയില്ലാതെ വരച്ചിട്ടു; നേരത്തെ കേട്ട,
പാട്ടിന്റെ താളത്തിൽ
നൃത്തം ചെയ്തു.
അതുവരെ ചെയ്തവ
വീണ്ടും കുറിച്ചു വച്ചു.
അടുത്ത ഇരുട്ടിനെ
തേടി, കണ്ണിൽ
ഇത്തിരി കനലുമെടുത്ത്
വിദൂരതയിലേക്ക് ഊളിയിട്ടു!

വൈഷ്ണവ് എസ്
1st എം. എസ്. സി. ജിയോഗ്രഫി

ചിരി, ചിരിയാണോ?

അവന്റെ മുഖശ്രുതി മേഘ ശകലങ്ങളേക്കാൾ തിളക്കത്തിൽ ഉള്ളതായിരുന്നു,
ഉള്ളുകൊണ്ടു നീറിയ ദുഃഖ സ്മരണകൾ അവനോടായ് അവർ മൊഴിഞ്ഞു,
നിനക്കു ഞാനുണ്ട് എന്ന പദത്താൽ ഉരുകിയ കൺപോളകളെ അവൻ തുടച്ചു.
അവൻ ആയിരം സ്വപ്നം കൊട്ടാരങ്ങൾ സ്നേഹിതർക്കായ് നൽകി,
ചുറ്റിലും വർണ്ണ ശോഭ നിറച്ച് ആത്മാക്കളെ കൈയിലാക്കി
ആ ജന്മദിന ആഹ്ലാദ തിമിർപ്പിൽ ആഹ്ലാദിച്ച,
ആ മനം ആയിരം പൂക്കൾക്കിടയിൽ ചിത്ര ശലഭമായ് ഒഴുകി.
ഒടുവിൽ ഒരു നിമിഷത്തിൽ,
ആ കെട്ടിടത്തിൻ രണ്ടാം നിലയിൽ നിന്നും
പതിയെ അവൻ താഴെയിറങ്ങി,
കോണിപ്പടികൾ ഇല്ലായിരുന്നു.
ആ വായു സഞ്ചാരത്തിൽ അവൻ രക്തകറ കണ്ടില്ല,
അടച്ചു മൂടിയ സംഘർഷത്തിൻ കറ
സ്വർഗ്ഗത്തിൻ പടിവാതിൽ വരെ അടഞ്ഞിരുന്നു,
അത് തുറക്കാൻ മേൽമുഖം വിസമ്മതിച്ചിരുന്നുവത്രേ...
പുറമേ മുഖംമൂടികൾ, അകമേ ഭയാനകങ്ങൾ.
ഒന്നുമറിയാതെ അഭയാർത്ഥികളായി,
നിന്നു ചുറ്റിലും ആരെല്ലാമോ...
ഇനിയും ഇത്തരം അത്ഭുതങ്ങൾ
ഉണ്ടാവുമെന്ന് വീണ്ടും ആരോ ഓർമ്മപ്പെടുത്തി...
സ്വാഭാവികതയുടെ ഓർമ്മ താളായി ആ കഥ മണ്ണിൽ മറഞ്ഞു..
ഒരു ദിനം പിന്നെയും പൊങ്ങിയത്രേ കണ്ണ് തുറപ്പിക്കും രക്തം കഥ!
പിന്നീടത് ചക്രമായി ഉരുണ്ട്
കണ്ണുതുറപ്പിക്കാത്ത നിർവികാര കഥയായ്.

മേഘ ആർ
2nd എം. എ. ഇംഗ്ലീഷ്

ഇന്ന്

ഇന്ന് പറയാനാവാത്ത പ്രണയമില്ല.
മധുരവും പൂവിന്റെ വിരഹമില്ല.
മറക്കാനാവാത്തൊരു മുറിവുമില്ല.
ഇന്നു മുറിവാറും വാക്കിന്റെ തുണയുമില്ല.
ദിനവും നിൻ മധുരമൂറും ചുണ്ടിന്റെ നാദത്തിൽ
താഴത്തിൽ ആഴുവാൻ
കതിരാടും വയലിന്റെ കുളിരുമില്ല,
കിളിപ്പാടും സന്ധ്യ തൻ അലയുമില്ല.
എങ്ങു തന്നാലും നിഴലിന്റെ ഭംഗിയില്ല.
ദിനരാത്രം മാറുന്ന പോലെ നാമിന്നു
സ്വയമങ്ങു മാറുവാൻ കഴിയുന്നേരായ് ഇനിയില്ല
തണലില്ല മനമിന്നു
മുഴുവനായ് മുഴുകുവാൻ കനവുകളുമായി

അദ്വൈദ് കെ. പി.
1st എച്ച്. എം. സി. എ.

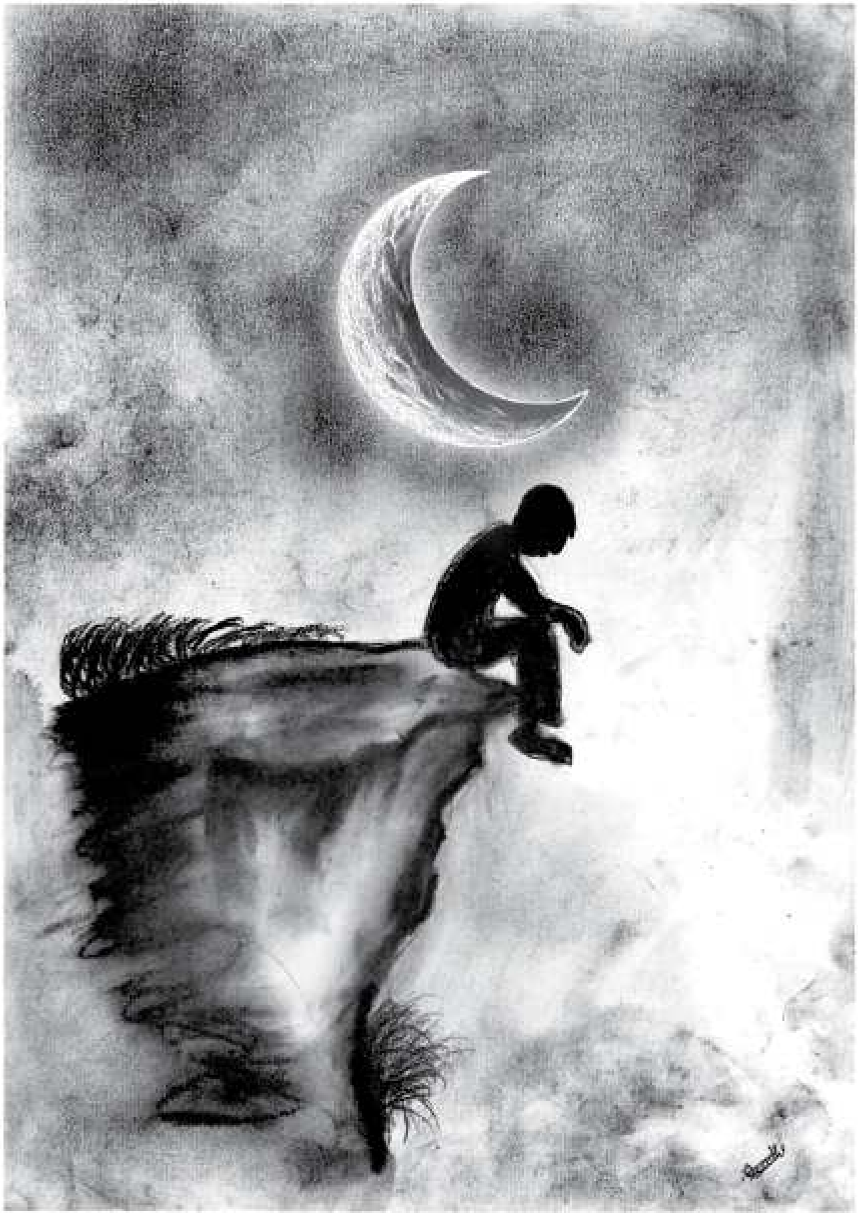

പൊട്ടബുദ്ധി

പ്രായമതൊട്ടങ്ങ് ആയതില്ല
എന്തിനീ ജീവിതം എന്ന് തോന്നി
പിന്നങ്ങ് ചത്ത് തുലഞ്ഞ് പോയി
പത്താള് നാട്ടാര് വന്ന് പോയി
വീട്ടാര് നാലാളതൊന്ന് തേങ്ങി
അഞ്ചാള് കൂടി കുളിച്ചോരുക്കി
തെക്കോട്ടടക്കി കടന്ന് പോയി
പതിനാറ് നാളോ കഴിച്ചു കൂട്ടി
പതിനേഴ് നാളാമറന്ന് പോയി
ആണ്ടൊന്ന് തോറുമതോന്നതോർത്തു
ആണ്ട് മറഞ്ഞിതാ ഓർമ്മ പോയി
ചിത്രങ്ങളാർന്നൊരാ ജീവിതത്തിൽ
ചിത്രങ്ങൾ പോലും അകന്ന് പോയി
എന്തിനീ ജീവിതം അന്ന് തോന്നി
എന്തിന് ചത്തെന്നതിന്ന് തോന്നി

ആദർശ് പി
3rd ബി.കോം. ഫിനാൻസ് – ബി

For Now, That Was Enough

Aditya Raj
1st B.Sc AI

Lately, I've been thinking a lot about silence. Not the dramatic kind, but the everyday quiet that comes when you stop running behind things. Life keeps moving fast around us, and most of the time we're too busy to notice how we actually feel. These are just some thoughts I've been carrying for a while.

My mind has been calm for the past few days. It's strange, because nothing has really changed. I think I've started to like the silence. Days keep passing, people keep moving forward, and I realize I'm still here, more or less the same.

Everyone around me seems busy building a life, working harder, worrying more, carrying the weight of tomorrow. And here I am, not chasing anything, just waiting for peace. Not the kind people talk about, but the kind that settles quietly when you stop fighting yourself.

I understand loneliness now. It doesn't feel painful anymore. It feels honest. Being alone is not emptiness; it's listening. It's noticing who you are when no one is asking anything from you. A few tablets stay near my desk, arranged more carefully than my books. I like them that way. I swallow them with water and look outside until the taste fades. Some routines don't need reasons.

I started walking more, not to reach anywhere, just to move. Some days the distance surprises me. Kilometers pass without being counted, steps add up without intention. By the time I stop, my body feels tired, but my mind feels lighter. Movement has become a way of letting thoughts settle, one step at a time. There are things I want to say. Words I avoided for years now feel heavier, not because they are difficult, but because they are honest. I type messages and delete them. Expression, I realise, doesn't always mean being heard.

There is one name I avoid, even in my own head. Saying it feels dangerous, like it might ask something I cannot promise. I built small stories in my head. Simple ones. Normal moments, imagined conversations, a version of life where things worked out somehow. They felt real at one point. Comforting. But with time, they started feeling empty.

I don't want to force reality to match imagination anymore. I don't want to become someone else just to be chosen. What matters is simpler than all that. I just want her to be happy,

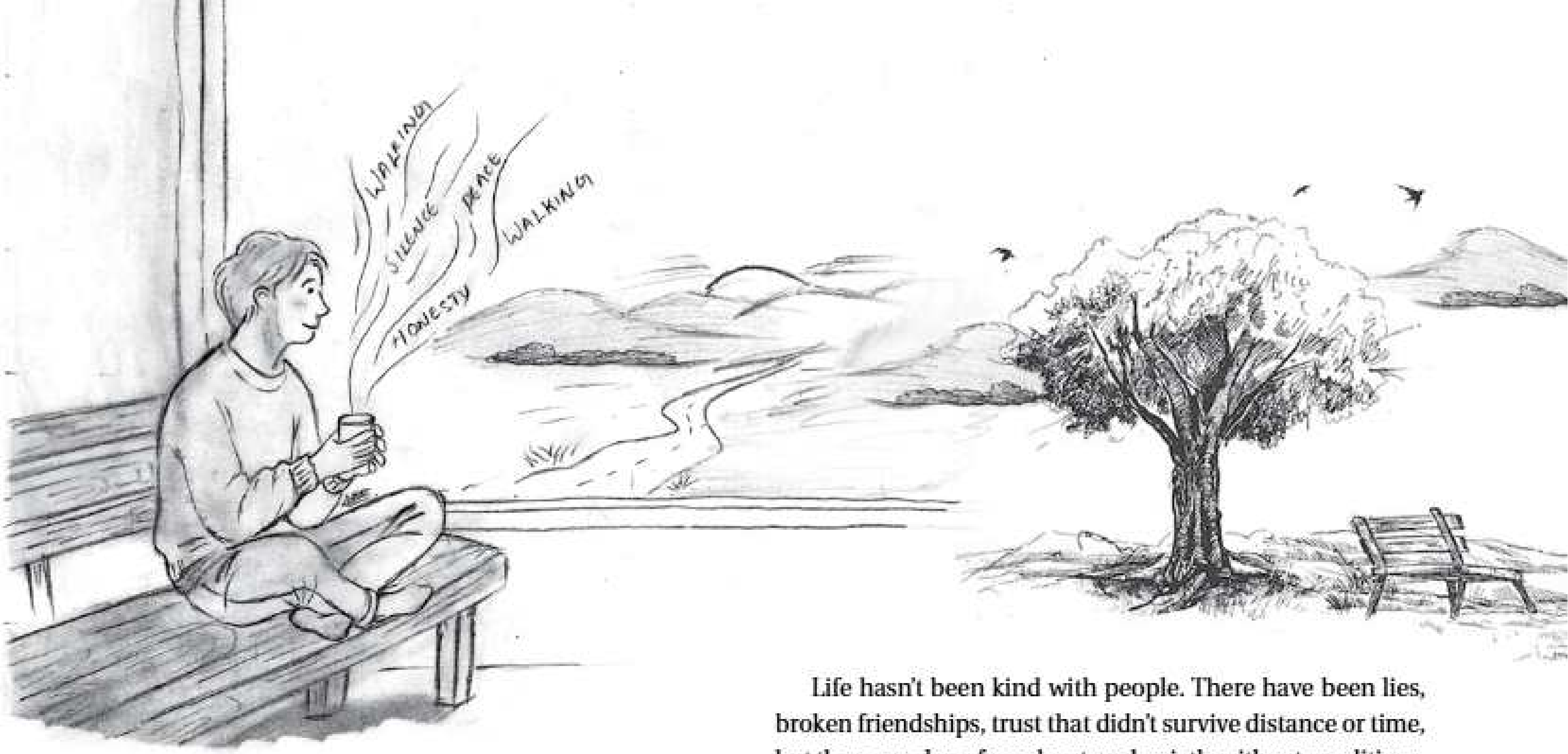

even if I'm not part of it. Sometimes I watch how people treat her and something inside me reacts. Not jealousy, just awareness. Care feels rare these days. Gentleness even more. I imagine doing better, loving with more patience and respect, and then I stop myself, because imagining doesn't make it true.

Here is the truth that still hurts, even when I don't say it out loud. It hurts knowing I might never be the person she chooses, no matter how deeply I feel about her. No one owes you a future just because you would have loved them well. When she is near, something old in me softens. A smile I thought I had lost returns for a moment. I don't know if she feels the same, and I've stopped demanding an answer. Some questions change nothing.

Life hasn't been kind with people. There have been lies, broken friendships, trust that didn't survive distance or time, but there are also a few who stayed quietly without conditions. Those are the ones who stayed after everyone else disappeared. Sometimes I wonder why anyone would choose to stay with me at all, what they see. With time, the answer becomes clearer. I try to be honest. I try to be kind. I don't use people, even when I could. Innocence may be wounded, but intent remains.

I used to fear that this softness would be taken advantage of. Maybe it was once. Now I know there are people who protect it instead. Morning arrives without urgency. The world continues at its pace. I walk with it, not ahead of it, not behind it, just present.

I don't have clear answers for any of this. These are just things I've noticed while slowing down a little. Maybe that's all it needs to be for now.

For now, that is enough.

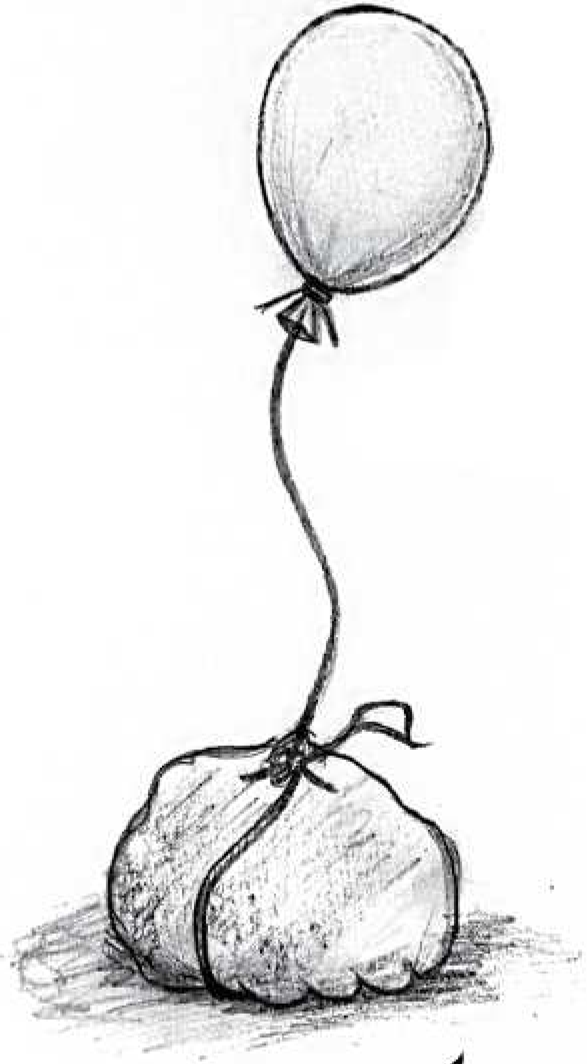

The Perfect Child Syndrome

Some kids are not brought up; they are molded. Demands subtly put on the shoulders of those who cannot yet bear it. Before they even know who they are, they are trained to be who they are supposed to be, "The perfect child".

It may seem like praise, but oftentimes it seems like a prison. The kid who gets praised for not ever making a mistake will soon find out that there are terms and conditions attached to that praise. He begins to fear failures, cover his weaknesses, and thinks that he has to earn the love he is given by being successful.

We celebrate report cards, medals, applause, seldom asking what they cost. Behind every great achievement is a child scared of letting down those they love. Here excellence is not the enemy. The problem is when a child is valued by grades, not character, by success, not sincerity, when excellence becomes identity.

Children are not expected to be perfect. They have to explore, to question, to fail, to grow. A mistake isn't a measure of failure, it's part of becoming.

Perhaps we are asking the wrong question. In place of asking, "How do we bring up the perfect child?" we should ask, "How do we bring up a child who knows they are capable of?"

For the world doesn't need children weighed down by impossible standards. The world needs children who know their worth hasn't ever had anything to do with a mark sheet, a medal, or other people's clapping.

The best thing we can give a child isn't perfection.

It is letting them being themselves.

Meera M Nair
1st B.Sc Geography

PATRIARCHY: The Rules We Follow Without Noticing

We often think patriarchy is obvious-loud, controlling, impossible to ignore. But the truth is far quieter. It seeps into every corner of our lives-our homes, our schools, our media-so subtle that most of us don't even notice it. What if everything we accepted as "normal" actually limits us? What if the rules we've never questioned are the ones holding us back, quietly, every day?

From childhood, we are taught different lessons based on gender. Girls are told to be careful, to adjust, to shrink. Boys are told to be strong, to hide fear, to carry burdens alone. No one calls this oppression-it is "how life works." But should it be?

Why does society normalize women's adaptation to danger instead of dismantling the systems that produce that danger in the first place?

Why is a boy trained to hide his heart instead of being allowed to feel fully?

Why do we praise endurance over justice, silence over truth?

These invisible rules affect everyone. Women live with limits that are rarely acknowledged-safety is never guaranteed, ambition must be measured, and silence is mistaken for strength. Men are trapped too-told that showing vulnerability is weakness, that seeking help is failure, that emotions are burdens. Patriarchy convinces all of us to fit into boxes we did not choose.

This is where radical feminism becomes revolutionary-not by hating, but by questioning. Not by dividing, but by imagining a society where fairness and dignity are shared equally. It asks: what if strength was not hiding your emotions, but expressing them? What if safety was a given, not a skill you had to master? What if ambition was celebrated without limits?

Radical feminism is not anger-it is clarity. It does not take power away; it redistributes dignity, giving everyone the chance to be freer, braver, and more human. When women are safe, men are freed from the emotional suppression and rigid roles that patriarchy imposes on them as well.. When voices are valued, silence loses its power. When equality is real, society as a whole flourishes.

Are we willing to notice the invisible rules shaping our lives?

Are we ready to question what we have always accepted as normal?

Because change begins when we do-not with blame, but with courage, reflection, and a refusal to settle for less than fairness.

And that courage-that small act of seeing clearly-is where real progress begins.

Sreelakshmi P
1st B.Com Taxation

போரும் அமைதியும்

Sree Roshna
1st BBA

போர் நடக்கும் காலத்தில் மனிதர்கள் தங்களின் உயிரையும் குடும்பத்தையும் காப்பாற்ற எவ்வாறு ஒளிந்து வாழ்கிறார்கள் என்பதைச் சொல்லும் பகுதியே "The Hiding".

போர் தீவிரமாக நடந்துகொண்டிருந்தது. துப்பாக்கி சத்தமும் குண்டு வெடிப்பும் எங்கும் கேட்கப்பட்டது. கிராம மக்கள் அனைவரும் பயத்தில் உறைந்தனர். வீடுகளில் தங்குவது பாதுகாப்பில்லை என்று உணர்ந்து, அவர்கள் காட்டுக்குள், மண்ணுக்குள் தோண்டிய அடைக்கலங்களில், குகைகளில் ஒளிந்துகொண்டனர். குழந்தைகள் அழுதார்கள்; தாய்மார்கள் அவர்களை மார்போடு அணைத்து அமைதியாக இருக்கச் சொன்னார்கள். சிறிய சத்தம் கூட பகைவர்களின் கவனத்தை ஈர்க்கக்கூடும் என்பதால், அனைவரும் மூச்சை அடக்கி அமைதியாக இருந்தனர்.

பல மணி நேரங்கள் அவர்கள் உணவும் நீரும் இல்லாமல் அந்த இருண்ட இடங்களில் இருந்தார்கள். வெளியே போர் கொடூரமாக நடந்து

கொண்டிருந்தது. சிலர் தங்கள் வீடுகள் எரிகிறதைக் கண்டார்கள்; சிலர் தங்கள் உறவுகளை இழந்தார்கள். ஆனாலும் அந்த மறைவிடம் அவர்களுக்கு உயிர் காக்கும் இடமாக இருந்தது.

போர் சத்தம் மெல்ல குறைந்தபோது, அவர்கள் எச்சரிக்-கையுடன் வெளியே வந்தார்கள். கிராமம் சிதைந்திருந்தது. வீடுகள் அழிந்திருந்தன; வயல்கள் சேதமடைந்திருந்தன. ஆனால் மக்கள் உயிருடன் இருந்தார்கள். அப்போது அவர்கள் உணர்ந்தது ஒன்று - போர் அழிவையும் துயரத்தையும் மட்டுமே தருகிறது; அமைதியே மனிதனுக்கு உண்மையான பாதுகாப்பு.

இந்த பகுதி, போரின் கொடுமையையும், மனிதர்கள் அமைதிக்காக எவ்வளவு துன்பம் சகிக்க வேண்- டியிருக்கிறது என்பதையும் உணர்த்துகிறது.

ഹൃദയാർബ്ബുദം

വിഷ്ണു എസ്. നായർ
2nd ബി. എസ്‌സി. സൈക്കോളജി

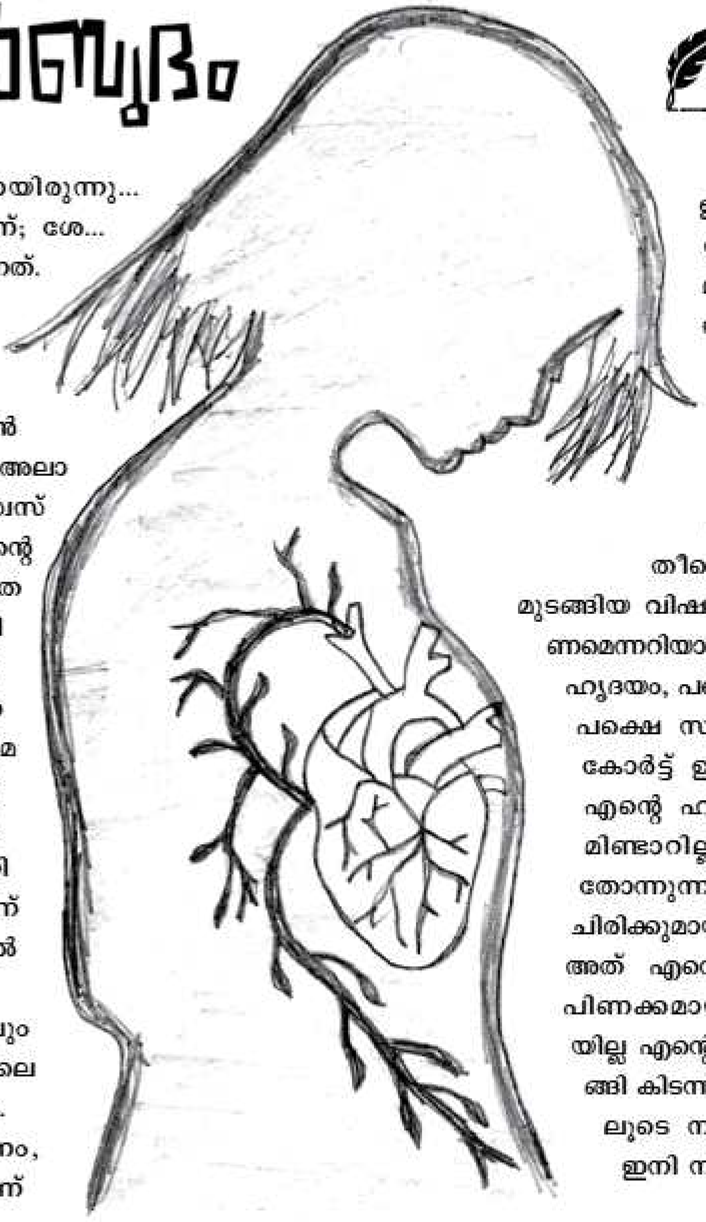

കണ്ണുകൾ മങ്ങുന്നുണ്ടായിരുന്നു... കിടക്കയിൽ നിന്നാണ്; ശേ... കിടന്നാണ് ഞാൻ ഈ പറയുന്നത്. വെയിൽനാളങ്ങൾ എനിക്ക് ചുടുചുംബനങ്ങൾ നൽകി. ഞാൻ ആസ്വസ്ഥനായി എഴുന്നേറ്റു. രാവിലെ തന്നെ മീൻ കാരൻ ഞായറാഴ്ച പതിവുള്ള അലാറമടി തുടങ്ങി, വീണ്ടും ആസ്വസ്ഥനായി ഞാൻ എഴുന്നേറ്റ് എന്റെ ആഡംബരമായ പല്ലുതേക്കാതെയുള്ള കട്ടൻ കുടി പാസാക്കി വീടിന്റെ ഉമ്മറത്തു നിക്കുമ്പോൾ. നിൽക്കുമ്പോൾ? അതെ സുഹൃത്തുക്കളെ അതിനു സമയമായി, കൃത്യം 9:30. എന്റെ ഹൃദയം വരാനുള്ള സമയമായി. എന്റെ കണി 9:35 ആയി കാണാനില്ല... ഹൃദയമേ... എന്ന് ഹൃദയശൂന്യനായ ഞാൻ ഉള്ളിൽ ഒരായിരം വട്ടം വിളിച്ചു.

പൊതുവെ ഒരു പച്ച ഫൈലും പിടിച്ചു ദിവസേന സമയം പോലെ പോവുന്നതാ എന്റെ ഹൃദയം. എനിക്ക് ഇഷ്ടമാണ് കാരണം, സ്വന്തം ഹൃദയത്തെ ആരാണ് ഇഷ്ടപെടാത്തത്. വേറെ ഒന്നും വേണ്ട ദിവസേന കണ്ടാൽ മതി, മറക്കാനും മാറ്റാനും ആകാത്ത മനോഹരമായ ശീലം. എത്രയോയൊക്കെ കഥ പറഞ്ഞ് അരമണിക്കൂർ ദേ പോയി 'ഈ ഹൃദയത്തെ കൊണ്ട് തോറ്റു. തീരെ കൃത്യനിഷ്ഠതയില്ല. തീരെ മോശം'. എന്റെ പതിവ് മുടങ്ങിയ വിഷമത്തിൽ ഞാൻ എന്തു ചെയ്യണമെന്നറിയാതെ നിന്നു. 'ദേ... വന്നു എന്റെ ഹൃദയം, പക്ഷെ അത് മിടിക്കുന്നില്ലല്ലോ?? പക്ഷെ സങ്കടപൂർണമായ ഒരു എസ്കോർട്ട് ഉണ്ട്. രാജകുമാരിയിപോലെ എന്റെ ഹൃദയവും എന്നും എന്നോട് മിണ്ടാറില്ല. ഇനി മിണ്ടുകയുമില്ലെന്ന് തോന്നുന്നു. ഞാൻ ചിരിച്ചാൽ തിരിച്ചു ചിരിക്കുമായിരുന്നു, ഇന്ന് ചിരിക്കുന്നില്ല. അത് എന്നെ വല്ലാതെ വിഷമിപ്പിക്കുന്നു. പിണക്കമായിരിക്കുമോ? എന്തോ അറിയില്ല എന്റെ ഹൃദയം ഒരു പെട്ടിയിൽ ഉറങ്ങി കിടന്ന് പതിയ പതിയെ എന്റെ മുന്നിലൂടെ നീങ്ങി പോയി. ഇന്ന് കണ്ടു. ഇനി നാളെ?

BETWEEN TWO TIMES

They hold the past
Like a folded map,
We chase the future
Through a glowing app.

Their words are slow,
Seasoned with time,
Ours rush forward,
Out of rhyme.

Different ways,
The same heart beat-
Between old roads
And restless feet.

If we pause to listen,
The space may close,
For love speaks softly
Across the years we chose.

Sreelakshmi S
2nd B.Com Finance A

സ്മൃതി-വേഗങ്ങൾ

പഴമ തൻ തുളുമ്പിച്ച കൈകളിൽ നിന്നും,
പുതുമ തൻ പൊൻനൂലുകൾ കോർക്കണം.
ഇന്നലെയെന്ന തറിയിൽ നെയ്തിടാം,
നാളെയാം വിസ്മയത്തിൻ പുത്തൻ വസ്ത്രം!
മാഞ്ഞുപോയൊരു ഗ്രാമവീഥികൾ തൻ
ഈറൻ മാറിയ മണ്ണിലായ് ചുവടുവെക്കാം.
ദേശസ്നേഹം തുളുമ്പുന്ന നെഞ്ചുമായ്,
മാറ്റത്തിൻ കാറ്റിൽ പായ നെയ്തിടാം.
ബന്ധങ്ങൾ തൻ ഇഴകൾ മുറിയാതെ,
മാനസികമാം തടവുകൾ തകർത്തെറിഞ്ഞ്,
സാമ്പത്തികമാം ഉയരങ്ങൾ ലക്ഷ്യമാക്കി,
സാമൂഹ്യ നീതി തൻ ചായങ്ങൾ ചാലിക്കാം.
നമ്മൾ തൻ സ്വപ്നങ്ങൾ വിണ്ണിലുയരുമ്പോൾ,
വേരുകൾ മണ്ണിൽ ആഴ്ന്നിറങ്ങട്ടെ.
പഴമതൻ പൊരുളും പുതുമതൻ കരുത്തും,
നെയ്തുചേർക്കാം നമുക്കീ പാതയിൽ.
മാറുന്ന ലോകത്തിൻ വേഗത്തിനൊപ്പം,
മനസ്സുകൾ കോർത്തു പിടിച്ചു നീങ്ങാം.
നാളേയ്ക്കുള്ള ഈ നെയ്ത്തുപാതയിൽ,
നവയുഗ ശില്പികളായ് നമ്മൾ മാറാം!

വാണി പി. എസ്.
1st ബി. സി. എ – ബി

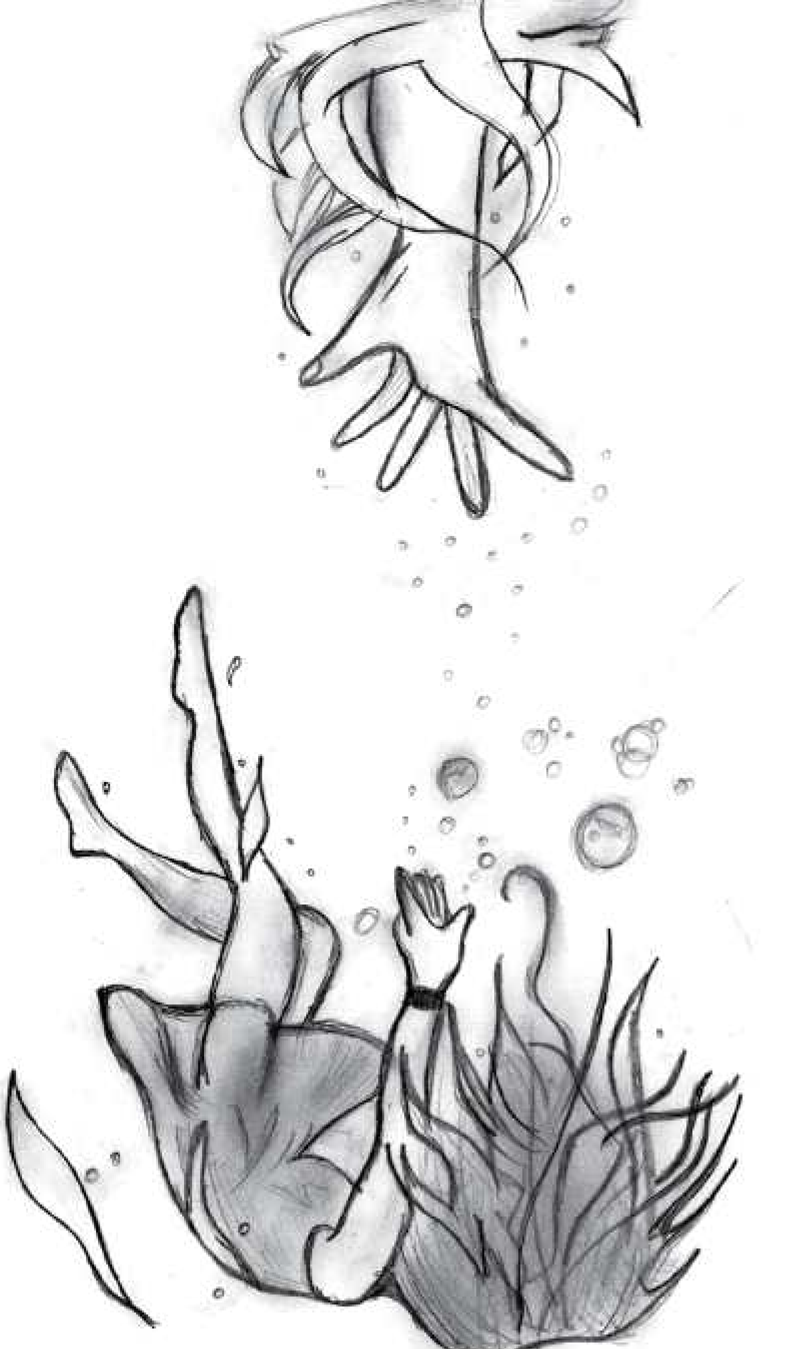

വെളിച്ചമുള്ള ഫോട്ടോകൾ

സാകേത് എൻ
2nd എച്ച്. എം. സി. എ.

കോരി ചൊരിയുന്ന മഴ. അച്ചുതൻ നമ്പൂതിരിയുടെ ഫോട്ടോക്ക് മുന്നിലെ ആ പഴയ മഞ്ഞ ബൾബ് മങ്ങലോടെ കുലുങ്ങി നിൽക്കുന്നു. തൊട്ടടുത്തുള്ള ഹരിദേവന്റെയും അംബിക അന്തർജനത്തിന്റെയും ഫോട്ടോകൾക്ക് മുന്നിലെ ബൾബുകൾ മാത്രം പൂർണപ്രകാശത്തിൽ കത്തുന്നു. വെളിച്ചവും നിഴലും തമ്മിൽ ഒരു അന്ധകാരരേഖ പോലെ ആ മുറി നിലകൊള്ളുന്നു. അതെല്ലാം നോക്കി ഉമ്മറത്തെ പഴയ ചാരു കസേരയിൽ ഉണ്ണികൃഷ്ണൻ നമ്പൂതിരി ഇരിക്കുന്നു. അയാൾ പതുക്കെ അടുത്തിരുന്ന മുറുക്കാൻ പെട്ടി തുറന്നു.

''ഉച്ചയൂണ് കഴിഞ്ഞാൽ ഇതാണ്. പതിവല്ലേ?''

പെട്ടന്നാണ് ആ പതിഞ്ഞ ശബ്ദം. ഉണ്ണികൃഷ്ണൻ നമ്പൂതിരി തല ഒന്നു ഉയർത്തി.

''ഹ്... താനായിരുന്നോ. ഞാൻ വിചാരിച്ചു മോളിൽ നിന്നുള്ള വിളിയായിരിക്കും എന്ന്.''

കാലൻകുട മടക്കി വെച്ചുകൊണ്ട് രാഘവൻ.

''നന്നായല്ലോ, നമ്പൂതിരിക്ക് ഇനിയും പത്തു നാല്പതു കൊല്ലം ഉണ്ടല്ലോ''

''ഹ ഹ അവിടെ നിന്നു എന്നെ സുഖിപ്പിക്കണ്ട. താൻ ഇവിടെ ഇരിക്കടോ.''

രാഘവൻ തിണ്ണയിലെ വെള്ളം കൈകൊണ്ട് തുടച്ചു കളഞ്ഞിട്ട് അവിടെ ഇരുന്നു. മഴയുടെ ശബ്ദം അവരുടെ ഇടയിൽ ഒരു മൂന്നാമനായി കയറിവന്നു.

''നമ്പൂതിരി... ഇങ്ങള് ഇതെന്താ? മക്കളെ വീട്ടിൽ നിന്ന് പുറത്താക്കുന്നത് കണ്ടിട്ടുണ്ട്. പക്ഷേ ജീവനോടെ ഉള്ള മകൻ മരിച്ചെന്ന് പറഞ്ഞു ഫോട്ടോ തൂക്കുന്നത്... ഇത് ആദ്യമായിട്ടാണ്''.

ഉണ്ണികൃഷ്ണൻ നമ്പൂതിരി ചാരുകസേരയിൽ തല പിന്നിലോട്ട് ചായിച്ചു. കണ്ണുകൾ മേൽക്കൂരയിൽ ഉറഞ്ഞുനിന്നു.

''അംബിക ഉണ്ടായിരുന്നപ്പോൾ... ഞാൻ എന്നും ഉച്ചക്ക് ഊണ് കഴിഞ്ഞ് മുറുക്കാൻ ഇരിക്കുമ്പോൾ ഹരികുട്ടനെ വിളിക്കും. ഫോൺ എടുത്താൽ പറയും 'തിരക്കിലാണ്, പിന്നെ വിളിക്കാം' എന്ന്. ഞാനും വിചാരിച്ചു... അന്യനാട്ടിൽ ജോലി, തിരക്കുണ്ടാവും എന്ന്.

''പക്ഷേ സ്വന്തം അമ്മ മരിച്ചു കിടക്കുമ്പോഴും ഒന്ന് വന്ന് നോക്കാൻ പറ്റാത്തത്ര തിരക്കുള്ള ജോലി ആണെന്ന് ഞാൻ അറിഞ്ഞില്ല''.

മുറുക്കാൻ കാർക്കിച്ചു തുപ്പിയശേഷം അദ്ദേഹം വീണ്ടും പറഞ്ഞു. ശബ്ദം മഴയിൽ ലയിച്ചു.

''പറഞ്ഞിട്ട് കാര്യമില്ല. എല്ലാം എന്റെ അനിയന്റെ രക്തത്തിൽ നിന്നുള്ളതാ. അന്ന് നാട് വിട്ട് സിലോണിലേക്ക് പോയപ്പോ അവിടെ തന്നെ കൂടിയാൽ മതിയായിരുന്നു അസത്തിനു. ഒടുവിൽ ഗതിയും പരഗതിയും ഇല്ലാതായപ്പോൾ ഇല്ലത്തേക്ക് തിരിച്ചു വന്നു. അച്ഛൻ നമ്പൂതിരിയാണ് വീണ്ടും ചാറ്റിരിച്ചു കയറ്റിയത്.''

''അവന്റെ ലീലകൾ കേട്ടാണ് ഹരിക്ക് കടൽ കടക്കാൻ മോഹം വന്നത്. പറഞ്ഞിട്ട് എന്താ കാര്യം. എല്ലാ മാസവും കുറച്ചു പൈസ അയക്കും. ഞാൻ അത് വാങ്ങാറില്ല.''

ഒരു ദീർഘനിശ്ശബ്ദം.

"കഴിഞ്ഞ പ്രാവശ്യം വിളിച്ചപ്പോൾ ഞാൻ പറഞ്ഞു... നീ ഇനി ഇങ്ങോട്ട് വിളിക്കണ്ട, ഞാൻ മരിച്ചു എന്ന് അങ്ങോട്ട് കരുതിക്കോളൂ'' എന്ന്.

''അപ്പോ ഹരികുട്ടി എന്താ പറഞ്ഞത്?''

രാഘവൻ ഇടക്ക് ചോദിച്ചു.

ഉണ്ണികൃഷ്ണൻ നമ്പൂതിരി ഒന്നും മിണ്ടിയില്ല.

മഴ കൂടുതൽ കോരിച്ചൊരിഞ്ഞു. ഉമ്മറയുടെ അരികിലൂടെ വെള്ളം ഒഴുകി തിണ്ണയിൽ പതിച്ചു. ഓരോ തുള്ളിയും ഒരു ചോദ്യം പോലെ. രാഘവൻ ഒന്നും ചോദിച്ചില്ല. ചോദിച്ചാൽ ഉത്തരം വരില്ലെന്ന് അവനറിയാമായിരുന്നു.

നമ്പൂതിരി പതുക്കെ എഴുന്നേറ്റ് ഹരിദേവിന്റെ ഫോട്ടോയ്ക്ക് മുന്നിൽ എത്തി. ബൾബ് പൂർണപ്രകാശത്തിൽ തന്നെ കത്തുന്നു, ജീവനുള്ളവർക്കുള്ള വെളിച്ചം.

''മരിച്ചിട്ടില്ല...''

അയാൾ വളരെ പതുക്കെ പറഞ്ഞു. ശബ്ദം തന്നെ കേൾക്കുമോ എന്ന സംശയത്തിൽ. ''ശ്വാസമുണ്ട്, നടക്കുന്നു, സംസാരിക്കുന്നു. പക്ഷേ എന്റെ മകൻ അല്ല.''

ഫോട്ടോയുടെ ചില്ലിൽ മഴവെള്ളം പതിഞ്ഞിരുന്നു. അത് തുടയ്ക്കാൻ നമ്പൂതിരി കൈ ഉയർത്തിയെങ്കിലും, ഒടുവിൽ പിൻവലിച്ചു. ചില കാഴ്ചകൾ മങ്ങലോടെ തന്നെയിരിക്കണം.

''അച്ഛനെ വിളിക്കാത്ത മകൻ...

മകനെ കാത്തിരുന്ന് കാത്തിരുന്ന് ശബ്ദം പോലും നഷ്ടപ്പെട്ട അച്ഛൻ...

ഇവരിൽ ആരാണ് ആദ്യം മരിച്ചതെന്ന് എനിക്ക് അറിയില്ല.''

ഉണ്ണികൃഷ്ണൻ നമ്പൂതിരി വീണ്ടും ചാരുകസേരയിൽ ഇരുന്നു. മുറുക്കാൻ പെട്ടി അടച്ചു. ഇന്ന് അതിന് രുചിയുണ്ടായിരുന്നില്ല.

മഴ തുടർന്നു.

SOMEONE'S SON IS AT THE DOOR

Janvi K
2nd BCA-A

Between the notification "Your order has been placed" and the chime of "Your order has been delivered," there is a world of risk they never see.
It's a silent stretch, alive with speed and exhaust.
I ride fast.
Not because I want to… but because I have to.
Every time I pick up an order, a timer starts ticking - not just on the app, but inside my head. Ten minutes. Just ten minutes to reach someone who is probably sitting comfortably, waiting for something they could have lived without.
To them, it's a progress bar moving across a screen.
To me, It's a nonstop sprint where the physics and fate are both against you.
The roads don't slow down for me.
The traffic doesn't care.
The rain doesn't stop.
The potholes don't disappear.
Yet, I ride faster.
Because if I'm late, I lose ratings.

If I lose ratings, I lose incentives.
If I lose incentives, I lose money.
And if I lose money… I don't know how I'll go home and face my family.
Sometimes I skip meals.
Sometimes I ride with a fever.
Sometimes I don't even realize how tired I am until I stop - and even then,
I can't stop for long.
Because another order has already started ticking.
And then there are customers.
"Why are you late?"
"Can't you take care of the stuff properly?"
"Do your job right!"
They don't see my shaking hands.
They don't see the danger I just escaped, thanks to God's grace.
They don't see the fear I carry every second on the road.
They just see the clock.
I've seen accidents.
I've seen riders fall.
I've heard stories that never made it to the news.
Sometimes, I wonder -
Is a packet of food really worth someone's life?
I am not asking for sympathy.
I am just asking for humanity.
Maybe… ten minutes is too little for a life that matters.
Maybe… thirty minutes won't hurt anyone.
Maybe… we can all slow down a little.
Because at the end of the day,
I am not just a delivery rider.
I am someone's son.
Someone's brother.
Someone who wants to go home safely.

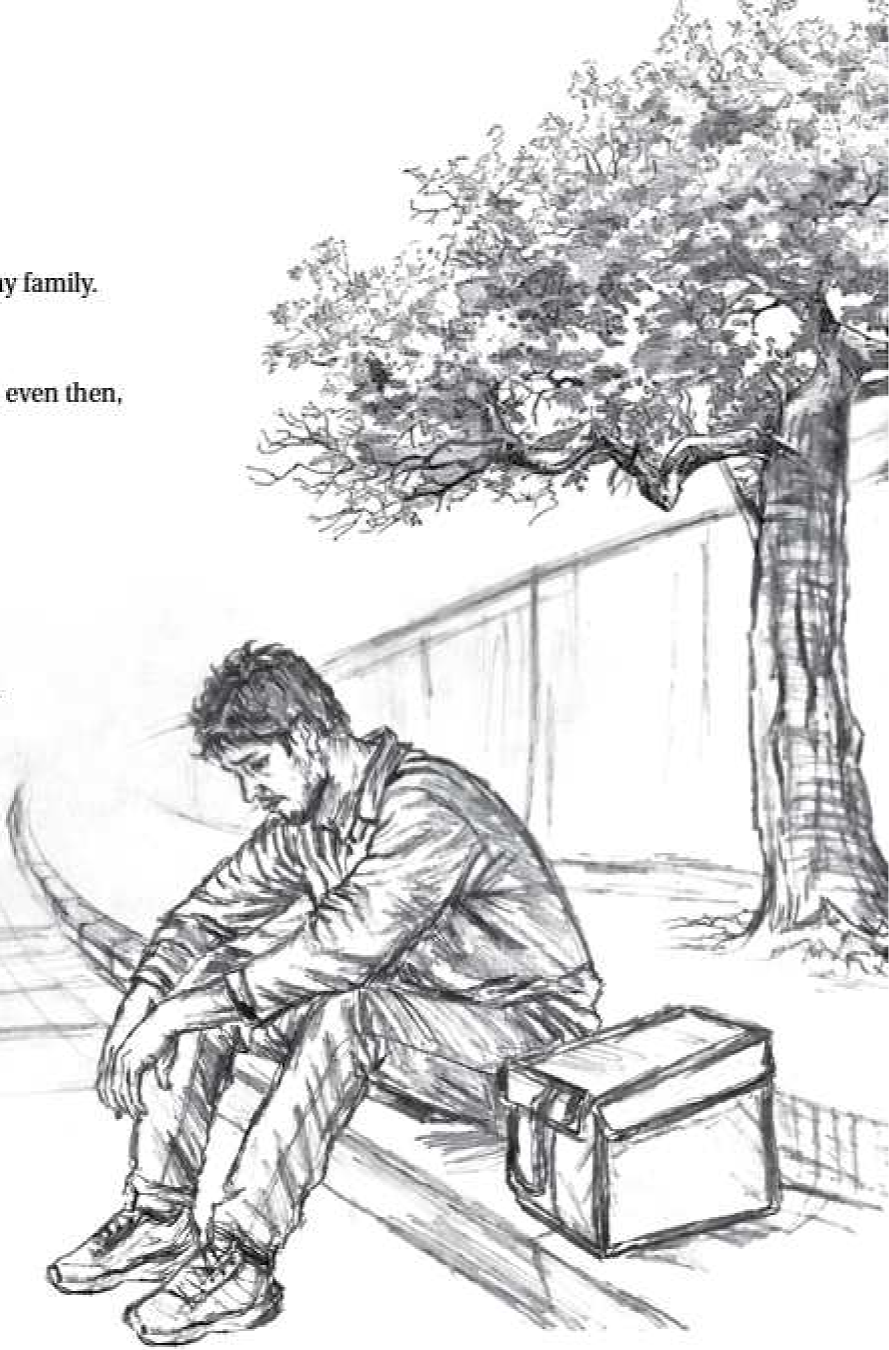

കടമ മറന്ന മനുഷ്യർ, കഥ അറിയാതെ ആട്ടം കാണുന്നു.

ആദർശ് പി
3rd ബി.കോം. ഫിനാൻസ് – ബി

ആധുനികമായും സാമ്പത്തികമായും ലോകം ദിനംപ്രതി മുന്നേറിക്കൊണ്ടിരിക്കുമ്പോഴും കടമകളുടെയും കുടുംബ ബന്ധങ്ങളുടെയും വേലിക്കെട്ടുകൾ ഇന്ന് തകർന്ന് കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ജനിച്ചു വീണ നിമിഷം മുതൽ സ്വന്തം നിഴലായി കൂടെനിന്ന്, വിശപ്പും ദാഹവും അറിയാതെ നമ്മെ വളർത്തി വലുതാക്കിയവർ. സ്വന്തം ആഗ്രഹങ്ങൾ ബലികഴിച്ച് മക്കളുടെ സ്വപ്നങ്ങൾക്ക് ചിറകു നൽകിയവർ. ആ മാതാപിതാക്കളെ ജീവിതത്തിന്റെ സായാഹ്നത്തിൽ തനിച്ചാക്കി പോകുന്ന മക്കളുടെ എണ്ണം ഇന്ന് നമ്മുടെ സമൂഹത്തിൽ വർദ്ധിച്ചു വരികയാണ്. 'കടമ മറന്ന മനുഷ്യർ കഥ അറിയാതെ ആട്ടം കാണുന്നു' എന്ന അവസ്ഥയിലാണ് ഇന്നത്തെ പല കുടുംബങ്ങളും. മറന്നു പോകുന്ന ബാല്യവും.

ഓരോ മകനും മകളും വളർന്നു വരുമ്പോൾ അവരുടെ ഓരോ ചുവടുവെപ്പിലും താങ്ങായി നിന്നത് അച്ഛന്റെ കൈകളും അമ്മയുടെ പ്രാർത്ഥനകളുമാണ്. നമുക്ക് അക്ഷരങ്ങൾ പകർന്നു തരാനും, ലോകത്തെ പരിച

യപ്പെടുത്താനും അവർ കാണിച്ച ആവേശം ഇന്ന് പലരും സൗകര്യപൂർവ്വം മറക്കുന്നു. സ്വന്തം വീടിന്റെ ഉമ്മറത്ത് ഒരു കസേരയിട്ട് ഇരിക്കാൻ പോലും അനുവാദമില്ലാതെ, വൃദ്ധസദനങ്ങളിലെ നാല് ചുവരുകൾക്കുള്ളിലേക്ക് മാതാപിതാക്കളെ തള്ളിവിടുന്നവർ വിസ്മരിക്കുന്നത് സ്വന്തം വേരുകളെയാണ്.

തിരക്കേറിയ ജീവിതശൈലിയും, സാമ്പത്തിക ലാഭത്തിനായുള്ള ഓട്ടവും മാതാപിതാക്കളെ ഒരു 'ബാധ്യത' യായി കാണാൻ പലരെയും പ്രേരിപ്പിക്കുന്നു. വിദേശത്തോ നഗരങ്ങളിലോ ഉള്ള ആഡംബര ജീവിതത്തിനിടയിൽ നാട്ടിലെ തറവാട്ടു വീട്ടിൽ ഒറ്റപ്പെട്ടുപോകുന്ന അച്ഛനമ്മമാരുടെ കണ്ണീർ കാണാൻ ആർക്കും സമയമില്ല. മക്കളെ പഠിപ്പിച്ചു വലിയ നിലയിലാക്കാൻ തങ്ങൾ അനുഭവിച്ച കഷ്ടപ്പാടുകൾക്ക് പകരമായി അവർ ആഗ്രഹിക്കുന്നത് കുറച്ചു നേരത്തെ സ്നേഹ പ്രകടനങ്ങളും സാമീപ്യവും മാത്രമാണ്.

മാതാപിതാക്കളെ ഉപേക്ഷിക്കുന്നവർ ഒരു കാര്യം മറന്നുപോകുന്നു; തങ്ങളും ഒരിക്കൽ വാർദ്ധക്യത്തിലേക്ക് എത്തും എന്നത്. നിങ്ങൾ നിങ്ങളുടെ മാതാപിതാക്കളോട് എങ്ങനെ പെരുമാറുന്നുവോ, അത് കണ്ടാണ് നിങ്ങളുടെ മക്കൾ വളരുന്നത്. ഇന്ന് നിങ്ങൾ കാട്ടുന്ന ക്രൂരത നാളെ നിങ്ങളുടെ മക്കൾ നിങ്ങളോടും ആവർത്തിക്കും എന്ന തിരിച്ചറിവ് പലർക്കുമില്ല.

"ദൈവത്തെ കാണണമെങ്കിൽ അങ്ങകലെയുള്ള ക്ഷേത്രങ്ങളിലോ പള്ളികളിലോ ദേവാലയങ്ങളിലേക്കോ പോകേണ്ടതില്ല, സ്വന്തം വീട്ടിലെ മാതാപിതാക്കളുടെ മുഖത്തേക്ക് നോക്കിയാൽ മതി. അവരാണ് യഥാർത്ഥ ക്ഷേത്രങ്ങൾ, അവരാണ് യഥാർത്ഥ ദൈവങ്ങൾ".

വാർദ്ധക്യം എന്നത് പരാശ്രയത്വത്തിന്റെ കാലമല്ല, മറിച്ച് ആദരിക്കപ്പെടേണ്ട കാലമാണ്. അവർക്ക് വേണ്ടത് പണമോ ആഡംബരങ്ങളോ അല്ല, മറിച്ച് മക്കളുടെ സ്നേഹപൂർണ്ണമായ ഒരു വാക്കാണ്. നമുക്ക് ആകെ ചെയ്യാനുള്ളത് തിരക്കുകൾക്കിടയിലും അവർക്കായി അൽപം സമയം മാറ്റിവെക്കുക.

അവരുടെ ആരോഗ്യ കാര്യങ്ങളിൽ ശ്രദ്ധ ചെലുത്തുക. അവർ ഒറ്റപ്പെട്ടവരാണെന്ന തോന്നൽ ഇല്ലാതാക്കുക.

കടമകൾ മറന്ന് ആഘോഷങ്ങളിൽ മുഴുകുന്നവർ ഓർക്കുക, മാതാപിതാക്കളുടെ കണ്ണീർ വീഴുന്ന മണ്ണിൽ ഒരിക്കലും ഐശ്വര്യത്തിന്റെ വിത്തുകൾ മുളക്കില്ല. അവർ പകർന്നു തന്ന സ്നേഹത്തിന്റെ തണലിൽ അവരെ ചേർത്തുപിടിക്കുക എന്നതാണ് ഓരോ മക്കളുടെയും ഏറ്റവും വലിയ ധർമ്മം.

"മനുഷ്യരെ അവരുടെ
തൊഴിലാൽ അളക്കുന്ന
സമൂഹത്തിന് വിദ്യാഭ്യാസമല്ല...
മനുഷ്യത്വമാണ്
ആദ്യം വേണ്ടത്"

She Smiled First

Durga K
1st B.Sc Psychology

I've always believed that helping does not need preparation or planning. Sometimes it happens before thought arrives. And sometimes, what stays is not the thought itself, but the feeling it leaves behind.

That day, I did not analyze the situation, I did not ask what was right or sufficient. The first note that came into my hand when I reached into my pocket was five hundred, and I gave it without thinking much. Only later did I realize, how it is to act without calculation, not just with money, but with intention.

What followed was quiet. A folded pair of hands, a silent blessing, no performance of gratitude, No excess emotions Yet something shifted inside me. I did not feel generous but I felt humbled as if I had briefly stepped out of the illusion that helping places one person above another

I saw her occasionally after that. What stayed with me was not her presence, but her actions and the smile that came first. The insistence on buying me tea, The warnings about unsafe men on the road. Society often teaches us to see people like her only through their needs. But in her actions, she appeared as someone capable of concern, caution and care.

There was a language gap between us, but it never felt like a distance. words were few, yet understanding existed. It made me question how often silence is mistaken for emptiness, and poverty for the absence of dignity.

Once I saw her crying, speaking about pain and fear holding my band as if it grounded her I had nothing useful to say so I listened and even then, her attention turned towards me asking how I was; that moment challenged a belief I had never consciously examined that suffering erases one's capacity to care for others.

Later, I saw her sleeping on the roadside, visibly weaker, almost unfamiliar. After that, she was no longer there. I don't know where she is now or whether she is alive. the absence of answers remains.

what stays with me is not a moral lesson, but an ease-about how easily we reduce people to circumstances, and how incomplete that way of seeing is some experiences do not explain themselves they do not and neatly they simply change the way we look at people we once passed without noticing.

The Quiet Transformation of The Kid I Was

Amritha M U
2nd BA English

When I look in the mirror, so many things have changed.
My mind, my body, a lot of things.
I am not feeling things in the way I felt sometime ago.
What happened to me?
Where did that kid who only felt happiness go?
Is that kid on some long trip?
In the glimpse of an eye, a lot of things changed.
The school bus, which I once commuted on countless times, is going without me.
The kids on the bus are waving their hands at me.
Long ago, I was the one who did this.
What happened to the universe?
When I was traveling on the bus with my mom,
I used to hold her when the gutter approached.
But now, she is holding me.
What's wrong here?
In the speed of time, the kid returns from the trip, transformed into an adult.
Time is running like a cheetah.
Is he participating in the Olympics?
Time doesn't need anyone's approval to increase its speed or velocity.

Offline

Rain lashed against the windows as Sarah stared at her phone. Another viral video, another fleeting trend. She felt a need to belong, but tonight, she just felt tired. She looked up and saw her reflection in the glass - a girl with a spark of something different. She put down the phone, opened the window, and breathed in the stormy air.

The rain hit her face, washing away the noise. As she stood there, something shifted inside her. She was looking at the world through her own eyes, not through social media.

The rain let up. Sarah smiled, feeling a sense of peace. She wasn't done figuring things out, but for tonight, she was content to just be.

Rinu Sajan
2nd HMCS

പെണ്ണൊരു-മ്പെട്ടാൽ

ലജ്ജയില്ലിന്നിതീ നാരി ജനങ്ങളെ?
ഈ ചെയ്ത പാപത്തിനുത്തരം നൽകുവാൻ
സ്വത്തലാഭത്തിന്റെ അക്കങ്ങൾ കൂട്ടുമ്പോൾ,
ഓർക്കുക നീ ചെയ്ത പാപകണക്കുകൾ.
കണ്ണീർതോരാ കുടുംബത്തിൻ ശാപങ്ങൾ
ഏൽക്കാതെ ഒക്കുമോ നിന്റെയീ ജീവിതം.
പേരും പ്രശസ്തിയും നിയായ്കൊതിച്ചപ്പോൾ
ഇല്ലാതെ പോയതോ ഒരു വീടിനടയാളം.
താങ്ങായിരുന്നവൻ, തണലായിരുന്നവൻ
ഒരു വീടിനത്താണി താനായിരുന്നവൻ എന്തി
നിതാനെടോ ഒരു പിടിച്ചാരമായ്
ദുഷ്ടമാം ലോകത്തെ ദൃഷ്ടിയായ്മാറുവാൻ.

ആദർശ് പി
3rd ബി.കോം. ഫിനാൻസ് – ബി

വിദേശക്കാരന്റെ അമ്മ

രാവിലെകൾ
നിശ്ശബ്ദമായി നീളുന്നു,
തിടുക്കപ്പെടാൻ
ആർക്കും ഒന്നുമില്ലല്ലോ.
രണ്ടുപേർക്കായി ഞാൻ ഇന്നും പാചകം ചെയ്യും
പിന്നെ സ്വയം നോക്കി
ഒന്നു ചിരിക്കും
പഴയ ശീലങ്ങൾ
എളുപ്പത്തിൽ വിട്ടുപോകിലല്ലോ.
നിന്റെ വിളികൾക്കിടയിലെ
മണിക്കൂറുകൾ
ഞാൻ എണ്ണുന്നത്
കാണാത്ത അയൽവാസികൾ
നിന്നെക്കുറിച്ച് ചോദിക്കുമ്പോൾ
ഞാൻ ചിരിച്ചുപറയും
''സുഖമാണ്.''
''അമ്മേ'' എന്ന വിളിയുടെ മുഴക്കം
ഇന്നും ചെവിയിൽ മങ്ങാതെ,
നിശ്ശബ്ദ രാത്രികൾക്കിടയിലും
എന്നെ തനിച്ചാകാൻ അനുവദിക്കുന്നില്ല.
ഈ വീട് ഇന്നും നിന്റെ
കാൽച്ചുവടുകൾ കാത്തിരിക്കുകയാണ്

എസ്. അഞ്ജന ശ്രീ
2nd ബി.കോം. ഫിനാൻസ് ബി

Allowed to be

Stop stooping your head - Be a Man!
Walk straight and be bold.
Stop being silent-Be a Man!
Shout out and let the crowd hear.
Stop spending time in the kitchen - Be a Man!
Order what you like and let yourself be served.
Stop being hesitant- Be a Man!
Explore the dark world and be the captain.
Thus, the speaker heard some weeping.
A powerful gaze questioned, What happened?
The curled animal, not facing above,
murmured softly,
"I am allowed..
for I am a girl."

Ananya V
3rd BA English

Lost in the Crowd: Loneliness in a Connected World

Pranad P
1st B.Com CA

We live in a world where everyone is online, yet many of us feel unseen. Our phones buzz all day with messages, reels, and notifications, but when the screen goes dark, the silence feels heavy. Being surrounded by people-online or offline-doesn't always mean we feel connected.

Social media shows us perfect lives: smiling faces, achievements, and "best moments." While scrolling, we compare our behind-the-scenes with everyone else's highlights. Slowly, this creates a sense of isolation, making us feel like we are the only ones struggling. We laugh in group chats but hesitate to open up when it really matters.

Busy schedules, academic pressure, and constant expectations leave little space for real conversations. Even among friends, many of us feel misunderstood. We sit together, yet each of us is lost in our own thoughts, pretending everything is fine because admitting loneliness feels awkward or weak.

What makes it harder is the pressure to stay strong. Society tells us to move on, stay positive, and not "overthink." But emotions don't disappear just because we ignore them. Loneliness grows when we feel unheard, not when we are alone.

Still, this generation has the power to change the story. Real connection doesn't require long talks or dramatic gestures-sometimes it's just checking in, listening without judgment, or being present. Choosing honesty over perfection can make a difference.

In a world full of followers, what we truly need is understanding. Maybe the real connection begins when we stop pretending and start being real-with others and with ourselves.

സിനിമക്കുള്ളിൽ മനുഷ്യരെ കാണിച്ച് തന്ന ശ്രീനിവാസൻ.

ആൽഡ്രിൻ ബെന്നി
2nd ബി.കോം. ടാക്സേഷൻ

ഒരു സാധാരണ മനുഷ്യന്റെ ജീവിതത്തിൽ അനുഭവിക്കുന്ന വെല്ലുവിളികളെ എഴുത്തിലൂടെയും ആ വികാരങ്ങളെ അഭിനയത്തിലൂടെയും പ്രതിഫലിപ്പിച്ച ഒരു അതുല്യകലാകാരൻ ആണ് ശ്രീനിവാസൻ. ജനഹൃദയങ്ങളെ കീഴടക്കിയും ചിരിപ്പിച്ചും ചിന്തിപ്പിച്ചും അഭിനയത്തിലൂടെ കരയിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തൊരു കലാകാരൻ.

അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഒരു ദീർഘവീക്ഷണം എല്ലാ കഥകളിലും നമുക്ക് കാണാൻ കഴിയും, ആഗോള സിനിമ മേഖലയിൽ ഹാസ്യരൂപങ്ങളിലൂടെയും ഗൗരവ മുഖങ്ങളിലൂടെയും തന്റേതായ സ്ഥാനം ഉറപ്പിച്ചു.

നർമ്മബോധത്തിന് പങ്കു കൊടുത്തുകൊണ്ടും അതിന്റെ ഉള്ളിൽ സാമൂഹിക യാഥാർത്ഥ്യങ്ങളെ ഉൾക്കൊള്ളിച്ചുകൊണ്ട് മലയാള സിനിമയിൽ ശ്രദ്ധേയനായി

1998-ൽ പുറത്തിറങ്ങിയ 'ചിന്താവിഷ്ടയായ ശ്യാമള' എന്ന സിനിമയിൽ, ഒരു സാധാരണ കുടുംബത്തിന്റെ സാമ്പത്തിക പ്രതിസന്ധികളും ജീവിതസങ്കടങ്ങളും വളരെ ലളിതമായി അവതരിപ്പിച്ചു. ഈ ചിത്രത്തിന് അദ്ദേഹത്തിന് മികച്ച തിരക്കഥയ്ക്കുള്ള കേരള സ്റ്റേറ്റ് ഫിലിം അവാർഡ് ലഭിച്ചത് അദ്ദേഹത്തിന്റെ എഴുത്തിന്റെ ആഴം തെളിയിക്കുന്നു.

'ദാസനും വിജയനിലൂടെയും' ഇവരുടെ ജീവിതത്തിലൂടെ നമുക്ക് പകർന്നത് കേവലം ഒരു സുഹൃത്ത് ബന്ധത്തിന്റെ കഥയായിരുന്നില്ല മറിച്ച് യുവാക്കൾ അനുഭവിക്കുന്ന തൊഴിലില്ലായ്മ അതിനെ തുടർന്ന് ഉണ്ടാകുന്ന പട്ടിണിയും അവസ്ഥയുമായിരുന്നു. ഈ കഥാപാത്രങ്ങളുടെ ഒക്കെ സ്വാധീനം വാക്കുകൾക്ക് അതീതമാണ്.

'വടക്കുനോക്കിയന്ത്രം' എന്ന സിനിമയിലൂടെ തളത്തിൽ ദിനേശനായി തന്റെ ശാരീരികമായ പ്രത്യേകതകൾ പരിഹസിച്ചു കൊണ്ടും സ്വന്തം ഭാര്യയുടെ സൗന്ദര്യത്തിന്മേൽ ഉണ്ടാകുന്ന അപകർഷതാബോധത്തെ നമുക്ക് കാണിച്ചു തന്നു. ഈ സിനിമക്ക് മികച്ച നടനും സംവിധായകനുമായുള്ള അദ്ദേഹത്തിന് കേരള സംസ്ഥാന ചലച്ചിത്ര അവാർഡ് ലഭിച്ചു.

സാമൂഹിക രാഷ്ട്രീയത്തെ ആക്ഷേപഹാസത്തിലൂടെ മലയാളികൾക്ക് കാണിച്ചു തന്ന മനുഷ്യൻ കൂടിയാണ് ശ്രീനിവാസൻ,

1991-ൽ പുറത്തിറങ്ങിയ 'സന്ദേശം' എന്ന മികച്ച തിരക്കഥക്ക് കേരള സംസ്ഥാന ചലച്ചിത്ര അവാർഡ് കിട്ടിയ സിനിമ, നമ്മൾ ഇന്നും പൊതുസമൂഹത്തോട് ഭയം കാരണം പറയാൻ മടിക്കുന്ന സത്യങ്ങളും അല്ലെങ്കിൽ ചോദ്യങ്ങളുമാണ് അന്ന് ഡയലോഗുകളായി മാറിയിട്ടുള്ളത്. ഈ സിനിമ അന്ധമായ രാഷ്ട്രീയത്തിന് പുറകെ പോകുമ്പോൾ ഉണ്ടാകുന്ന അവസ്ഥയെ നമുക്ക് കാണിച്ചു തന്നു. നർമ്മബോധത്തിന്റെ മറവിൽ രാഷ്ട്രീയത്തെയും സമൂഹത്തിലെ തിന്മകളെയും നമ്മളിൽ ചൂണ്ടി കാണിച്ചു.

അങ്ങനെ എത്രയെത്ര കഥാപാത്രങ്ങൾ, എത്ര ജീവിത സാഹചര്യങ്ങൾ...

ഈ കഥാപാത്രങ്ങളും സിനിമകളൊന്നും ഒന്നും മലയാളികൾ ഒരിക്കലും മറക്കില്ല, കാരണം ഇന്നും സമൂഹത്തിൽ ജീവിക്കുന്ന മനുഷ്യർ തന്നെയാണ് തന്റെ കഥാപാത്രങ്ങളായി മാറിയിട്ടുള്ളത് അതുകൊണ്ടു തന്നെയാണ് സിനിമകൾക്ക് ഇന്നും റിപ്പീറ്റ് വാല്യു ഉള്ളത്.

ശ്രീനിവാസൻ സിനിമകളിലെ ഏറ്റവും വലിയ പ്രത്യേകത അദ്ദേഹത്തിന്റെ രചന സാധാരണമാണ് അസാധാരണമായ ഒന്നും തന്നെ സിനിമകളിൽ കാണാൻ കഴിയില്ല തിരക്കഥയിൽ സാധാരണ ജീവിതത്തെ പ്രതിഫലിക്കുമ്പോഴാണ് അതൊരു നല്ല സിനിമയാവുകയും ആ സിനിമകൾ ജനപ്രിയമാവുകയും ചെയ്യുന്നത്.

തിരക്കഥകൾ കൊണ്ടും സംവിധാനം കൊണ്ടും എങ്ങനെ ജനഹൃദയങ്ങളെ കയ്യിലെടുക്കാം എന്നതിന് ഉദാഹരണമാണ് സത്യൻ അന്തിക്കാട് ശ്രീനിവാസൻ കൂട്ടുകെട്ടുകളിൽ ഉണ്ടായിട്ടുള്ള സിനിമകൾ.

തലമുറയിൽ ഉണ്ടാവുന്ന വ്യത്യാസം എങ്ങനെ മനുഷ്യജീവിതത്തിന്റെ അവസ്ഥകളെ മാറ്റുന്നത് സിനിമകളുടെ നമുക്ക് പഠിപ്പിച്ചു തന്നു. അദ്ദേഹം എഴുതിയതും അഭിനയിച്ചതും ഒന്നും ഇന്നത്തെ മനുഷ്യർക്ക് വേണ്ടിയല്ല, നാളത്തെ മനുഷ്യർക്ക് വേണ്ടിയായിരുന്നു അതുകൊണ്ടാണ് ആ കഥാപാത്രങ്ങൾ ഇന്നും മരിക്കാതെ നമ്മളിൽ ജീവിക്കുന്നത്.

നിസ്സാം നഗരത്തിലെ മൂന്ന് ദിവസങ്ങൾ

വിഷ്ണു നാരായണൻ ടി
3rd ബി. ബി. എ

ജീവിതത്തിലെ ഓരോ യാത്രയും നമ്മളെ ഒരു സ്ഥലത്തേക്കാൾ അധികം, നമ്മളിലെ തന്നെ മറ്റൊരു ലോകത്തേക്കാണ് എത്തിക്കുന്നത്. അവസാന വർഷത്തിൽ ഓർമ്മകൾ ശേഖരിക്കാനായി ഞങ്ങൾ തിരഞ്ഞെടുത്ത വഴിയായിരുന്നു 'ഹൈദരാബാദ്'. ചരിത്രവും ആധുനികതയും കൈകോർത്തുനിൽക്കുന്ന നഗരം, ട്രെയിനിലൂടെയായിരുന്നു യാത്രയുടെ തുടക്കം. പുറപ്പെടുന്ന നിമിഷങ്ങളിൽ തന്നെ ട്രെയിനിന്റെ തിരക്കുകൾ മനസ്സിനെ അസ്വസ്ഥമാക്കി. എന്നാൽ ചക്രങ്ങൾ പാളത്തിലൂടെ മുന്നേറുമ്പോൾ കൂട്ടുകാരുടെ ചിരികളും ശബ്ദങ്ങളും ആ അസ്വസ്ഥതകളെ പതുക്കെ മായിച്ചുകളഞ്ഞു. യാത്രയുടെ ബുദ്ധിമുട്ടുകൾ മറന്ന് പ്രതീക്ഷയുടെ പുതിയ പാതയിലേക്ക് ആണ് ഞങ്ങൾ നീങ്ങിയത്.

ഹൈദരാബാദിലെ ആദ്യ കാഴ്ച തന്നെ ഞങ്ങളെ സ്വാഗതം ചെയ്തു. യാത്രയുടെ ആദ്യ ദിവസം തന്നെ ഞങ്ങൾ എത്തിയത് ചരിത്രത്തിന്റെ കരുത്ത് ഇന്നും ചുമക്കുന്ന ഗോൽകൊണ്ട കോട്ടയിലേക്കാണ്. കാലത്തിന്റെ കടന്നുപോകലുകൾ കണ്ടുനിന്ന ആ മതിലുകൾ ഒരുപാട് കഥകൾ നമ്മളോട് നിശബ്ദമായി പറഞ്ഞു. കാറ്റിനൊപ്പം ഉയർന്നുനിൽക്കുന്ന കോട്ടയുടെ മുകളിൽ നിന്ന് കണ്ട നഗരം ചരിത്രവും ഇന്നലെയും ഇന്നുമായി ചേർന്ന ഒരു ദൃശ്യം പോലെ തോന്നി.

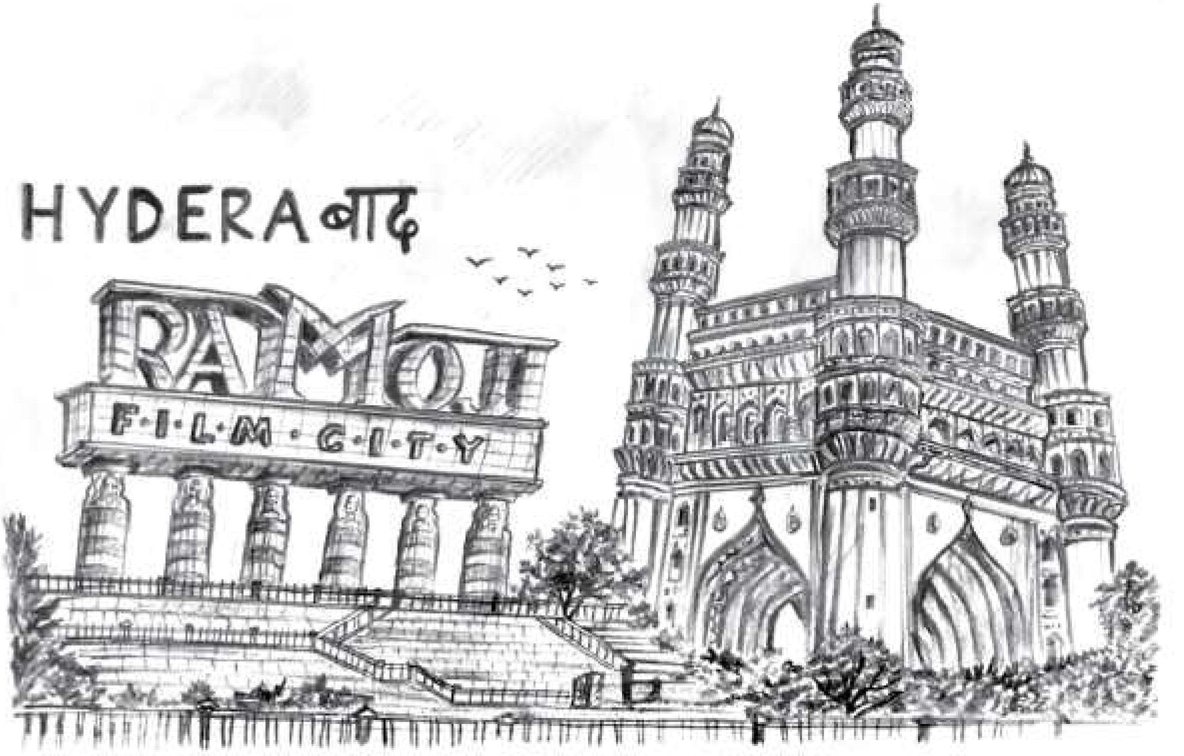

രണ്ടാം ദിവസം മുഴുവനായും സമർപ്പിച്ചത് സ്വപ്ന ങ്ങളുടെ നഗരമായ 'രാമോജി ഫിലിം സിറ്റിക്ക്'. വെള്ളി ത്തിരയിലെ മാജിക്കിന് പിന്നിലെ യാഥാർത്ഥ്യം അവിടെ ഞങ്ങൾ കണ്ടറിഞ്ഞു. ക്യാമറയ്ക്ക് പുറകിലെ ലോകവും സെറ്റുകളുടെ കൃത്രിമത്വവും എല്ലാം ചേർന്ന് സിനിമ എന്നത് എത്രത്തോളം പരിശ്രമത്തിന്റെയും സൃഷ്ടിപരമായ ചിന്തയുടെയും ഫലമാണെന്ന് ബോധ്യപ്പെടുത്തി.

മൂന്നാം ദിവസം ഞങ്ങൾ യാത്രതിരിച്ചത് ഹൈദരാ ബാദിന്റെ ആത്മാവായ ചാർമിനാറിലേക്കാണ്. തിരക്കേ റിയ തെരുവുകൾ, സുഗന്ധം നിറഞ്ഞ മധുരക്കടകൾ എല്ലാം ചേർന്ന് ഒരു ജീവനുള്ള ചരിത്രമായി അവിടെ വിരിഞ്ഞു. ഹോട്ടലിൽ കഴിഞ്ഞ രാത്രികൾ നഗരത്തിന്റെ മറ്റൊരു മുഖം ഞങ്ങൾക്ക് പരിചയപ്പെടുത്തി. പ്രകാശമ ണിഞ്ഞ റോഡുകളും രാത്രിയുടെ ശാന്തതയിൽ മുഴ ങ്ങുന്ന നഗരത്തിന്റെ താളവും യുവത്വത്തിന്റെ സ്വാത ന്ത്ര്യവും ആസ്വദിക്കാനുള്ള അവസരമായി മാറി.

മടങ്ങിവരുന്ന ട്രെയിൻ യാത്ര ഒരു മാറ്റത്തിന് സാക്ഷ്യ മായിരുന്നു. പുറപ്പെടുമ്പോൾ അസ്വസ്ഥമാക്കിയ യാത്ര, മടങ്ങുമ്പോൾ ആശ്വാസമായി മാറി. കാരണം ഇപ്പോൾ മന സ്സിൽ നിറഞ്ഞിരുന്നത് ഹൈദരാബാദിലെ ദൃശ്യങ്ങളും മായാത്ത ഓർമ്മകളുമായിരുന്നു. ഈ യാത്ര ഒരു വിനോദ യാത്ര മാത്രമല്ല സൗഹൃദത്തിന്റെ സ്വപ്നങ്ങളുടെയും അവസാന വർഷത്തിന്റെ വിലമതിക്കാനാവാത്ത ഓർമ്മക ളുടെയും ഒരു സ്മരണയായി അത് എക്കാലവും

ഞങ്ങളോടൊപ്പം തുടരും.

The Geography of Growth

Indiver Kaushik
2nd B.Sc Geography

Across continents, climates, languages, and beliefs, one thing remains constant: movement changes you.

From snow to sand, jungle to glacier, monastery to nightclub - every border crossed reshapes your perspective. Travel humbles you. It shows how vast the world is, yet how connected we all are.

I left home multiple times.

Each time, I returned larger - not in the distance traveled, but in understanding.

And I'm still collecting horizons.

In Murmansk, Russia, I stood freezing, waiting. The night was silent. Then suddenly, the sky moved. The Northern Lights didn't just appear - they danced, green waves across a black Arctic sky. I remember not speaking, just staring.

Patagonia – Walking Through the Dark

In Patagonia, during my time in Argentina, I trekked at night. There were no city lights, no noise - just wind, mountains, and the sound of my own footsteps. There's something about walking in the dark in a place that wild. It forces you to trust yourself. The cold air felt different there - sharper, more honest. I wasn't thinking about anything except the present moment.

Dubai – Jumping Into Fear

I've never felt adrenaline like I did skydiving over Dubai, in the United Arab Emirates. When the plane door opened, the fear was real - very real. But I jumped anyway. And for those seconds in freefall, nothing else existed. No expectations. No future. No past. Just wind, speed, and complete freedom. It taught me something important - fear disappears, the moment you move through it.

Maldives - Breathing Underwater

In the Maldives, I went scuba diving, and it felt like entering another planet. Underwater, everything is silent. Fish glide past you. Coral sways gently. You realize that life exists in forms you barely understand. Breathing through a regulator, floating weightlessly - it's humbling. It made me realize how much of the world exists beyond what we see on the surface.

It has simply made me more aware - of everything and of myself.

അറിയാതെ അറിഞ്ഞത്...

നന്ദന കെ. പി.
1st ബി. എസ്സി. സൈക്കോളജി

മനോഹരമായ ഒരു ചുവന്ന പുറംചട്ടയിൽ ഒന്നു മാത്രമേ ഞാൻ കുറിച്ചിരുന്നുള്ളു. അത് നിന്നെ കുറിച്ചായിരുന്നു. ആയിരം നിറങ്ങൾ ചേർത്ത് നീ മാറുന്നതോടൊപ്പം ഞാനും മാറിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. നീയാണെനിക്ക് പുതു ലോകത്തിന്റെ വർണ്ണപ്പകിട്ട് കാണിച്ചു തന്നത്. മാറ്റത്തിന്റെ വേവലാതികൾ അഥവാ കലികാല വൈഭവങ്ങളെ പറ്റി വേവലാതികൾ ഉണ്ടെങ്കിലും നിന്നിലൂടെയാണ് ഞാൻ ലോകം കണ്ടത്. എല്ലാവർക്കും പക്ഷെ നിന്നെ പേടിയാണത്രേ; നിന്റെ മാറ്റത്തെ. നിന്നോടൊപ്പം സ്വയം മാറുന്നു.

ഹേമന്ത മഞ്ഞിൻ മണം വാരിവിതറിയ പുൽപടർപ്പിലൂടെ കോടി വസ്ത്രവുമണിഞ്ഞ്, മുല്ലപ്പൂ ചൂടി പോകുന്ന വഴിയിലെല്ലാം ഓടി നടന്നപ്പോൾ അറിഞ്ഞിരുന്നില്ല ഞാൻ പോലും അറിയാതെ എന്റെ മാറ്റങ്ങൾ നിന്നോടൊപ്പമാണ് ചിറകുകൾ വീശി പാറിയിരുന്നതെന്ന്. പക്ഷെ നിന്നെ ഒന്ന് ദൂരത്തുനിന്ന് വീക്ഷിച്ചപ്പോൾ കൗമാരത്തിന്റെ വികൃതിയായി മനസ്സിലേക്ക് പറന്നു കയറിയ ആ പ്രണയം... ഓർത്തെടുക്കുമ്പോൾ വളരെ രസകരമായി തിരിഞ്ഞോടുന്ന ഒരു കുറുമ്പിക്കാരിയുടെ ഗൃഹാതുരത്വം ഉണർത്തുന്ന ഓർമ്മകൾ കഴിഞ്ഞ കാലത്തിലേക്കുള്ള ഒരു യാത്ര. വെറുതെ ഓർത്തിരിക്കാൻ, ബാല്യത്തിൽ നിന്നും കൗമാരത്തിലേക്ക് നിന്റെ മനസ്സും ശരീരവും നിന്നോടൊപ്പം മാറി മറിഞ്ഞപ്പോഴാണ് നിന്നോടുള്ള പ്രണയം എന്നിൽ ജനിച്ചത്.

ഇതെല്ലാം നിന്നോട് തന്നെ പറഞ്ഞു പൊട്ടി ചിരിക്കുകയാണ് ഞാൻ. എന്നാൽ എന്നും മാറ്റങ്ങൾ ആഗ്രഹിക്കുന്ന അന്നും ഇന്നും എന്റെ മനസ്സിൽ പടർന്നു പന്തലിച്ച ഒന്നേയുള്ളു കാലമേ... നിന്നോടുള്ള എന്തെന്നില്ലാത്ത പ്രണയം.

ഇനിയും നിന്റെ മാറ്റങ്ങൾക്ക് അനുസരിച്ച് ഞാനും മാറും. എന്റെ മനസ്സിൽ മാറ്റങ്ങളുടെ നിറച്ചാർത്തുമായി എന്നും ഉണ്ടാകും ഈ കാലങ്ങൾ... മാറ്റങ്ങളുടെ ലോകത്തെ സ്വപ്നം.

കണ്ടിരിക്കാം... കാത്തിരിക്കാം.

കണ്ണിമകൾ ഒപ്പിയെടുത്ത ദണ്ഡേലി

മേഘ ആർ
2nd എം. എ. ഇംഗ്ലീഷ്

ഒരുപക്ഷേ പോകാൻ ബാക്കിയുള്ള ഓരോ പാതകളും ഒന്നായി എന്നെ വിളിക്കുന്നത് ഞാൻ കേൾക്കാഞ്ഞിട്ടാകുമോ? യാത്രാനുഭവങ്ങൾ കേവലം സമയത്തിലും, ആഹ്ലാദത്തിലും മാത്രം നിലനിൽക്കുന്ന നനഞ്ഞ കുളിരോർമ്മകളല്ല. അനുഭൂതികൾ തരുന്ന അനേകം വിസ്മയജാലങ്ങളും അതിൽ ആഴത്തിൽ അലിഞ്ഞു ചേർന്നിരിക്കുന്നു എന്നതൊരു ശുദ്ധ യാഥാർത്ഥ്യമാണ്. മനസ്സു കൊണ്ട് കണ്ടാൽ മാത്രം മനോഹരമാകുന്ന കാനന ഭൂമുഖത്ത് കൂടി ഞാൻ നടത്തിയ യാത്ര സ്വാഭാവികതകളെ തകിടം മറിക്കുന്നതായിരുന്നു.

"ദണ്ഡേലി" ഒരു ഗ്രാമപ്രദേശമാണ്. വിനോദ സഞ്ചാരികൾ നിരന്തരമായി ഒഴുകിയെത്താൻ തുടങ്ങിയിട്ട് അധികം കാലം ആയിട്ടില്ലെങ്കിലും ആസ്വാദകരെ സംതൃപ്തിപ്പെടുത്താൻ ഈ ആവാസ വ്യവസ്ഥയ്ക്ക് അപൂർവമായ കഴിവുണ്ട്. ഉയർന്നുനീണ്ട മര നിരകളാൽ ഉണ്ടാക്കപ്പെട്ട കാനനത്തിൽ 300-ൽ പരം വ്യത്യസ്ത ഇനം പക്ഷികൾ വസിക്കുന്നു എന്നാണ് കണക്ക്.

തേക്ക് മരങ്ങളും, മുളങ്കാടുകളും ഉയരത്തിൽ അമ്പരത്തെ തൊട്ടു നിൽക്കുന്നത് സൂര്യ രശ്മികളെ പുൽകാൻ തന്നെയാണ്. മഞ്ഞിൻ പുതപ്പിട്ട പുലർകാലവും, രാവും സമ്മാനിക്കുന്ന നിശ്ചലത എന്നെ പേടിപ്പിച്ചിരുന്നുവെങ്കിലും അത് അനശ്വരമായ പുതിയ ഭാവങ്ങൾ കാടിന്റെ ഹൃദയത്തിന് സമ്മാനിച്ചിരുന്നു എന്നത് നയനങ്ങൾ കൊണ്ട് തന്നെ അനുഭവിച്ചറിയാൻ കഴിഞ്ഞു. സ്വപ്നം പോലെ തോന്നിക്കുന്ന സ്വർഗ്ഗാനുഭൂതി അനുഭവപ്പെട്ടത് ദൂരെ നോക്കി കണ്ട കാടിന്റെ ഉള്ളറകളിലേക്ക് നടന്ന

പ്പോഴാണ്. കരിയിലകൾ വീണു നിറഞ്ഞ പാതയിലൂടെ പുലർകാലെ ഉദയത്തിന്റെ സ്പർശനത്തോടെ ഉണരുന്ന മഞ്ഞിൽ ഉറങ്ങുന്ന കുഞ്ഞിലകളും, ഒളിച്ചു കളിയിൽ ഏർപ്പെടുന്ന പേരറിയാത്ത അപൂർവയിനം പക്ഷികളുടെ കാതിന് ഇമ്പമേകുന്ന നാദവും എന്നിൽ വിടർത്തിയ പുഞ്ചിരി തികച്ചും പുതുമയുള്ളതായിരുന്നു.

ചുറ്റിലും എണ്ണമറയാത്തത്രയും തേക്ക് മരങ്ങൾ നമ്മളെ നോക്കി നിന്നു. കാലടികൾ കാലങ്ങളായി സഞ്ചരിച്ച ദിശ ഒരു ഈടു വഴിയായി മാറി നമ്മളെ കാടിന്റെ ഹൃദയത്തിലേക്ക് വീണ്ടും വീണ്ടും വിളിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയായിരുന്നു. കിഴക്കുദിക്കിൽ ലളിതമായ രശ്മികളാൽ മഞ്ഞിൻ പുതപ്പിനെ പതിയെ സൂര്യൻ വെളിച്ചത്താൽ വായിക്കുന്ന ദൃശ്യം എന്നെ വിസ്മയത്തുമ്പത്തിൽ എത്തിച്ചിരുന്നു.

കിഴക്കിന്റെ വിദൂരതയിൽ നിന്ന് പച്ചില ചാർത്തിയ പഴുതുകളിലൂടെ ഓറഞ്ച് വെളിച്ചം പടിഞ്ഞാറുള്ള മരങ്ങളിലെ ഇലകളെയും ചില്ലകളെയും നിറമുള്ളതാക്കുന്നത് തികച്ചും ശാന്തമായ രീതിയിലായിരുന്നു. സമാധാനമായി ഒഴുകുന്ന പുഴ പോലെ കിരണങ്ങൾ വെളിച്ചത്തെ ഒഴുക്കിക്കൊണ്ടു പോകുന്ന കാഴ്ച കാടിനു മാത്രം സമ്മാനിക്കാൻ കഴിയുന്ന ഒരു അനുഭൂതിയാണ്.

കോടമഞ്ഞും ഇളം വെയിലും ആഹ്ലാദത്താൽ പുണരുന്ന ദണ്ഡേലിയിലെ പുലരി ഓരോ ജീവാണുവിനെയും പുതുജീവിതത്തിലേക്ക് പതിയെ എത്തിക്കുന്നതായി എനിക്ക് തോന്നി. ആത്മസംതൃപ്തിയോടെ കണ്ണറിയാതെ വേഗത്തിൽ ഓടി മറിയുന്ന മാൻ കൂട്ടത്തെയും ദൂരത്ത് കാണാമായിരുന്നു. വർണ്ണജാലത്താൽ ആശ്ചര്യപ്പെടുത്തുന്ന കിളികളുടെ വ്യത്യസ്ത ശബ്ദ സൗരഭ്യവും ആ നിമിഷങ്ങളെ സ്വപ്നതുല്യമായിമാറ്റി.

യാത്രികർ ആഹ്ലാദത്തിന്റെ തിമിർപ്പാൽ മതിമറന്നാടുമ്പോൾ ഇളം കാറ്റിന്റെ തലോടലിൽ വൃക്ഷലതാദികൾ നിശബ്ദമായി ചലിച്ചുകൊണ്ടേയിരുന്നു. പ്രകൃതി തന്റെ കർത്തവ്യം ഒരു തടസ്സവും ഇല്ലാതെ സാവകാശത്തിൽ തുടർന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു, നമ്മളതിന്റെ മന്ത്രണങ്ങളെ കേൾക്കാതിരുന്നാലും.

ഉയർന്ന മലനിരകളിൽ നിന്നും, ഭൂമിയിലെ ഏറ്റവും താഴ്ന്ന പ്രതലത്തിലേക്ക് തിരികെ സഞ്ചരിച്ചപ്പോൾ അവിടെ തിരകൾ കൊണ്ട് ആത്മീയമായ ഓംകാര നാമം ജപിക്കുന്ന കടലമ്മയെ കണ്ടു. രാവിന്റെ പശ്ചാത്തലത്തിൽ വെള്ളയുടുപ്പിട്ട് തിരകൾ പാദങ്ങളെ ഇളം ചൂടിനാൽ സ്പർശിച്ചപ്പോൾ സാക്ഷിയായി നിന്ന അമ്പിളി വേലിയേറ്റത്തെ പറ്റി എന്തോ മന്ത്രിക്കുന്നതായി തോന്നി.

ഉടുപ്പിയിലെ പടിഞ്ഞാറിലേക്ക് മുഖം തിരിച്ചു നിൽക്കുന്ന കടലോരത്ത് പുതിയ സൂര്യനെ കാണാൻ പോയി വിഷമത്തോടെ നിന്നതും ഓർമ്മയിൽ തങ്ങിനിൽക്കുന്നു. രാവിന്റെ യാമത്തിൽ ഇളം ചൂടാൽ പാദത്തെ തഴുകിയ തിരകൾ പുലരിയിൽ തണുത്ത ലവണ ലാവണ്യമായ് മാറിയത് കടൽക്കാറ്റിന്റെ തഴുകലോട് കൂടി തന്നെ.

ചിന്നി ചിതറിയ ഓർമ്മകളിൽ നിന്നും പെറുക്കിയെടുത്തു അനുഭൂതികൾ നിരത്തുമ്പോൾ അവിടെ കാലവും, ദേശവും, സമയവുമെല്ലാം നിർവികാരികളായ മങ്ങിയ വെളിച്ചമായി മാത്രം നിലകൊള്ളും. അനുഭവത്തിന്റെ ആത്മാവ് ഉള്ളിൽ ഉണ്ടാക്കുന്ന ഉണർവുകളാണ് ജീവിച്ചിരിക്കുന്ന ചരിത്രമായി മാറുന്നത്.

धुंध में आशा की छाया

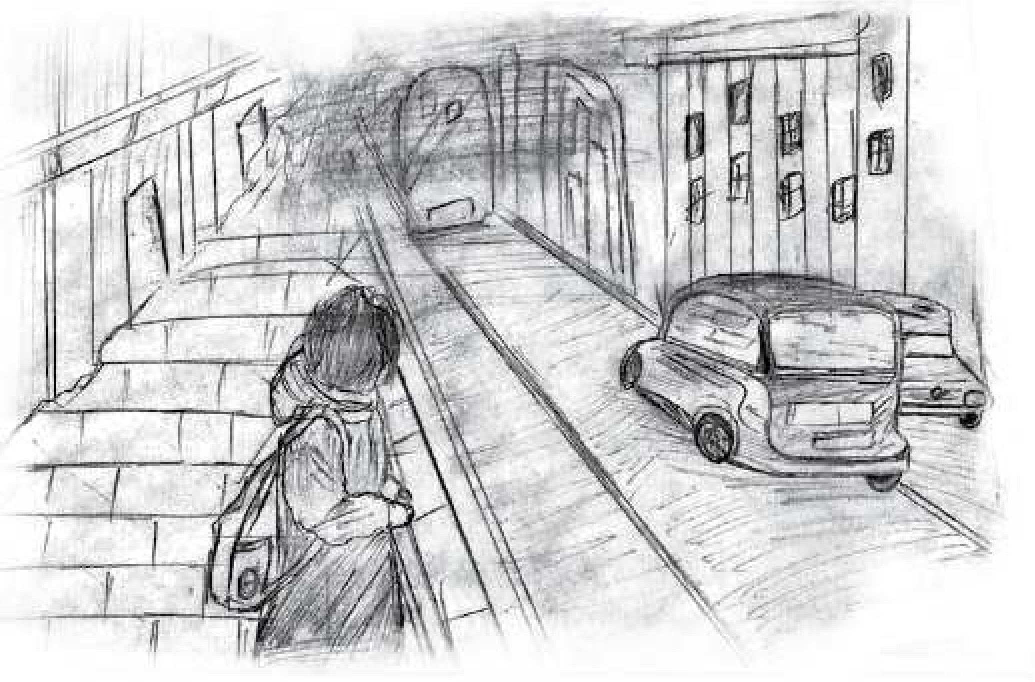

जानवी के
2nd बी सी ए

"अरे भाई! हटो ज़रा सामने से। किधर देख के चल रहा है यह आदमी?" यह सुनकर रोहित को होश आया कि वह मुंबई की भीड़-भाड़ वाली सड़क पर चल रहा था। रोहित को गाँव से बड़े शहर आए अभी कुछ ही हफ्ते हुए थे। अभी भी वह अपनी नई चारदीवारी के अंदर की छोटी सी दुनिया को समेट ही रहा था।

कहाँ अपने गाँव के खुले-खुले खेतों के बीच साफ़ हवा में खेलता-कूदता बड़ा हुआ हमारा रोहित, और कहाँ गाड़ियों के प्रदूषण में! उसे अपनी छोटी बस्ती में टिकने के लिए अभी थोड़ा वक्त तो लगेगा ही। जैसे ही गाड़ी वाले ने रास्ते से हटने के लिए शोर मचाया, रोहित अचानक असल ज़िंदगी में आता है और माफ़ी माँगते हुए जगह खाली कर देता है। वह अपने गाँव के ख्यालों में खोया हुआ था।

तभी उसे पीछे से आवाज़ आई, "बेटा रोहित, इधर हैं हम, यहाँ आओ।" वह फिर से उनकी तरफ भागा। उसे उसका परिवार—माँ, बाप और दो छोटी बहनें दिख रही थीं। भागते-भागते पहुँचा तो गाड़ियों के हॉर्न ने उसे वापस काल्पनिक दुनिया से वास्तव की दुनिया में ला दिया। उसे समझ आया कि वह बस उसकी गलतफहमी थी जो उसे दिखा।

गाड़ियों के धुएँ के बीच उसे अपना सुखी परिवार याद आया जो घर पर उसका इंतज़ार कर रहा होगा। इससे उसे इस अजनबी और भारी दुनिया में जीने का एक बल मिल गया। गाड़ियों के धुएँ के बीच में उसे आशा की छाया बनकर उसका परिवार दिखा। उसका परिवार का ज़िम्मा उसके ऊपर था। अब उनके लिए जी के दिखाना अपनी ज़िम्मेदारी समझकर, एक मुस्कान के साथ रोहित आगे चलता चला गया।

A JOURNEY WE NEVER TALK ABOUT

Alfa Sana V
1st B.Sc. Psychology

Every morning, before the sun has fully woken up, students step out of their homes with heavy bags and quiet hopes. We don't ask for much but just to reach college on time and come back home safely. But for many of us, the journey itself becomes the hardest part. All because of a small slip of paper called a concession ticket.

To others, it's just a reduced fare. To a student, it often feels like a mark. The moment we step into a private bus and ask for concession, something changes. The conductor's tone shifts. The questions begin. "Why concession?" "Show your ID again." "Don't you have exact change?" Eyes turn towards us. Voices grow louder. And suddenly, we feel small.

The bus moves ahead, but something inside us stays behind.

Most students travel long distances every single day. We stand in packed buses, gripping old iron bars, struggling for space and air. Even when seats are empty, we are asked to stand-because we travel on concession. Complaining feels risky. Staying silent feels safer. For girl students, the discomfort turns into fear. What should be a simple journey becomes something we endure.

The real pain is not the tired legs or the crowded space. It's the feeling of being treated like we don't belong. Like education is a favor being given to us, not a right we are working hard for. Paying less slowly starts to feel like being worth less. These moments may seem small, but they stay with us. They affect how we see ourselves.

Students already carry enough weight-financial pressure at home, expectations, exams, and uncertainty about the future. When even the road to college feels hostile, it takes away our peace of mind. A bus ride should not be a place where students feel ashamed for trying to learn.

A concession ticket is not a weakness. It is a sign of hope. Hope that education can change lives. Respect does not cost money, but it can make a journey easier, a day better, and a student stronger.

Because every dream deserves a safe journey.

And no student should carry tears along with their textbooks.

ഒടുക്കം

അനുപ്രിയ എം
1st എം. എസ്. സി. സൈക്കോളജി

തോറ്റ്പ്പോയെന്ന് ഉറപ്പായാൽ നിങ്ങളെന്റെ കണ്ണുകൾ അടച്ചേക്കുക.
തോൽക്കാത്ത ഓർമ്മകളെ കൂട്ട് പിടിക്കാൻ സാധ്യതയുണ്ട്.!

കരഞ്ഞ് പോകുമെന്ന് തോന്നിയാൽ നിങ്ങളെന്റെ ഹൃദയത്തെ ഇല്ലാതാക്കിയേക്കണം,
അവളെന്നുമെന്നോട് കലഹിച്ചിട്ടേയുള്ളു.

സ്നേഹത്തെപ്പറ്റി പറഞ്ഞാൽ,നിങ്ങളെന്റെ കൈവിരലുകളെ അറുത്തു മാറ്റിയേക്കണം!!
അവരാണിന്നും മനുഷ്യനെ തമ്മിൽ തുന്നിചേർക്കുന്നത്!

വേദനിക്കുന്നുണ്ടെന്ന് പരാതിപ്പെട്ടാൽ!നിങ്ങളെന്റെ കരളിനെ പൊതിഞ്ഞ് വെക്കണം.
മറുപകുതി കാണാത്തതിനാൽ കരഞ്ഞ് മുഷിഞ്ഞ് പോയതാണ് പണ്ടേ മുതൽ.

അവസാനമായി നിങ്ങളൊന്നു കൂടി ചെയ്യണം! എന്റെ കവിതകളെ കുഴിച്ചു മൂടണം.
അല്ലെങ്കിൽ അവ തെരുവ് നിറയെ പറഞ്ഞ് നടക്കും.

തുന്നിച്ചേർത്ത വേഷങ്ങളും തുന്നിയെടുക്കാത്ത ജീവിതവും

പ്രശസ്ത ചലച്ചിത്ര നടൻ ഇന്ദ്രൻസുമായുള്ള അഭിമുഖം

o സാറിന്റെ തുടക്കം മുതൽ ഇതുവരെയുള്ള യാത്ര എങ്ങനെ കാണുന്നു?

തയ്യലിലാണ് തുടങ്ങിയത്, അത് അറിയാവുന്നത് കൊണ്ട് സിനിമയിൽ കോസ്റ്റ്യൂം ഡിപ്പാർട്ട്മെന്റിൽ ഓരോരുത്തരോടൊപ്പം കൂടി, അതിനൊപ്പം നാടകവും പഠിച്ചു. ഇപ്പോൾ അതൊരു ഉപജീവനമാക്കി സിനിമയിൽ എത്തി. കോസ്റ്റ്യൂം വഴി അഭിനയത്തോടുള്ള എന്റെ മോഹവും, കഴിവും കൊണ്ട് അവസരം കിട്ടി. അങ്ങനെ ചെയ്തു വന്നു...

o എങ്ങനെയാണ് ഇത്രേം നന്നായി തമാശയും, വൈകാരിക രംഗങ്ങളും അഭിനയിക്കുന്നത്?

ഓരോ കഥാപാത്രവും നമ്മൾ ഉള്ളിൽ ഏറ്റെടുക്കണം. സംവിധായകൻ പറഞ്ഞുതരുന്നത് വഴികാട്ടലാണ്, പക്ഷേ അത് നമ്മളിൽ തന്നെ ജീവിക്കണം. അങ്ങനെ സ്വാഭാവികമായി വന്നാൽ അഭിനയവും ഒരു മെയ് വഴക്കമായി മാറും. ജീവിതത്തിൽ കടന്നുപോയ അനുഭവങ്ങളും അതിലേക്ക് ചേർന്ന് വരും.

തമാശയായാലും സീരിയസായാലും, നാണം കൂടാതെ ചെയ്യുമ്പോഴാണ് അത് പ്രേക്ഷകരിലേക്ക് നന്നായി എത്തുന്നത്. തുടക്കത്തിൽ ടെൻഷൻ ഉണ്ടാകും, പക്ഷേ ഒരു സമയം കഴിയുമ്പോൾ അതിൽ താൽപര്യവും ആത്മവിശ്വാസവും സ്വാഭാവികമായി വരും.

നമുക്ക് ഒരു ലക്ഷ്യവും സ്വപ്നവും വേണം. അതിലേക്കുള്ള പരിശ്രമം തുടർച്ചയായി തുടരുമ്പോൾ, നമുക്കുള്ള കഴിവും വ്യക്തിത്വവും വളരും. അവസരങ്ങൾ വന്നാൽ വീണ്ടും വീണ്ടും ശ്രമിച്ചാൽ നമുക്ക് കൂടുതൽ നന്നാക്കാൻ സാധിക്കും.

o നല്ല റോളുകൾ ചെയ്യുമ്പോൾ എപ്പോഴെങ്കിലും അവാർഡുകൾ പ്രതീക്ഷിക്കാറുണ്ടോ?

പ്രതീക്ഷിക്കാൻ പറ്റില്ല. നമ്മൾ ചെയ്യുന്നതിനേക്കാളും നല്ല സിനിമകൾ ജൂറിയുടെ മുന്നിൽ ഉണ്ടാകും. നമ്മൾ ചെയ്യുന്നതിനേക്കാൾ മികച്ച അഭിനയവും വരും. ഒരു കമ്മിറ്റിയുടെ വോട്ടിംഗ്, വിഷയം, സംവിധായകന്റെ കാഴ്ചപ്പാട് അങ്ങനെ എല്ലാം ഒത്തു വരുമ്പോഴാണ് അത് ലഭിക്കുന്നത്. കമ്മിറ്റിയുടെ മുന്നിൽ നിൽക്കുന്ന പടങ്ങൾ കുറയുന്നത് ഒരു ഭാഗ്യമാണ്. നമ്മൾ അഭിനയിക്കുമ്പോൾ എല്ലാം നന്നാവണം. മറ്റുള്ളവർ സിനിമയെക്കുറിച്ച് നല്ലത് പറയുമ്പോഴാണ് നമുക്ക് ശരിക്കുമുള്ള അവാർഡ് ലഭിക്കുന്നത്. അവാർഡ് കിട്ടുമ്പോൾ കുറച്ച് പോയിന്റ് അടിസ്ഥാനത്തിലുള്ള കാര്യങ്ങളുണ്ട്. ഒരു ഫുട്ബോൾ മത്സരം പോലെയല്ലല്ലോ, അഞ്ച് പേരുള്ള കമ്മിറ്റിയിൽ, അഞ്ച് പേർക്കും അഞ്ച് അഭിപ്രായമായിരിക്കും. ആ പോയിന്റ് കിട്ടുന്ന കാര്യത്തിൽ കുറച്ച് ഭാഗ്യം കൂടി വേണം...

o പഴയ തനിമയോടെ ഇന്നും സിനിമകൾ ചെയ്യാൻ പറ്റുന്നുണ്ടോ?

അങ്ങനെ താരതമ്യം ചെയ്യാൻ പറ്റില്ല. ജീവിതം തന്നെ മാറിയിട്ടുണ്ട്. സിനിമ തുടങ്ങിയ ആ കാലത്ത് ജീവിത ശൈലി മറ്റൊന്നായിരുന്നു. ഇന്ന് എല്ലാം മാറിക്കഴിഞ്ഞു. ഇന്നത്തെ തനിമയ്ക്കുള്ളത് ഇന്ന് ലഭിക്കുന്നു. ഇടയ്ക്ക് സത്യസന്ധമായി നമ്മൾ അതിൽ നിൽക്കുന്നത് കൊണ്ടാണ് പ്രേക്ഷകർക്ക് അത് ഇഷ്ടപ്പെടുന്നത്.

o സിനിമ സമൂഹത്തെ മാറ്റുന്നുണ്ടോ അതോ സമൂഹം സിനിമയെ മാറ്റുന്നുണ്ടോ?

ഇല്ല, രണ്ടും പരസ്പര പൂരകങ്ങളാണ്. സിനിമയ്ക്ക് സമൂഹത്തിൽ സ്വാധീനം ചെലുത്താൻ കഴിയും. എന്നാൽ സമൂഹത്തെ പൂർണ്ണമായും മാറ്റുക എന്നത് അസാധ്യമാണ്. ഒരു കലാകാരൻ തന്റെ സാഹചര്യത്തിൽ നിന്നോ ജീവിതത്തിൽ നിന്നോ ആണ് സിനിമയിലേക്കും പുസ്തകങ്ങളിലേക്കും വരുന്നത്. നമ്മുടെ ജീവിതത്തിൽ മുൻകൂട്ടി നടക്കുന്ന കാര്യങ്ങൾ സിനിമയിൽ പ്രതിഫലിച്ചേക്കാം. എന്നാൽ ചില സിനിമകളും പാട്ടുകളും മനസ്സിൽ അനുകരിക്കാൻ തോന്നുന്ന രീതിയിൽ സ്വാധീനിക്കാറുണ്ട്.

o സിനിമ യുവതലമുറയെ എത്രത്തോളം സ്വാധീനിക്കുന്നുണ്ട്. എന്താണ് സാറിന്റെ അഭിപ്രായം?

സിനിമയിലെ ആക്ഷനും റൊമാൻസും ഒക്കെ യുവാക്കളെ സ്വാധീനിക്കാറുണ്ട്. ഉദാഹരണത്തിന്, മമ്മൂട്ടിയെപ്പോലൊരു താരം ഗമയിൽ നടക്കുമ്പോൾ ആരാധകർക്ക് അദ്ദേഹത്തെപ്പോലെ ആവാൻ തോന്നും. സിനിമയിൽ നിന്ന് ആവശ്യമില്ലാത്ത കാര്യങ്ങൾ ഒഴിവാക്കണമെന്ന് പലരും പറയാറുണ്ട്. എന്നാൽ നമ്മൾ അത് കാണുകയും അനുകരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. കലാകാരനും സംവിധായകനും ഒരു സമൂഹത്തോടുള്ള ഉത്തരവാദിത്തം മറക്കരുത്. തെലുങ്ക്, തമിഴ് സിനിമകളെ അനുകരിച്ച് നമ്മുടെ സിനിമകളിലും മാറ്റങ്ങൾ വരുന്നുണ്ട്. അധ്യാപകരും രക്ഷിതാക്കളും പറഞ്ഞുതരുന്ന നല്ല ചിന്തകൾ തിരിച്ചറിഞ്ഞ് പ്രവർത്തിക്കണം.

o പുതിയ താരങ്ങളായ നെസ്ലിൻ, അനശ്വര എന്നിവരുടെ കൂടെ അഭിനയിക്കുമ്പോൾ എന്താണ് അവരെ പറ്റിയുള്ള അഭിപ്രായം?

അവർ മിടുക്കരാണ്. അന്ന് ഞങ്ങൾ പഠിച്ച സിസ്റ്റം അല്ല ഇന്നത്തേത്. തലമുതിർന്നവരുടെ മുന്നിൽ അവർ ആത്മവിശ്വാസത്തോടെ എത്തുന്നു. അവരോടൊപ്പം നിൽക്കാൻ ഞങ്ങൾ ഇപ്പോൾ കഷ്ടപ്പെടുകയാണ്.

o സോഷ്യൽ മീഡിയ പ്ലാറ്റ്ഫോമിലൂടെ സിനിമയിൽ പ്രവേശിക്കുന്ന ഒരുപാട് കുട്ടികൾ ഉണ്ട് അങ്ങനെ ഉളവരോട് എന്താണ് പറയാൻ ഉള്ളത്?

ഇന്ന് സിനിമ അന്യമല്ല, നമ്മുടെ മൊബൈലിൽ തന്നെ അതുണ്ട്. പഴയതുപോലെയല്ല, സിനിമ ഇന്ന് കൈയെത്തും ദൂരത്താണ്. എളുപ്പമാണെങ്കിലും ഇതിലേക്ക് എടുത്തുചാടുന്നത് അപകടമാണ്. ജീവിതമാർഗ്ഗമായി ഒരു ജോലി കണ്ടെത്തുകയും ബാക്കി സമയം സിനിമയ്ക്കായി ചിലവഴിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതാണ് ഉചിതം. സിനിമ മാത്രം ലക്ഷ്യമിട്ട് ഇറങ്ങിത്തിരിച്ച് അവസാനം ജീവിതം പ്രതിസന്ധിയിലായ ഒത്തിരി പേരെ എനിക്കറിയാം. സിനിമ ചെയ്യാൻ ഇന്ന് എളുപ്പമാണ്, പക്ഷേ ഒരു ഉപജീവനം കണ്ടെത്തിയ ശേഷം ഇതിലേക്ക് വരുന്നതാണ് നല്ലത്.

o ''അന്ന് അത് ചെയ്തിരുന്നെങ്കിൽ നന്നായിരുന്നു'' എന്ന ചിന്ത എപ്പോഴെങ്കിലും തോന്നിയിട്ടുണ്ടോ?

എപ്പോഴും തോന്നാറുള്ളത്, എനിക്ക് ഒന്ന് പഠിക്കാൻ കഴിഞ്ഞിരുന്നെങ്കിൽ എന്നാണ്. എനിക്ക് അതിന് പറ്റി

യില്ലെങ്കിലും ഞാൻ ഉയർന്നു വരുന്ന ഭാഗങ്ങൾ നല്ലതായിരുന്നു. അവിടെ ഞാൻ ആത്മാർത്ഥമായി ശ്രമിച്ചു എന്നുള്ളത് നല്ലതായി തോന്നുന്നു. തൊഴിൽ ഉണ്ടായിരുന്നു, എന്നാൽ ആകെപ്പാടെ മാറ്റിയെടുത്തത് എന്റെ ഉള്ളിൽ ഉള്ള ഇരുട്ടാണ് അക്ഷരങ്ങൾ പഠിക്കാൻ കഴിഞ്ഞിരുന്നെങ്കിൽ ആ ഇരുട്ട് മാറുമായിരുന്നു. വെളിച്ചം കൊടുക്കാനുള്ള കുറെ ബന്ധങ്ങളായിരുന്നു. പിന്നീട് മുന്നോട്ടുള്ള വഴികാണിച്ചു തന്നത് ഈ പുസ്തകങ്ങളായിരുന്നു. അങ്ങനെ ചെയ്തത് നന്നായിരുന്നു. ദൈവം നയിക്കുന്ന വഴി നല്ലതായിരുന്നു എന്ന് തോന്നി. സ്വപ്നം കാണാൻ വായന എന്നെ സഹായിച്ചു.

○ ഇന്ന് സമൂഹം നേരിടുന്ന ഒരു പ്രശ്നം ഒരുപാട് കുട്ടികൾ പുറത്ത് പോവാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നു. അത് എങ്ങനെയാണ് ഇവിടെയുള്ള യൂത്തിനെ നയിക്കുന്നതും അല്ലെങ്കിൽ നമ്മുടെ രാജ്യത്തിനെ ബാധിക്കുന്നതും എന്നതിനെക്കുറിച്ച് എന്താണ് അഭിപ്രായപ്പെടുന്നത്

നമ്മുടെ നാട് തന്നെയാണ് ഏറ്റവും മികച്ചത്. പുറത്തു പോകുന്നത് തെറ്റല്ല, പക്ഷേ കുടുംബത്തോടൊപ്പം നാട്ടിൽ നിൽക്കുമ്പോഴാണ് ഒരു ശക്തിയും ബന്ധവും ഉണ്ടാകുന്നത്. പിന്നീട് എല്ലാം കഴിഞ്ഞ് പുറത്തേക്ക് പോകാമല്ലോ. നാട്ടിനെ അവഗണിച്ചാൽ പിന്നീട് ഖേദം മാത്രം ബാക്കിയാകും.

ഇന്നത്തെ കാലത്ത് കുട്ടികളെ അധികം ലാളിച്ച് വളർത്തുന്നതും കുടുംബഘടനയിലെ മാറ്റങ്ങളും, പിന്നീട് ബന്ധങ്ങളിൽ പ്രശ്നങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കുന്നുണ്ട്. മാതാപിതാക്കൾ വഴി കാണിച്ചാലും, പ്രതീക്ഷകളും യാഥാർത്ഥ്യവും തമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസം മനസ്സിലാകാത്തപ്പോൾ അകലം ഉണ്ടാകാം. അതുകൊണ്ട്, ശരിയായ ബോധവും ബന്ധത്തിന്റെ വിലയും മനസ്സിലാക്കി ജീവിക്കേണ്ടത് അത്യാവശ്യമാണ്.

o ഞങ്ങൾക്ക് എല്ലാം വളരെ അധികം ഇഷ്ടപ്പെട്ട സാറിന്റെ ഒരു കഥാപാത്രം ആണ് 'ഒലിവർ ട്വിസ്റ്റ്'. ഇന്ന് അത് പോലുള്ള കഥാപാത്രത്തിന്റെ സമകാലിക പ്രസക്തിയെ നിങ്ങൾ എങ്ങനെ വിലയിരുത്തുന്നു?

ഒത്തിരി കഴിഞ്ഞാലും ഇത് ഉണ്ടാവും. ഇത് മുമ്പ് കാണാൻ പറ്റാത്ത ആൾക്കാരിലേക്ക് എത്തിക്കാൻ പറ്റാത്ത ആൾക്കാരെ തിരിച്ചു കിട്ടാത്ത അവസ്ഥയാണ്. ഫോണിലെ വിഷയം, നിങ്ങൾക്ക് കുട്ടികൾ ആവുമ്പോൾ അവർക്കൊപ്പം എത്താൻ പറ്റാത്ത മേഖല ഉണ്ടാവും. എല്ലാ കാലത്തും ഇത് പോലെ 'ഒലിവർ ട്വിസ്റ്റ്' ഉണ്ടാവും. അത് കാലം മാറുന്നതിന് അനുസരിച്ച് മാറി കൊണ്ടിരിക്കും.

o 'സ്വയം പോരാ' എന്ന് തോന്നുന്ന യുവതലമുറയോട് എന്താണ് പറയാനുള്ളത്? ഉത്തരം

കുട്ടികളെ നിർബന്ധിച്ച് മാറ്റാൻ കഴിയില്ല, കാരണം അവരുടെ വളർച്ചയിൽ വലിയ പങ്ക് മുതിർന്നവർക്കാണ്. വീട്ടിലെ മാതാപിതാക്കളുടെ പെരുമാറ്റവും ശ്രദ്ധയും കുട്ടികളുടെ സ്വഭാവത്തെ സ്വാധീനിക്കുന്നു. അവരുടെ ജീവിതത്തിൽ സംഭവിക്കുന്ന കാര്യങ്ങൾ ചോദിച്ചറിയുകയും ശരിയായ മാർഗനിർദ്ദേശം നൽകുകയും ചെയ്യുന്നത് അത്യാവശ്യമാണ്. പ്രത്യേകിച്ച് കൗമാരപ്രായത്തിൽ കുട്ടികൾക്ക് സ്വാതന്ത്ര്യത്തോടൊപ്പം കരുതലും നൽകണം. അവർ തെറ്റായ വഴികളിലേക്ക് പോകരുതെന്ന് ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടത് മാതാപിതാക്കളുടെയും അധ്യാപകരുടെയും കടമയാണ്. കൂടാതെ, പഠനത്തോടൊപ്പം വായനയും അറിവും വികസിപ്പിക്കാൻ കുട്ടികളെ പ്രേരിപ്പിക്കണം.

o കാലത്തിനനുസരിച്ച് ലഭിക്കുന്ന അനുഭവങ്ങളും സൗകര്യങ്ങളും മാറുന്ന സാഹചര്യത്തിൽ, ഓരോ യുവതലമുറ ലഭ്യമായതിനുള്ളിൽ തന്നെ സന്തോഷം കണ്ടെത്തുന്ന ഈ മനോഭാവത്തെ എങ്ങനെ കാണുന്നു?

അവർക്ക് സന്തോഷം കിട്ടുന്നുണ്ട്. കാരണം മറ്റൊരു അനുഭവം അവർക്കില്ല. അവർ ഹാപ്പിയാണ്. കാരണം അന്നത്തെ കാലത്ത് അത്രയൊക്കെയേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. അത് വെച്ച് അവർ ഹാപ്പിയായിരിക്കുന്നു. ഇന്നത്തെ കാലത്ത് അവർക്ക് കൂടുതൽ സൗകര്യങ്ങൾ ഉള്ളതുകൊണ്ട് അവർ അതിൽ സന്തോഷം കണ്ടെത്തുന്നു. ഇല്ലാത്തതിനെക്കുറിച്ച് അവർ അറിയുന്നില്ലല്ലോ. അതുകൊണ്ട് തന്നെ ഒരു കാലം കഴിഞ്ഞ് നമ്മൾ ഇവിടെ നിൽക്കുമ്പോൾ അവർ അതിൽ തന്നെ തൃപ്തരാണ് എന്ന് മനസ്സിലാക്കാൻ സാധിക്കും.

o ഇന്നത്തെ യുവതലമുറയോട് സാറിന് എന്താണ് പറയാൻ ഉള്ളത് ?

ഒരു പെൺകുട്ടിയായാലും ആൺകുട്ടിയായാലും ശരിയായ വഴിയിൽ നിലകൊള്ളാം, അല്ലെങ്കിൽ വഴിതെറ്റിപ്പോകാനും സാധ്യതയുണ്ട്. അത് അവരുടെ തിരഞ്ഞെടുപ്പാണ്. മാതാപിതാക്കൾ പറയുന്നത് നിയന്ത്രിക്കാൻ അല്ല, സംരക്ഷിക്കാൻ വേണ്ടിയാണെന്ന് പലപ്പോഴും അവർക്ക് മനസ്സിലാകാറില്ല. ചിലപ്പോൾ സ്വന്തം ഉത്തരവാദിത്തങ്ങൾ ഏറ്റെടുക്കുമ്പോഴാണ് ജീവിതത്തിന്റെ മൂല്യം അവർ തിരിച്ചറിയുന്നത്.

അധ്യാപകരോട് നല്ല ബന്ധം പുലർത്തണം. പാഠപുസ്തകങ്ങൾക്ക് അപ്പുറം വായനയിലും ശ്രദ്ധ ചെലുത്തണം, കാരണം വായന അറിവും വീക്ഷണവും നൽകുന്നു. പഠനത്തിലൂടെ ലഭിക്കുന്ന അറിവ് നമ്മൾക്ക് ആത്മവിശ്വാസവും ഊർജവും നൽകും.

അതിനാൽ, അറിയാനും അനുഭവിക്കാനും ശ്രമിച്ച് മുന്നോട്ട് പോകുക എന്നതാണ് പ്രധാനമായുള്ളത്.

The Red Ribbon

Saurav Krishna P.S
2nd B.Sc Computer Science

സീൻ 1: ടൗൺ മാർക്കറ്റ് പകൽ (EXT. MARKET - DAY)

(മാർക്കറ്റിൽ തിരക്ക്, മാധവൻ പച്ചക്കറി വാങ്ങുന്നു. മകൾ അമ്മിണി അവന്റെ കയ്യിൽ തൂങ്ങിനിൽക്കുന്നു. അവളുടെ തലയിൽ ചുവന്ന റിബ്ബൺ ഉണ്ട്.)

മാധവൻ: (കടക്കാരനോട്) ചേട്ടാ, ഈ തക്കാളിക്ക് 60 രൂപയല്ലേ? ദാ ബാക്കി തന്നേക്കണേ... കടക്കാരൻ (തിരക്കിൽ) നിക്കണേ ചേട്ടാ... ദാ ഈ ചേച്ചിക്ക് കൂടി കൊടുക്കണേ... (പെട്ടെന്ന് അമ്മിണിയുടെ ശ്രദ്ധ ദൂരെയുള്ള ഒരു ഐസ്ക്രീം വണ്ടിയിലേക്ക് പോകുന്നു. മാധവൻ തന്റെ ഫോണിൽ ഒരു മെസ്സേജ് നോക്കുന്ന ആ 5 സെക്കൻഡ്... ഒരു കറുത്ത ഷർട്ട് ധരിച്ച ആൾ അമ്മിണിയുടെ അടുത്തേക്ക് വരുന്നത് മങ്ങിയ ദൃശ്യമായി കാണാം. മാധവൻ തിരയുമ്പോൾ അമ്മിണി അവിടെയില്ല. തറയിൽ അവളുടെ ചുവന്ന റിബൺ മാത്രം.)

മാധവൻ: (നിലവിളിച്ചുകൊണ്ട്) അമ്മിണി! മോളെ!

CUT TO SCENCE 2

സീൻ 2: പോലീസ് സ്റ്റേഷൻ പകൽ (INT. POLICE STATION)

(സി. ഐ. കുറുപ്പ് സിസിടിവി ദൃശ്യങ്ങൾ നോക്കുന്നു. മാധവനും ഭാര്യ സീതയും കരഞ്ഞുകൊണ്ട് നിൽക്കുന്നു.)

സി. ഐ. കുറുപ്പ്: (ഗൗരവത്തിൽ) മാധവൻ, ഈ വീഡിയോ നോക്ക്. ഒരു വെള്ള കാർ മാർക്കറ്റിലെ പിന്നിലെ വഴിയിലൂടെ പോകുന്നുണ്ട്. അതിൽ ഒരു കുട്ടിയുണ്ട്. പക്ഷേ നമ്പർ പ്ലേറ്റ് വ്യക്തമല്ല.

സീത: സാർ എന്റെ മോൾക്ക് വല്ലതും...

സി. ഐ. കുറുപ്പ്: (വയർലെസ് എടുക്കുന്നു) എല്ലാ യൂണിറ്റും ശ്രദ്ധിക്കുക. KL 5 സീരീസിലുള്ള ഒരു വെള്ള കാർ ഉടൻ കണ്ടെത്തുക. ടൗണിലെ എല്ലാ വർക്ക് ഷോപ്പുകളും പരിശോധിക്കുക.

CUT TO SCENCE 3

സീൻ 3: പഴയ ഗാരേജ് പകൽ (INT. OLD GARAGE - DAY)

(ഇരുണ്ട ഗാരേജ് അമ്മിണി ഒരു കസേരയിൽ ഇരിക്കുന്നു. പ്രതി 30 വയസ്സ് പരിഭ്രമത്തോടെ ഫോണിൽ സംസാരിക്കുന്നു. അവന്റെ കൈകൾ വിറക്കുന്നുണ്ട്.)

പ്രതി: (ഫോണിൽ) സർ... ഞാൻ കുട്ടിയെ മാറ്റിയിട്ടുണ്ട്. പക്ഷേ പോലീസ് എല്ലായിടത്തും ഉണ്ട്. എനിക്ക് പേടിയാകുന്നു.

അമ്മിണി: (പേടിക്കാതെ ചേട്ടാ) ചേട്ടാ, എന്തിനാ എന്നെ ഇങ്ങോട്ട് കൊണ്ടുവന്നത്? എനിക്ക് വീട്ടിൽ പോണം.

പ്രതി: (അവളുടെ അടുത്തേക്ക് വരുന്നു.) മോൾ പേടിക്കേണ്ട... അച്ഛൻ ഇപ്പോൾ വരും. (പെട്ടെന്ന് പുറത്ത് പോലീസ് ജീപ്പിൻറെ ശബ്ദം കേൾക്കുന്നു. പ്രതി വേഗത്തിൽ ഒരു തോക്കെടുത്ത് വാതിലിന് നേരെ പിടിക്കുന്നു. പോലീസ് വാതിൽ തകർത്ത് അകത്തേക്ക് വരുന്നു.)

CUT TO SCENCE 4

സീൻ 4:

(സി.ഐ. കുറുപ്പും മാധവനും തോക്കുമായി നിൽക്കുന്ന പ്രതിയുടെ മുന്നിലെത്തുന്നു. മാധവൻ മോളെ കൊണ്ട് ഓടാൻ തുടങ്ങുന്നു.)

സി.ഐ. കുറിപ്പ്: (പ്രതിയോട്) തോക്ക് താഴെയിട്... നിനക്ക് രക്ഷപ്പെടാൻ കഴിയില്ല.

പ്രതി: (കരഞ്ഞുകൊണ്ട്) സാർ ഞാൻ ഈ കുട്ടിയെ ഉപദ്രവിക്കാൻ ചെയ്തതല്ല. ഇവളുടെ അച്ഛൻ... മാധവൻ സാർ...

(എല്ലാവരും ഞെട്ടുന്നു മാധവൻ പെട്ടെന്ന് പതറുന്നു)

പ്രതി: (തുടരുന്നു) മാധവൻ സാറിന്റെ ബിസിനസ് പങ്കാളിയായിരുന്നു എന്റെ ജ്യേഷ്ഠൻ. ഇയാൾ ചതിച്ച് എന്റെ ജേഷ്ഠനെ ജയിലിലാക്കി. എനിക്ക് എന്റെ ജേഷ്ഠനെ പുറത്തിറക്കണം. മാധവൻ സാർ സത്യം പറയുമെന്ന് ഞാൻ കരുതി.

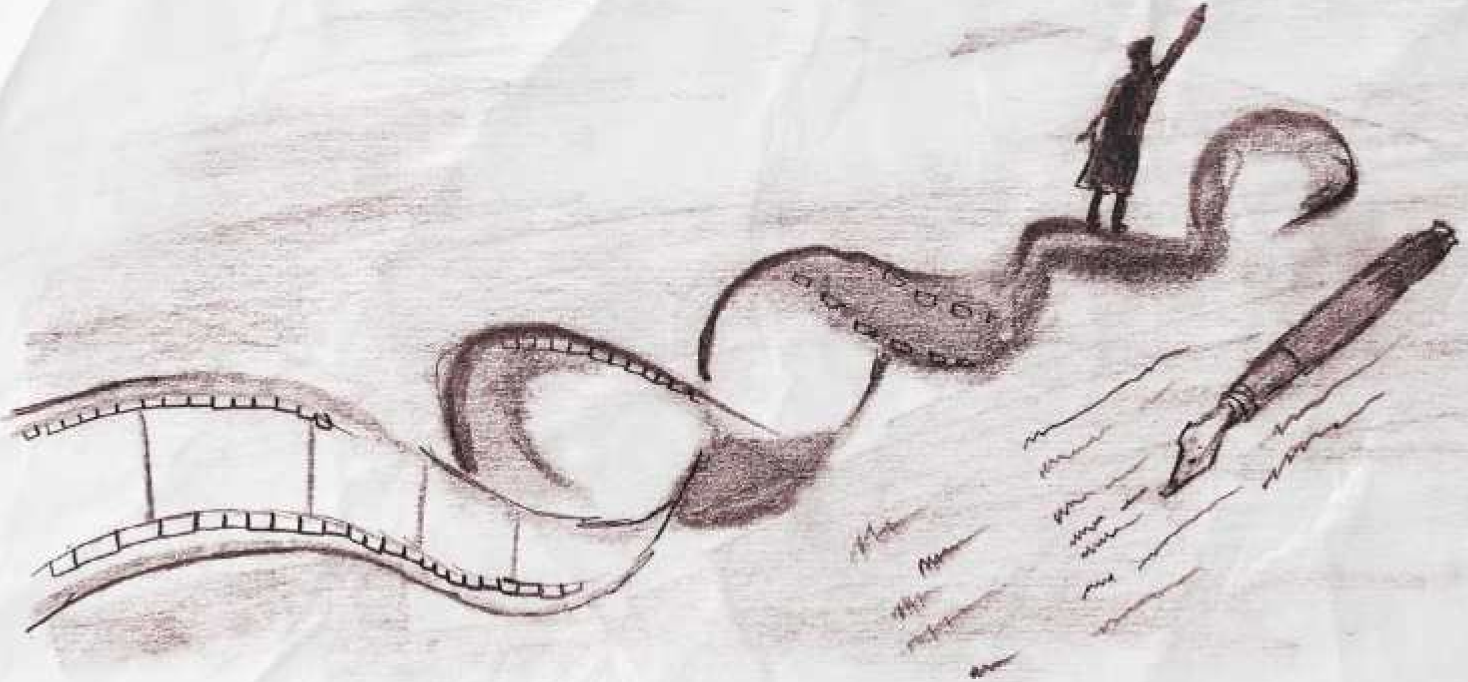

(മാധവൻ തലതാഴ്ത്തുന്നു. സീതയും പോലീസും മാധവനെ അവിശ്വസനീയതയോടെ നോക്കുന്നു. അമ്മിണി ഓടിവന്ന് അച്ഛനെ കെട്ടിപ്പിടിക്കുന്നു.)

അമ്മിണി: അച്ഛാ അയാൾ പറഞ്ഞത് കള്ളമാണോ?

(മാധവനും മറുപടിയില്ല. സി.ഐ. കുറിപ്പ് മാധവന്റെ അടുത്തേക്ക് നടക്കുന്നു.)

സി.ഐ. കുറിപ്പ്: (മാധവനോട്) കുട്ടി സുരക്ഷിതയാണ്. പക്ഷേ മാധവൻ... നീ ചെയ്ത ചതിക്ക് നീയും മറുപടി പറയേണ്ടി വരും.

സി.ഐ. കുറുപ്പ് മാധവന്റെ കയ്യിൽ നിന്ന് അമ്മിണിയെ വാങ്ങി സീതയ്ക്ക് നൽകുന്നു. പ്രതി തോക്ക് താഴെ വെയ്ക്കുന്നു. പോലീസ് പ്രതിയെയും മാധവനെയും ജീപ്പിലേക്ക് കയറ്റുന്നു. ക്യാമറ തറയിൽ കിടക്കുന്ന ആ ചുവന്ന റിബണിലേക്ക് ഫോക്കസ് ചെയ്ത് കഥ അവസാനിക്കുന്നു.

THE END

STILLS OF WINTER

The trees and roads draped in white ,
Covering every corner
The animals burrow into their nests
For warmth.
The flowers shy away from the cold
Kissed by jack frost
The rivers freeze to dormant
An arrival of winter ,
Feeling like time stands still.
Houses of all ready to
Brace the cold, icicles
Hanging as if touched by the ice queen
People comforted by their cup of
Cocoa and Sweaters.
Looking at the window,
A start of something anew
Dancing to winter tunes
And the hoots of snowy owls
Awaiting the next season
In the new year.

Omkar Kalyanaraman
2nd BCA-A

The valley that stole my heart

Travelogue

Varadha P Menon
2nd BA English

I started my journey on 9th of may 2024 to jammu and kashmir and our first destination was delhi. We took two days to reach there and we went to visit Fatehpur Sikri and Tajmahal and we first went to Fatehpur Sikri it has a large surrounding and we will see what our historians said about Fatehpur Sikri and we will think that all stories are true such a nice place and the infrastructure of the building was so admirable and how creative they were in that time itself. Their handmade buildings are quiet beautiful than the buildings of today. And after visiting Fatehpur Sikri we went for lunch we had a great lunch and our next destination was our beauty of history that is Taj Mahal such a amazing feel that we experience when we enter inside our historical beauty Taj Mahal that is a feeling that we get only when we go there. And we will be excited to see a place that we only saw in our history textbook but it is more beautiful than the image in the textbook and we will be feel like a life long achievement in our life because we will not get another chance to go there but we will be getting but we will not feeling such a emotion than the first time we saw it. And when we were visiting those historical places we will think like it more beautiful than the history textbook say us in our childhood. And when I visited these two places I feel like wow in my mind and I really enjoyed it. And after visiting these two places we went to Sarojini market to buy something and also to eat. And after visiting delhi and the historical places in delhi. We went to Kashmir it was two day journey to reach kashmir. First day we went vaishno devi temple in katra to reach this temple we have to walk for 14 kilometers after visiting the temple next day morning we start our journey to jammu and kashmir and first we visited srinagar. In srinagar we went to gardens and streets and we stayed in house boat for a day it was a nice experience and the highlight is that this house is not moving it stays in one side we really enjoyed it and next day we went to Gulmarg and it was a nice place to take photos and to enjoy with our family and our last location was phalgam it is place were we have to visit once in our life such a nice place and we will experience a adventurous ride when were the climbing the hill in car and there is a point that we have to take a taxi to reach the top and we experienced a heavy cold than other places and the mountain was slipery because of ice. And that was our last destination in our trip and we spent one day in phalgam and we start our journey back to home and we ended our long journey.

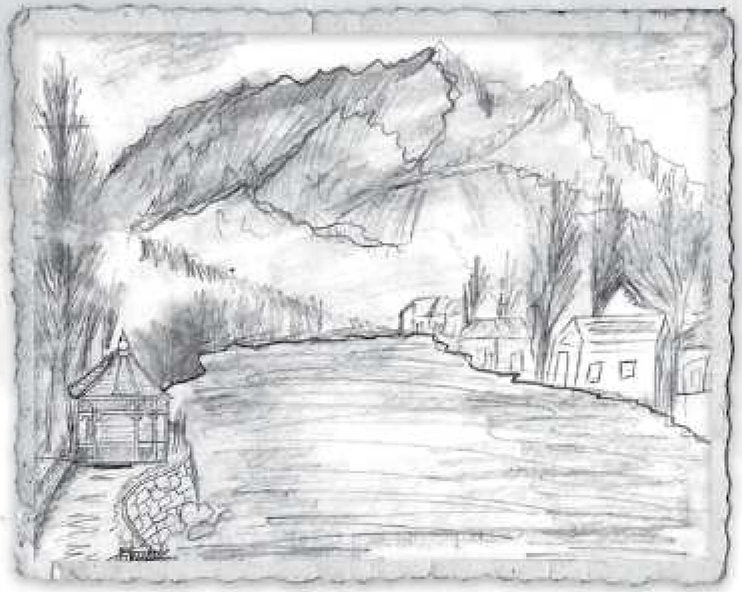

Learning, Growing, Creating: A Continuum of Becoming

Aaradhana Sunil
3rd BA English

Past, feelings, history, literature, numbers, physics all evolve and takes the form of tomorrow over time. So tightly linked, they help us turn what happened before into a pathway for a blissful future. Stories often echo the troubles of the time pertinent.

Literature, Shakespeare's Hamlet shows the fear of succession and court intrigue in Elizabethan England. George Orwell's 1984 was shaped by the rise of totalitarian regimes after World II, warning how a government can control truth and memory.

Mathematics, Joseph Fourier wanted to understand how heat spreads through a metal rod. He realized the temperature pattern could be written as a sum of many simple waves, an insight that became the Fourier transform. By breaking a complex signal into basic waves, engineers today design cell-phone antennas, compress digital images, and even analyze brain waves.

Physics, Einstein imagined a moving train hit by lightning at both ends. An observer on the ground saw the flashes at the same time, but a passenger in the middle saw the rear flash later because the train was moving. This showed that simultaneity is relative, a key idea of special relativity. The same reasoning now underlies GPS satellites.

Chemistry, John Dalton proposed that matter is made of tiny, indivisible particles called atoms, each with a fixed weight. His tables let chemists predict how elements combine. Today, atomic theory guides the creation of new materials.

Psychology, Ivan Pavlov noticed that dogs began to salivate when they heard a bell that preceded food. He called this classical conditioning, showing that behavior can be shaped by past experiences. Modern therapists use the same principle to treat anxiety, phobias, and addiction, turning old learning patterns into healthier futures.

New Historicism argues that every text is a product of its moment and also helps shape that moment. Feelings, they do not remain confined to the moments that produced them but migrate across time, reshaping themselves as memory, intuition, and expectation. What was once lived as pain or joy becomes, in retrospect, a guiding force subtly directing choices, values, and imagination. Thus, tomorrow is not merely awaited; it is composed, thread by thread, from the inner experiences that history leaves behind within us.

Across all fields, old experiments, equations, and ideas become tools that shape tomorrow's technology, medicine, and understanding of the mind. By studying what came before, we keep weaving the past into the fabric of the future.

രാവും പകലും

പകൽ വെളിച്ചം,
സന്തോഷത്തിൻ പൂവിരിഞ്ഞു,
നെഞ്ചിൽ നിറയെ തേൻമഴ.
കാത്തിരിപ്പിൻ മധുരം മാത്രം.
രാത്രി വന്നാൽ,
ദുഃഖത്തിൻ തുള്ളി വീഴും,
കണ്ണിൽ നിന്നും ഒലിച്ചിറങ്ങി.
ഉള്ളിലെ ഭാരം അലിഞ്ഞു പോയി.
പിന്നെ വരും,
പ്രതീക്ഷതൻ ചെറു കിരണം,
പോയതൊക്കെ മറന്നുവെങ്കിൽ,
വീണ്ടും ഉണരും, പുതിയ ഭാവം.
ഓരോ മനസ്സും,
ചെറിയൊരു കടലാണ്,
തിരകളായി വികാരങ്ങൾ,
വന്നുപോയി ഒടുങ്ങുന്നു...

സൗരവ് കൃഷ്ണ പി. എസ്.
2nd ബി. എസ്സി. കമ്പ്യൂട്ടർ സയൻസ്

Rising Trend: Why more Degree Students are opting for overseas Post Graduate Courses?

Parvathy S Nair
1st BBA

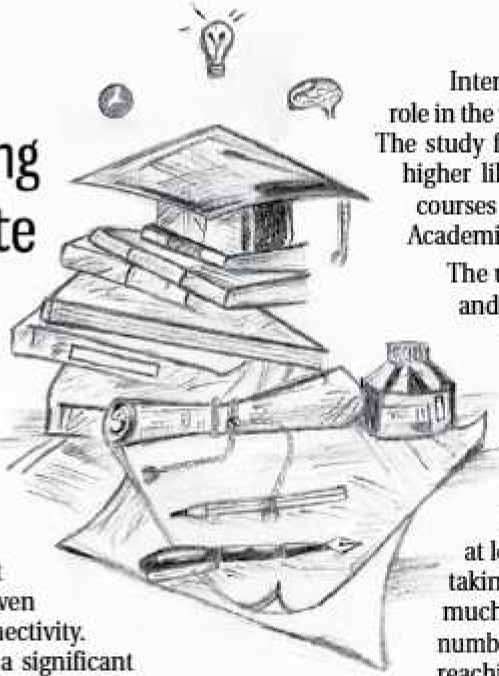

In recent years, an important shift has been quietly taking place in the academic aspirations of degree students across the country. Increasingly, students are setting their sights beyond national borders, with many choosing to pursue Post Graduate courses overseas. This growing trend is driven by a mix of ambition, opportunity, and global connectivity. This trend is more than just a passing wave - it's a significant transformation in the educational landscape. The most cited reason? The opportunity to settle abroad after education.

Countries like the UK, USA, Germany, and Australia remain the top choices. Fields in STEM (Science, Technology, Engineering, Mathematics) are in especially high demand, though hybrid and interdisciplinary courses are also gaining a traction. Students increasingly view international education not only as a gateway to advanced learning, but as a route to better job prospects and a new lifestyle in a foreign country.

A good number of respondents are aware of the various overseas courses available. However, awareness drops when it comes to essential details like admission requirements, duration, or fee structures - indicating a gap that needs to be addressed through better counselling and access to information. Still, the desire is clear. The most influential factor in choosing a foreign PG course is the 'possibility of settling abroad', followed closely by 'better placement opportunities' and access to 'hybrid courses' that combine online and on-campus learning. Other motivating factors include quality education, global exposure, and the international acceptability of foreign degrees.

Interestingly, gender plays a significant role in the willingness to pursue studies abroad. The study found that male students showed a higher likelihood of opting for overseas PG courses compared to female students. Academic stream also plays a role.

The upcoming establishment of Colleges and study centres of International Universities will meet increasing demand for foreign courses to a greater extend. These would offer globally recognized degrees and courses, potentially helping students gain international exposure without leaving home - or at least offering a stepping stone before taking the big leap. This is a timely and much-needed intervention. With the number of Indian students studying abroad reaching record highs - including over 100,000 student visas to the U.S. and 168,000 to Canada in 2022 alone - India is witnessing a significant educational migration. While this offers exciting prospects for individuals, it also raises important questions about brain drain and the need for improving domestic higher education infrastructure.

There is a clear upward trend in the acceptance of overseas PG courses among degree students reflects a nationwide shift. Most students are not only aware of these opportunities but are actively considering them as part of their career and life plans. While gender and academic background influence individual decisions, the common goal remains the same - to secure a quality education and a promising future. For policymakers, educators, and institutions, this trend presents both a challenge and an opportunity: to retain talent, upgrade local education standards, and provide guidance for those seeking opportunities abroad.

As global boundaries in education continue to blur, what was once a dream for a few has now become a viable option for many. The students are getting ready to go global.

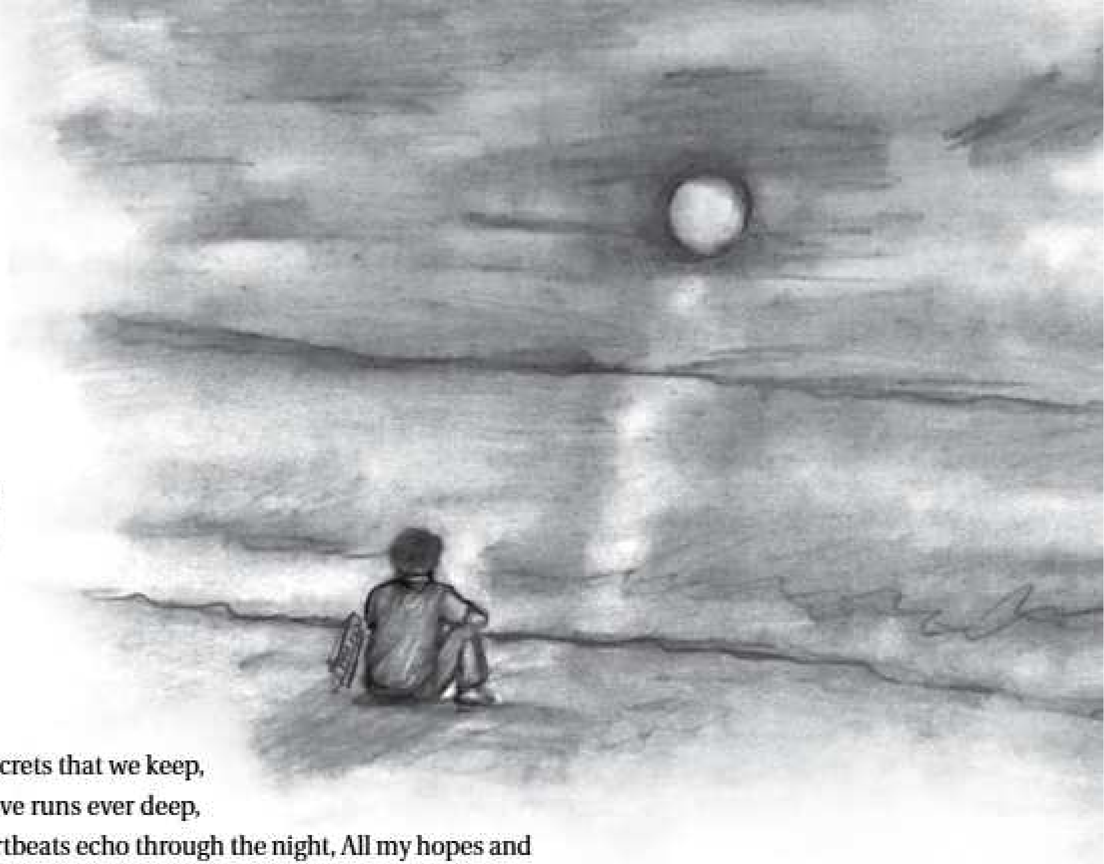

Secrets
Held Above and Near Us

The stars above, they understand, the secrets that we keep,
A longing gaze, a helping hand, where love runs ever deep,
Soft whispers carried on the breeze, Heartbeats echo through the night, All my hopes and memories, Near you, bathed in golden light, Underneath the moon's soft gleam,
How we once were where emotions held no keys between us and only the letters we wrote,
The way we talked with each other mattered, from a time we went to walking together and talk like the world was behind us,
But alas today it is no more, for it has changed
Though distance weaves a silent art, a space between our souls,
My love for you, a beating heart, forever now controls,
In every glance, a whispered vow, a promise to be true,
My world revolves around you now, my darling, through and through,
And as we see this world around as and how we see each other from eye to lens and nought for that wonderful amber look in your eyes, is how i know my dear we have shared a time where we were how we were and we are the only ones who can be like that.

Jorvin George
3rd BA English

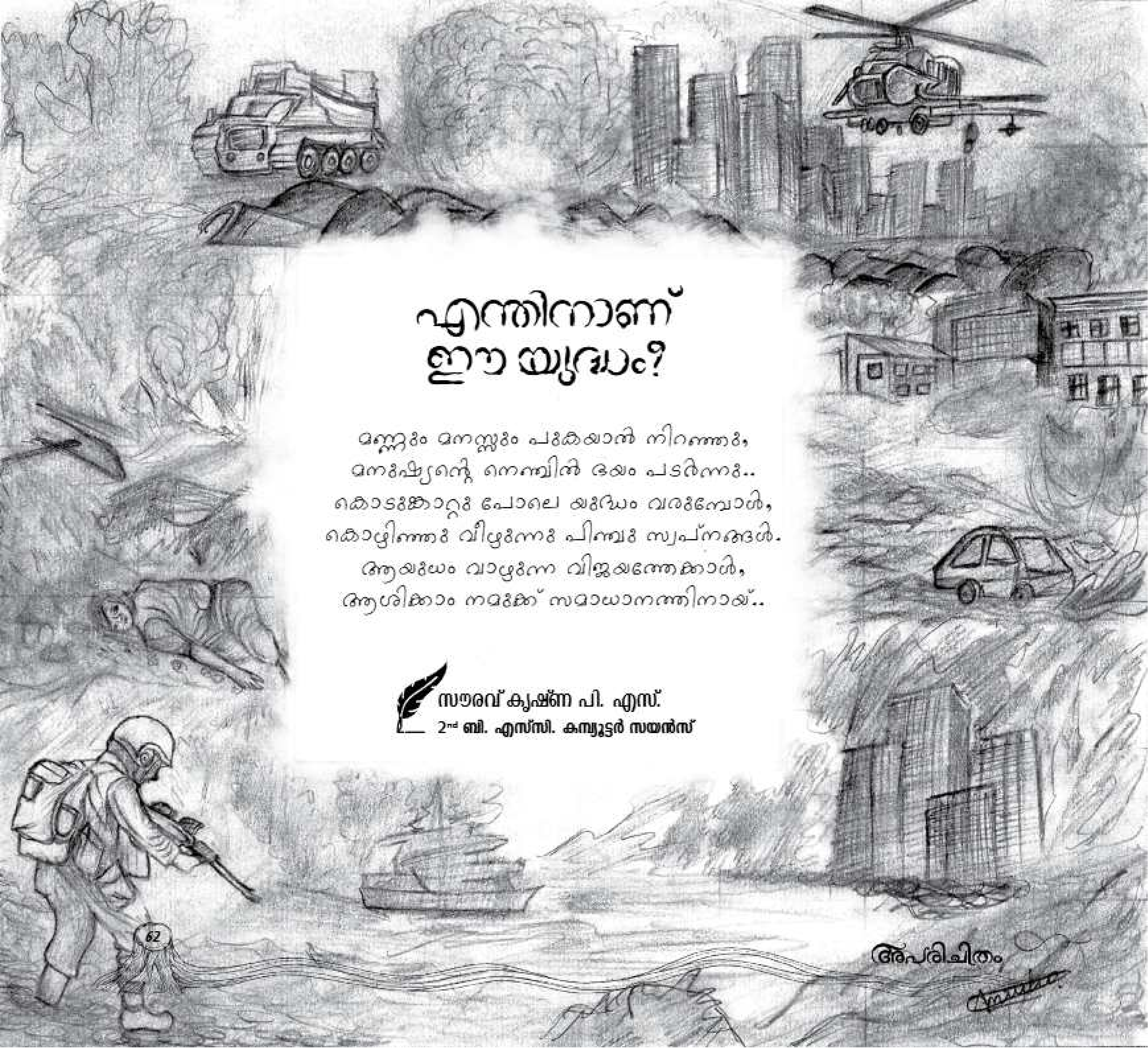

എന്തിനാണ് ഈ യുദ്ധം?

മണ്ണും മനസ്സും പുകയാൽ നിറഞ്ഞു,
മനുഷ്യന്റെ നെഞ്ചിൽ ഭയം പടർന്നു..
കൊടുങ്കാറ്റു പോലെ യുദ്ധം വരുമ്പോൾ,
കൊഴിഞ്ഞു വീഴുന്നു പിഞ്ചു സ്വപ്നങ്ങൾ.
ആയുധം വാഴുന്ന വിജയത്തേക്കാൾ,
ആശിക്കാം നമുക്ക് സമാധാനത്തിനായ്..

സൗരവ് കൃഷ്ണ പി. എസ്.
2nd ബി. എസ്സി. കമ്പ്യൂട്ടർ സയൻസ്

The Last Knock

Adhil Nihal A
1st B.Com Taxation

After the semester exam, Aira and Smitha returned to their hostel room. Aira was her usual self-bright, smiling, talking animatedly about the questions, laughing at little things, oblivious to everything else.

Smitha lay on her bed, quiet. Her boyfriend had seen Aira a few weeks ago, and ever since, he couldn't stop mentioning her-how clever, how graceful, how perfect she seemed. Every word echoed in Smitha's chest like a thorn twisting deeper. Watching Aira chatter, Smitha felt the burn of comparison, the sharp ache of being overlooked.

Aira continued talking about the exam, pointing out answers and tricky questions. Smitha, exhausted and fed up, pulled the blanket over her head. "I'm going to sleep," she muttered. The room fell silent.

At 2:30 a.m., three soft knocks rapped at the door. Aira frowned, opened it, and saw an empty corridor. She laughed nervously-probably some students playing a prank.

The next morning, she mentioned it to Smitha.

Smitha smirked, half-joking, "Maybe it's a ghost. If it knocks again, knock back."

Aira laughed. "Fine. I'll surprise whoever is doing this."

That night, right on time, three knocks echoed. Smitha woke, her heart hammering.

Aira tapped back three times.

Silence.

Then-three slow knocks answered. Not from the door.

From the cupboard. Right beside Aira.

Smitha froze, throat tight. "Don't-Aira, don't open it!" she whispered.

But Aira moved, trembling, and pulled the cupboard door wide.

The stench hit first-thick, choking, like rot and decay had filled the room.

Inside, crumpled in the shadows, was Aira's corpse.

Smitha screamed and spun toward her bed-only to see the Aira who had been beside her seconds ago had vanished.

Skin gray and bloated, peeling in strips, black veins crawling across her face. Her lips were torn into a jagged, unnatural grin, black liquid dripping from her mouth.

Her hollow eyes snapped open, fixed on Smitha. Bones cracked as she lifted her head, a wet, sucking sound echoing with every movement.

The corpse crawled forward, jerking unnaturally, dragging a hand along the floor, leaving black streaks behind. It raised a decayed finger at Smitha. Its jaw hung loose, voice bubbling through broken teeth:

"Why did you kill me?"

In that instant, Smitha felt every comparison, every whispered word from her boyfriend, every sting of being second-they all converged, staring back at her from the hollow eyes of her friend's corpse.

നൂലിഴകളുടെ വിസ്മയം

ഐശ്വര്യ പി. എം
2nd ബി. എസ്സി. ഫിസിക്സ്

മാധവൻ ചേട്ടൻ ആ പഴയ തറിയിൽ ഇരുന്നു നെയ്യുമ്പോൾ ആ തറിയുടെ താളം കേൾക്കാൻ ആ ഗ്രാമത്തിൽ ഇപ്പോൾ അദ്ദേഹം മാത്രമായിരുന്നു അവശേഷിച്ചിരുന്നത്. കണ്ണൂർ കൈതറിയുടെ പെരുമ പറയുന്ന മുണ്ടുകൾ നെയ്തുണ്ടാക്കുന്ന മാധവൻ ചേട്ടന്റെ കൈകളിൽ പാരമ്പര്യത്തിന്റെ ഗന്ധമുണ്ടായിരുന്നു. പഴയ അറിവുകൾ, പഴയ രീതികൾ അതായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ ലോകം.

പക്ഷെ, കാലം മാറി. പുതിയ തലമുറയ്ക്ക് അലസമായ വസ്ത്രങ്ങളോടും ഫാഷൻ വസ്ത്രങ്ങളോടുമായിരുന്നു താത്പര്യം. മാധവൻ ചേട്ടൻ നെയ്യുന്ന കസവുമുണ്ടുകൾ വാങ്ങി വെക്കാൻ മകൻ രാഹുൽ എപ്പോഴും നിർബന്ധിക്കുമായിരുന്നു. ''അച്ഛാ, ഈ നെയ്ത്ത് കൊണ്ട് മാത്രം ഇനി നമുക്ക് ജീവിക്കാൻ കഴിയില്ല കാലത്തിനനുസരിച്ചു മാറണം,'' രാഹുൽ പറയുമായിരുന്നു.

രാഹുൽ ഒരു ഫാഷൻ ഡിസൈനിംഗ് വിദ്യാർത്ഥിയായിരുന്നു. പഠനം കഴിഞ്ഞ് മടങ്ങിയിയെത്തിയ രാഹുലിന് മാധവൻ ചേട്ടന്റെ ഈ നെയ്ത്ത് കലയെ ഒരു പുതിയ രൂപത്തിൽ അവതരിപ്പിക്കണമെന്നുണ്ടായിരുന്നു. ഒരു ദിവസം, അച്ഛന്റെ തറിശാലയിൽ ഇരുന്ന് രാഹുൽ ആ പഴയ നൂലഴികളിലേക്ക് നോക്കി. ''അച്ഛാ, നമുക്ക് ഈ കൈതറി നൂലുകൾ വെച്ച് ആധുനികവസ്ത്രങ്ങൾ ഡിസൈൻ ചെയ്താൽ എങ്ങനെ ഉണ്ടാകും?'' രാഹുൽ ചോദിച്ചു.

മാധവൻ ചേട്ടൻ ആദ്യം എതിർത്തു.''ഇത് പരമ്പരാഗതമായ രീതിയിലാണ്, ഇത് മാറ്റി നെയ്താൽ ഇതിന്റെ തനിമ നഷ്ടപ്പെടും,'' അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു.

''ഇല്ല അച്ഛാ, തനിമ മാറ്റുന്നില്ല. പകരം, അതിനു പുതിയൊരു ജീവിതം നൽകുകയാണ് ''. രാഹുൽ പഴയ കൈതറി നൂലുകൾ ഉപയോഗിച്ച്, മനോഹരമായ കുർത്തകളും, ജാക്കറ്റുകളും, ആധുനിക ഡിസൈനുകളുള്ള സാരികളും ഡിസൈൻ ചെയ്യാൻ തുടങ്ങി. മാധവൻ ചേട്ടന്റെ കൈകളിൽ നെയ്തെടുത്ത ആ പഴയ നൂലിഴകൾ രാഹുലിന്റെ പുതിയ ഡിസൈനുകളിൽ 'സ്റ്റൈലിഷ്'ആയി മാറി.

മാധവൻ ചേട്ടൻ നെയ്ത കസവ് വസ്ത്രങ്ങളിൽ രാഹുൽ ആധുനിക തയ്യൽ രീതികൾ കോർത്തിണക്കി. പഴയ തറിയുടെ താളവും, പുതിയ ഫാഷന്റെ നിറങ്ങളും കൂടിച്ചേർന്നപ്പോൾ അതൊരു വിസ്മയമായി.

അങ്ങനെ, 'പഴയതിനെ പുതിയതിലേക്ക്' കോർത്തിണക്കി അവർ ഒരു ചെറിയ ഓൺലൈൻ വസ്ത്രവ്യാപാരം തുടങ്ങി. പരമ്പരകതമായ കൈതറിയുടെ ഗുണനിലവാരവും, പുതിയ തലമുറയുടെ ഡിസൈനും ചേർന്ന ആ വസ്ത്രങ്ങൾക്കു വലിയ സ്വീകാര്യത ലഭിച്ചു. ഇന്ന് മാധവൻ ചേട്ടന്റെ തരിശാലയിൽ വീണ്ടും താളം കേൾകാം പക്ഷേ ഇപ്പോൾ അത് കേവലം ഒരു പാരമ്പര്യത്തിന്റെ സംരക്ഷണമല്ല, മറിച്ച് പഴയ അറിവിനെ നാളെയുടെ ആവശ്യങ്ങളിലേക്ക് നെയ്തെടുക്കുന്ന ഒരു പുതിയ തുടക്കമാണ്.

Human Attachments are Injuries to Health

Janvi K
2nd BCA-A

They were not just best friends. They were each other's safe place. For Anya, home was never soft. Words were careful there. Silence was safer than speaking. She had learned to make herself small, to breathe quietly, to hide her feelings like they didn't matter.

But with Meera, everything was different. With her, Anya could laugh loudly, speak freely, and feel seen. She could share her fears, her silly thoughts, her tears-without being judged. Meera didn't fix her, but somehow, she healed the parts she never broke.

Then one day, life changed. Meera's father got transferred. Goodbyes were heavy. "We won't change," they promised. "Distance doesn't matter."

At first, it didn't. Calls were long. Messages were endless. They shared every little detail like before. It felt like nothing had changed.

But slowly, something did. Replies became late. Calls became rare. Plans were made, then cancelled. "Sorry, I'm busy." "Let's talk later", later never came. Meera found new friends, a new routine, a new life. Her world moved forward.

But Anya stayed where she was. Waiting. She would stare at her phone, hoping for a message. Re-reading old chats. Smiling at memories that now felt distant. She didn't need long conversations-just something to feel that she still mattered. But the messages stopped coming. And the silence returned.

This time, it felt heavier. Because the one place she used to feel alive… was gone. Anya didn't cry loudly. She didn't complain. She just became quiet again. She went back to shrinking herself, back to holding everything inside. To others, she looked normal. She laughed when needed, spoke when asked.

But inside, she felt empty. Like she was just existing. That's the thing about deep attachments. They feel like home. But when they change or fade, they take a part of you with them. Human attachments are beautiful, but sometimes, they hurt more than we expect. Not because love is wrong, but because we give so much of ourselves that we forget how to be okay on our own. And when that one person slowly becomes a stranger, the silence they leave behind feels louder than anything else. It feels quiet and lonely in a way that no one can explain. If this is growing up, no one told me it would feel like this!!

അപരിചിതമായ വഴിയിലൂടെ പരിചിതമായ വെളിച്ചം

നവീന ആശയങ്ങളിലൂടെ സ്വന്തം കമ്പനി രൂപീകരിച്ച് ശ്രദ്ധ നേടിയ ഇന്ത്യയിലെ 16 വയസ്സുകാരനായ 'എ. ഐ. കിഡ് ഓഫ് ഇന്ത്യ'യുമായുള്ള അഭിമുഖം

o ഇത്ര ചെറുപ്പത്തിൽ തന്നെ ടെക്നോളജി മേഖലയിലും എഐ മേഖലയിലും ഇത്തരത്തിലുള്ള നേട്ടങ്ങൾ കൈവരിക്കാൻ നിങ്ങളെ പ്രേരിപ്പിച്ച പ്രത്യേകമായ ഒരു നിമിഷമുണ്ടായിരുന്നോ?

എനിക്ക് ടെക്നോളജിയോടുള്ള താൽപര്യം ഒരൊറ്റ നിമിഷത്തിൽ ഉണ്ടായതല്ല; അത് പല അനുഭവങ്ങൾ ചേർന്നുണ്ടായ ഒരു യാത്രയാണ്. ചെറുപ്പത്തിൽ വീഡിയോ നിർമ്മാണത്തിൽ തുടങ്ങി, പിന്നീട് എഡിറ്റിംഗിലും കണ്ടന്റ് ക്രിയേഷനിലും കൂടുതൽ താൽപര്യം വളർന്നു. കൊവിഡ് കാലത്ത് സമയം ലഭിച്ചതോടെ പുതിയ ഉപകരണങ്ങൾ പഠിച്ചു. എന്നാൽ സമയം ലഭിക്കാനുള്ള ശ്രമത്തിലാണ് ഞാൻ എഐ-യിലേക്ക് എത്തിയത്. ചെറിയ പ്രോജക്റ്റുകൾ നിർമ്മിച്ച് പങ്കുവെച്ചപ്പോൾ ലഭിച്ച പ്രതികരണം ആത്മവിശ്വാസം നൽകി. ഈ യാത്രയിലെ അനുഭവങ്ങളും വെല്ലുവിളികളും ചേർന്നാണ് ടെക്നോളജിയിലേക്കുള്ള എന്റെ താൽപര്യം ശക്തമായത്. ഇന്ന്, എഐ-യുടെ സഹായത്തോടെ ആളുകളിൽ നല്ലൊരു സ്വാധീനം സൃഷ്ടിക്കാനാകുന്നതാണ് എന്റെ ഏറ്റവും വലിയ സന്തോഷം.

o ഈ യാത്രയിൽ വിജയിക്കാൻ പലർക്കും വലിയ ത്യാഗങ്ങൾ ചെയ്യേണ്ടി വരാറുണ്ട്. നിങ്ങൾക്ക് ഏറ്റവും വലിയ ത്യാഗമായി തോന്നിയ അനുഭവം ഏതാണ്?

സത്യത്തിൽ, ഈ യാത്രയിൽ ഞാൻ പഠിച്ചതാണ് ത്യാഗം എന്നത് എല്ലായ്പ്പോഴും വലിയ കാര്യങ്ങളായിരിക്കണമെന്നില്ല; ചിലപ്പോൾ നമ്മുടെ ഹൃദയത്തോട് അടുത്ത നിമിഷങ്ങളെയാണ് വിട്ടുകൊടുക്കേണ്ടി വരുന്നത്. എനിക്ക് ഏറ്റവും വലിയ ത്യാഗമായി തോന്നിയത് കഴിഞ്ഞ വർഷം സംഭവിച്ച ഒരു അനുഭവമാണ്. എന്റെ സ്കൂളിലെ വാർഷികാഘോഷത്തിൽ പങ്കെടുക്കാൻ ഞാൻ വളരെ ആഗ്രഹിച്ചിരുന്നു, അതിനായി ഡാൻസ് ഉൾപ്പെടെ തയ്യാറെടുപ്പുകളും നടത്തിയിരുന്നു. പക്ഷേ, അതേ സമയത്ത് എന്റെ കരിയറിന് വളരെ പ്രധാനപ്പെട്ട ഒരു പ്രൊഫഷണൽ ഇവന്റ് ഉണ്ടായിരുന്നു. അവസാനം, ഞാൻ എന്റെ കരിയറുമായി ബന്ധപ്പെട്ട അവസരമാണ് തിരഞ്ഞെടുക്കേണ്ടിവന്നത്. അത് ഒരു ശരിയായ തീരുമാനം ആയിരുന്നുവെങ്കിലും, ആ ദിനം നഷ്ടപ്പെട്ടത് എനിക്ക് ഇന്നും ഒരു വിഷമമായി തോന്നുന്നു. ഈ അനുഭവം എന്നെ പഠിപ്പിച്ചത് നഷ്ടപ്പെട്ട സമയങ്ങൾ പോലും വെറുതെയല്ല; അവ

നമ്മെ കൂടുതൽ ശക്തരാക്കുകയും നമ്മുടെ ലക്ഷ്യങ്ങളിലേക്ക് മുന്നോട്ട് നയിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

o നിങ്ങളുടെ തിരക്കേറിയ ജീവിതത്തിൽ പഠനം, കരിയർ, വ്യക്തിപരമായ സമയം എന്നിവയെല്ലാം എങ്ങനെ ബാലൻസ് ചെയ്യുന്നു?

സത്യമായി പറയുകയാണെങ്കിൽ, ഞാൻ ഇപ്പോഴും എല്ലാം പൂർണ്ണമായി ബാലൻസ് ചെയ്തുവെന്ന് പറയാനാവില്ല. പക്ഷേ, ഞാൻ സ്ഥിരമായി അതിന് ശ്രമിക്കുന്നതാണ്. എനിക്ക് പഠനവും കരിയറും പോലെ തന്നെ സ്കൂൾ ജീവിതവും വ്യക്തിപരമായ നിമിഷങ്ങളും വളരെ വിലപ്പെട്ടതാണ്, കാരണം ഈ പ്രായം തിരികെ ലഭിക്കാത്തതാണ്. അതിനാൽ, എല്ലാം മാനേജ് ചെയ്യാൻ ശ്രമിക്കുമ്പോൾ ചിലപ്പോൾ ബുദ്ധിമുട്ടുകളും നിരാശകളും ഉണ്ടാകും, എങ്കിലും, ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നത് പൂർണത അല്ല, സ്ഥിരമായ ശ്രമമാണ് പ്രധാനം. എത്ര തിരക്കുണ്ടായാലും, സുഹൃത്തുക്കളോടൊപ്പം സമയം ചിലവഴിക്കാനും ജീവിതം ആസ്വദിക്കാനും ഞാൻ ശ്രദ്ധിക്കുന്നു. അതാണ് എനിക്ക് യഥാർത്ഥ ബാലൻസ്.

o ഇന്നത്തെ കാലത്ത് പലരും പരാജയത്തെ നെഗറ്റീവായി കാണുന്നു. നിങ്ങളുടെ യാത്രയിൽ പരാജയങ്ങളെ നിങ്ങൾ എങ്ങനെ കൈകാര്യം ചെയ്തു? അതിൽ നിന്ന് എന്താണ് നിങ്ങൾ പഠിച്ചത്?

എന്റെ അനുഭവത്തിൽ, പരാജയം ഒരു അവസാനം അല്ല ഒരു പഠനമാണ്. ഞാൻ ജീവിതത്തിൽ നിരവധി പരാജയങ്ങൾ നേരിട്ടിട്ടുണ്ട്, പക്ഷേ ഓരോ അനുഭവവും എന്നെ കൂടുതൽ ശക്തനാക്കി. ഉദാഹരണമായി, ഞാൻ രണ്ടുവർഷം പരിശ്രമിച്ച് നിർമ്മിച്ച ഒരു പ്രോജക്റ്റ് പിന്നീട് മറ്റുള്ളവർ ഉപയോഗിച്ച് അവരുടെ പേരിൽ അവതരിപ്പിച്ച അനുഭവം ഉണ്ടായിരുന്നു. അത് വളരെ വേദനാജനകമായിരുന്നെങ്കിലും, അതിലൂടെ ഞാൻ മനസ്സിലാക്കിയത് എന്റെ അറിവും കഴിവും ആർക്കും എടുത്തുകളയാനാവില്ല, എനിക്ക് വീണ്ടും അതിനേക്കാൾ മികച്ചതായി സൃഷ്ടിക്കാനാകും എന്നതാണ്.

അതുപോലെ, എന്റെ സോഷ്യൽ മീഡിയ അക്കൗണ്ടുകൾ നഷ്ടപ്പെട്ട അനുഭവം എന്നെ കൂടുതൽ ജാഗ്രതയോടെ പ്രവർത്തിക്കാൻ പഠിപ്പിച്ചു. എനിക്ക് ലഭിച്ച ഏറ്റവും വലിയ പാഠം പരാജയങ്ങളെ ഭയക്കാതെ, അതിൽ നിന്ന് പഠിച്ച് മുന്നോട്ട്പോകുക എന്നതാണ്. എന്റെ കുടുംബത്തിന്റെ പിന്തുണയും ഈ മനോഭാവം വളർത്താൻ സഹായിച്ചു. അവസാനമായി, ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നത് ഓരോ പരാജയവും വിജയത്തിലേക്കുള്ള ഒരു പടിയാണ്.

o നിങ്ങൾ ചെയ്യുന്ന പ്രോജക്റ്റുകളിൽ ഏതാണ് നിങ്ങളെ ഏറ്റവും സന്തോഷിപ്പിക്കുന്നത്?

ഞാൻ ഒരിക്കലും പ്രോജക്റ്റുകൾ വ്യൂവ്സ്നുവേണ്ടി മാത്രം ചെയ്യുന്നില്ല. ഞാൻ അത് ചെയ്യുന്നത് ആ പ്രക്രിയ ഞാൻ ആസ്വദിക്കുന്നതിനാലും, എന്റെ ആശയങ്ങൾ മറ്റുള്ളവരുമായി പങ്കിടണമെന്ന ആഗ്രഹം കൊണ്ടുമാണ്. പ്രത്യേകിച്ച് എഐ മേഖലയിൽ ചെയ്യുന്ന പ്രവർത്തികൾ എനിക്ക്കൂടുതൽ സന്തോഷം നൽകുന്നു, കാരണം അത് ആളുകളുടെ ജീവിതത്തിൽ യഥാർത്ഥ മാറ്റം കൊണ്ടുവരാൻ കഴിയും എന്ന് ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നു, പ്രത്യേകിച്ച് അടിയന്തര സാഹചര്യങ്ങളിൽ സഹായിക്കുന്ന സംവിധാനങ്ങളും, നിയമസഹായം എളുപ്പമാക്കുന്ന ഉപകരണങ്ങളും പോലുള്ളവ.

എന്നാൽ, ഇതിൽനിന്ന് ഉണ്ടാവുന്ന പഠനഫലമാണ് എനിക്ക് സന്തോഷം നൽകുന്നത്. എന്റെ ഉള്ളടക്കം കണ്ടു ആളുകൾ പുതിയ കാര്യങ്ങൾ പഠിക്കുന്നു എന്നതാണ് എനിക്ക് ഏറ്റവും വിലപ്പെട്ടത്. അതുകൊണ്ട് തന്നെ, എന്റെ ലക്ഷ്യം വ്യൂസ് അല്ല എഐ കൂടുതൽ ആളുകൾക്ക് പഠിക്കാൻ അവസരം നൽകുകയും, അവരുടെ ജീവിതത്തിൽ നല്ലൊരുമാറ്റം സൃഷ്ടിക്കുകയുമാണ്.

o നിങ്ങൾക്ക് നമ്മുടെ വിദ്യാഭ്യാസ സംവിധാനം മാറ്റാനുള്ള ഒരു അവസരം കിട്ടിയാൽ, എന്തെല്ലാം മാറ്റങ്ങൾ കൊണ്ടുവരും? പ്രത്യേകിച്ച്, ആദ്യമായി കുട്ടികൾക്ക് നിങ്ങൾ പഠിപ്പിക്കാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്ന വിഷയമെന്താകും?

എനിക്ക് ഒരു അവസരം ലഭിച്ചാൽ, വിദ്യാഭ്യാസ സംവിധാനത്തിൽ പ്രധാനമായും രണ്ട് കാര്യങ്ങൾ ഉൾപ്പെടുത്തും എഐ-യും അടിസ്ഥാന ജീവിത നൈപുണ്യങ്ങളും. എഐ ഇന്നത്തെ ലോകത്ത് വളരെ പ്രധാനപ്പെട്ടതിനാൽ, അത് ഒരു പ്രത്യേക വിഷയമായി പഠിപ്പിക്കണം. അതോടൊപ്പം, ആശയവിനിമയ കഴിവുകളും സാമ്പത്തിക അറിവും കുട്ടികൾക്ക് നിർബന്ധമായും പഠിപ്പിക്കണം. അറിവ് ഉണ്ടാവുന്നതുകൊണ്ട് മാത്രം മതിയാവില്ല, അത് വ്യക്തമായി മറ്റുള്ളവരിലേക്ക് എത്തിക്കാൻ കഴിയണം എന്നതാണ് പ്രധാനം. എന്റെ അഭിപ്രായത്തിൽ, 10-ാം ക്ലാസ് വരെ കുട്ടികൾക്ക് എല്ലാ വിഷയങ്ങളിലും ഒരു ശക്തമായ അടിത്തറ നൽകുകയും, അതിന് ശേഷം അവരുടെ താൽപര്യങ്ങൾക്കനുസരിച്ച് പ്രത്യേക പഠനത്തിനുള്ള അവസരം നൽകുകയും വേണം. എഐ ഉപയോഗിച്ച് ഓരോ കുട്ടിക്കും അവരുടെ രീതിയിൽ പഠിക്കാൻ കഴിയുന്ന വ്യക്തിപരമായ പഠനരീതി സംവിധാനം കൊണ്ടുവരാൻ സാധിക്കും. അവസാനം, വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ ലക്ഷ്യം പുസ്തക ജ്ഞാനം നൽകുന്നത് മാത്രം അല്ല, ജീവിതം ആസ്വദിക്കാനും, സമൂഹത്തിൽ നല്ലൊരു മാറ്റം സൃഷ്ടിക്കാനും സഹായിക്കുന്നതായിരിക്കണം.

o ഇന്നത്തെകാലത്ത് ഐടി മേഖലയെക്കുറിച്ച് സംസാരിക്കുമ്പോൾ എഐ-യെക്കുറിച്ചാണ്കൂടുതൽ ചർച്ച ചെയ്യുന്നത്. നിങ്ങളുടെ അഭിപ്രായത്തിൽ, ഏതാണ് കൂടുതൽ അപകടകരം എഐ അതിവിശാലമായി ശക്തമാകുന്നതോ, അല്ലെങ്കിൽ മനുഷ്യർ അത് ദുരുപയോഗം ചെയ്യുന്നതോ?

എന്റെ അഭിപ്രായത്തിൽ, എഐ ശക്തമാകുന്നതിനെക്കാൾ കൂടുതൽ അപകടകരം മനുഷ്യർ അതിനെ ദുരുപയോഗം ചെയ്യുന്നതാണ്. ചരിത്രപരമായി നോക്കിയാൽ, ഓരോ പുതിയ ടെക്നോളജിയും ആദ്യം ഭയമുണ്ടാക്കിയെങ്കിലും, പിന്നീട് അത് പുതിയ അവസരങ്ങൾക്കും ജോലികൾക്കും വഴിതെളിച്ചിട്ടുണ്ട്. എഐ-യും അതിൽ വ്യത്യസ്തമല്ല.

എഐ സ്വതന്ത്രമായി അപകടകരമല്ല; അത് ഒരു ഉപകരണമാണ്. പക്ഷേ, അത് എങ്ങനെ ഉപയോഗിക്കുന്നു എന്നതാണ് നിർണായകം. ഇന്നത്തെ സാഹചര്യത്തിൽ, എഐ നിങ്ങളുടെ ജോലി എടുത്തുകളയില്ല എഐ ഫലപ്രദമായി ഉപയോഗിക്കാൻ അറിയുന്ന ആളുകളാണ് മുന്നിൽ പോകുക. അതിനാൽ, എഐ-യെ ഭയക്കുന്നതിന് പകരം, അതിനെ ശരിയായ രീതിയിൽ ഉപയോഗിക്കാൻ പഠിക്കുകയാണ് പ്രധാന്യം. എഐ-യുടെ സ്വഭാവം

നല്ലതോ മോശമോ എന്നതല്ല അതിനെ ഉപയോഗിക്കുന്ന മനുഷ്യരുടെ ഉദ്ദേശ്യമാണ് അതിന്റെ ഫലം നിർണയിക്കുന്നത്.

o കമ്പ്യൂട്ടറുകളും എഐയും വേഗത്തിൽ വളരുന്ന ഈ കാലത്ത്, അവസരങ്ങൾ ഉണ്ടെങ്കിലും എല്ലാർക്കും അത് ലഭിക്കുന്നില്ല. ഭാവിയിൽ മുന്നോട്ട്പോകാൻ ആളുകൾ എന്താണ് ചെയ്യേണ്ടത്?

ഇന്നത്തെ ലോകത്ത് ഒരു കാര്യം വ്യക്തമാണ് മാറാൻ തയ്യാറാകാത്തവർ പിന്നിലാകും. പുതിയ ടെക്നോളജികൾ വന്നപ്പോഴൊക്കെ, അതിനെ സ്വീകരിച്ചവരാണ് മുന്നോട്ട് പോയത്; എഐയോടും അതുതന്നെയാണ് സംഭവിക്കുന്നത്. ഇന്ന് എഐ ഉപയോഗിച്ച് നിരവധി കാര്യങ്ങൾ വേഗത്തിലും ഉയർന്ന നിലവാരത്തിലും ചെയ്യാൻ കഴിയുന്നുണ്ട്. അതിനാൽ, പുതിയ കഴിവുകൾ പഠിക്കുകയും, എഐ പോലുള്ള ഉപകരണങ്ങൾ ഫലപ്രദമായി ഉപയോഗിക്കാൻ പഠിക്കുകയും ചെയ്യുന്നത് അനിവാര്യമാണ്.

എഐ ജോലി എടുത്തുകളയില്ല എഐ ഉപയോഗിക്കാൻ അറിയുന്ന ആളുകളാണ് മുന്നിൽ പോകുക. അതുകൊണ്ട്, നിരന്തര പഠനവും കഴിവുകളുടെ നവീകരണവും വളരെ പ്രധാനമാണ്. അവസാനം, കഠിനാധ്വാനം മാത്രം മതിയാവില്ല ബുദ്ധിപരമായ പ്രവർത്തനം കൂടി ആവശ്യമാണ് എഐ ഉപയോഗിച്ച്കാര്യങ്ങൾ കൂടുതൽ കാര്യക്ഷമമായി ചെയ്ത്, വളർച്ചയ്ക്ക് സമയം കണ്ടെത്തണം. മാറാൻ തയ്യാറായവരാണ് ഭാവി സ്വന്തമാക്കുക.

o നമ്മുടെ വിദ്യാഭ്യാസ സംവിധാനത്തെക്കുറിച്ച് നിങ്ങൾക്ക് എന്താണ് അഭിപ്രായം? പ്രത്യേകിച്ച്, വിദ്യാർത്ഥികൾക്ക് അവരുടെ താൽപര്യങ്ങൾ കണ്ടെത്താനും വളരാനും ഇത് സഹായിക്കുന്നുണ്ടോ?

നമ്മുടെ വിദ്യാഭ്യാസ സംവിധാനം ഇപ്പോഴും ഒരു പൊതുവായ മാതൃകയാണ് പിന്തുടരുന്നത്. 10-ാം ക്ലാസ് വരെ എല്ലാവരും ഒരേ രീതിയിൽ പഠിക്കുകയും, പിന്നീട് മാത്രമാണ് താൽപര്യങ്ങൾ അനുസരിച്ചാണ് വിഭജിക്കുന്നത്. ഇതിന്റെ പ്രശ്നം, പല വിദ്യാർത്ഥികൾക്കും അവരുടെ യഥാർത്ഥ താൽപര്യം തിരിച്ചറിയാൻ വൈകുന്നു എന്നതാണ്. അടിസ്ഥാന അറിവുകൾ എല്ലാവർക്കും ആവശ്യമാണ്, പക്ഷേ അതേ വിഷയങ്ങൾ ആവർത്തിച്ച് പഠിപ്പിക്കുന്നത് ഒഴിവാക്കണം. ഒരു വിദ്യാർത്ഥിക്ക് ഒരു വിഷയത്തിൽ താൽപര്യമുണ്ടെങ്കിൽ, അതിൽ കൂടുതൽ ആഴത്തിൽ പഠിക്കാൻ അവസരം നൽകണം; താൽപര്യമില്ലാത്തവർക്ക് അതിൽ സമയം നഷ്ടപ്പെടുത്തേണ്ട സാഹചര്യം ഒഴിവാക്കണം.

എന്റെ അഭിപ്രായത്തിൽ, സാമ്പത്തിക കഴിവ്, ആശയ വിനിമയ കഴിവുകൾ പോലുള്ള പ്രായോഗിക നൈപുണ്യങ്ങൾ എല്ലാവരും പഠിക്കേണ്ടതാണ്. അവസാനം, വിദ്യാഭ്യാസ സംവിധാനം കൂടുതൽ വഴക്കമുള്ളതാവുകയും, ആവർത്തനംകുറയ്ക്കുകയും, വിദ്യാർത്ഥികളുടെ താൽപര്യങ്ങളെ അടിസ്ഥാനമാക്കി പഠനരീതി രൂപപ്പെടുത്തുകയും വേണം അപ്പോഴാണ് അവർ യഥാർത്ഥത്തിൽ വളരുന്നത്.

o നിങ്ങളുടെ കണ്ടന്റ് കണ്ടു പല കുട്ടികളും നിങ്ങളെ ടാഗ് ചെയ്ത വീഡിയോകൾ ഉണ്ടാക്കുന്നുവെന്ന് കാണാം. അത്തരത്തിലുള്ള പ്രതികരണങ്ങളെ നിങ്ങൾ എങ്ങനെ കാണുന്നു?

അതെ, ഇപ്പോൾ പല കുട്ടികളും എന്നെ ടാഗ്ചെയ്ത് അവരുടെ വീഡിയോസ് എനിക്ക് അയച്ച് തരാറുണ്ട് . എല്ലാറ്റിനും മറുപടി നൽകാൻ എനിക്ക് സാധിക്കാറില്ലെങ്കിലും, ഞാൻ അവയെല്ലാം ശ്രദ്ധിക്കാറുണ്ട്. സത്യത്തിൽ, അത് എനിക്ക് വലിയൊരു സന്തോഷമാണ്. കാരണം, അവർ വെറും വീഡിയോ കാണുന്നത് മാത്രമല്ല, അതിൽ നിന്ന് എന്തെങ്കിലും പഠിക്കാൻ ശ്രമിക്കുകയും, അത് അവരുടെ രീതിയിൽ വീണ്ടും അവതരിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. അതാണ് എനിക്ക് ഏറ്റവും വിലപ്പെട്ടത്.

ഒരു കണ്ടന്റ് ക്രിയേറ്റർ, വ്യൂസ്നേക്കാൾ വലിയ സന്തോഷം എന്റെ കണ്ടന്റ് മറ്റൊരാളിൽ എന്തെങ്കിലും ചെയ്യാൻ പ്രേരിപ്പിക്കുന്നത് ആണ്. എനിക്ക് മറുപടി നൽകാൻ കഴിയാത്തപ്പോഴും, അവരുടെ ശ്രമം ഞാൻ വളരെ വിലമതിക്കുന്നു. ഇത് എന്നെ കൂടുതൽ പ്രചോദിപ്പിക്കുകയും, കൂടുതൽ നല്ല കണ്ടന്റ് ചെയ്യാൻ പ്രേരിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

o സോഷ്യൽ മീഡിയ ആളുകളെ കൂടുതൽ ഏകാകികളാക്കുന്നുവോ? നിങ്ങളുടെ അഭിപ്രായം എന്താണ്?

ഇന്നത്തെ കാലത്ത് ആളുകൾ കൂടുതൽ ഏകാകികളാകുന്നത് ഒരു യാഥാർത്ഥ്യമാണ്. സോഷ്യൽ മീഡിയ നമ്മളെ ബന്ധിപ്പിക്കുന്നതിനൊപ്പം, ചിലപ്പോൾ നമ്മളെ ഉള്ളിൽ നിന്ന് അകറ്റുകയും ചെയ്യുന്നു. ഇതിന് ഒരു പ്രധാന കാരണം, സോഷ്യൽ മീഡിയ ഉപയോഗത്തിൽ ലഭിക്കുന്ന തൽക്ഷണ സന്തോഷമാണ്. പക്ഷേ, ഈ ചെറിയ സന്തോഷങ്ങൾ യഥാർത്ഥ ബന്ധങ്ങളെ പകരം വെയ്ക്കാൻ കഴിയില്ല. ഫോളോവേഴ്സ്, ലൈക്സ്, വ്യൂസ് പോലുള്ള കാര്യങ്ങൾ താൽക്കാലിക സന്തോഷം നൽകാം, പക്ഷേ അത് യഥാർത്ഥ സംതൃപ്തി നൽകുന്നില്ല. അതുകൊണ്ട്, സോഷ്യൽ മീഡിയ ഉപയോഗിക്കുന്നത് തെറ്റല്ല പക്ഷേ, സന്തുലതമായിരിക്കണം. യഥാർത്ഥ ബന്ധങ്ങൾക്കും നേരിട്ടുള്ള ആശയവിനിമയത്തിനും സമാന പ്രാധാന്യം നൽകണം. സോഷ്യൽ മീഡിയ നമ്മളെ ബന്ധിപ്പിക്കാൻ വേണ്ടിയാണ്, ഒറ്റപ്പെടുത്താൻ അല്ല. അത് എങ്ങനെ ഉപയോഗിക്കുന്നു എന്നതാണ് നിർണായകം.

o നമ്മുടെ വിദ്യാഭ്യാസ സംവിധാനം കാലത്തിനനുസരിച്ച് എങ്ങനെ മാറണം? പ്രത്യേകിച്ച് എഐ ടെക്നോളജികൾ ഉൾപ്പെടുത്തുന്നതിനെക്കുറിച്ച് നിങ്ങളുടെ അഭിപ്രായം?

ഇന്നത്തെ കാലത്ത് പഠനം സ്കൂളിലോ കോളേജിലോ മാത്രം ഒതുങ്ങുന്നില്ല; ഓൺലൈൻ പ്ലാറ്റ്ഫോംസ് വഴി

ആരും എന്തും പഠിക്കാൻ കഴിയുന്ന കാലമാണ്. എന്നിരുന്നാലും, നമ്മുടെ പരമ്പരാഗത വിദ്യാഭ്യാസ സമ്പ്രദായം ഇനിയും ആധുനികമാകേണ്ടതുണ്ട്. ഇപ്പോൾ ഉള്ള കഠിനമായ സംവിധാനം വിദ്യാർത്ഥികൾക്ക് അവരുടെ താൽപര്യങ്ങൾ കണ്ടെത്താൻ മതിയായ അവസരം നൽകുന്നില്ല. അതിനാൽ വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ തുടക്ക ഘട്ടങ്ങളിൽ തന്നെ അവരുടെ താൽപര്യങ്ങൾ കണ്ടെത്താൻ സഹായിക്കണം. കൂടാതെ, സിലബസ് സമർപ്പിക്കുന്നത് വളരെ പതുക്കെ ആയതിനാൽ, അത് ഇന്നത്തെ വേഗത്തിൽ മാറുന്ന ലോകത്തിന്യോജിക്കുന്നില്ല. എഐ പോലുള്ള പുതിയ ടെക്നോളജികൾ പഠനത്തിലേക്ക് വേഗത്തിൽ കൂട്ടിച്ചേർക്കേണ്ടതുണ്ട്. അതുകൊണ്ട് പുസ്തകം മാത്രം ആശ്രയിക്കാതെ ഡിജിറ്റൽ ലേർണിങ്, പ്രാക്റ്റിക്കൽ ലേർണിങ്, എഐ ബേസ്ഡ് ലേർണിങ് എന്നിവ ഉൾപ്പെടുത്തണം. ഒടുവിൽ, നല്ല വിദ്യാഭ്യാസം എല്ലാവർക്കും ലഭിക്കേണ്ട അവകാശമാണ്.

o എഐ ഭാവി ആണെന്ന് പറയുമ്പോൾ, അത് നമ്മളെ എങ്ങനെ ബാധിക്കും? രാഷ്ട്രീയ പ്രചരണങ്ങളിൽ എഐ-യുടെ പങ്ക് ഇല്ലേ? സോഷ്യൽ മീഡിയയിൽ വരുന്ന കാര്യങ്ങൾ വിശ്വസിക്കണോ?

എഐ തീർച്ചയായും ഭാവിയെ മാറ്റിമറിക്കുന്ന സാങ്കേതികവിദ്യയാണ്. അത് നമ്മുടെ ജോലി, പഠനം, ആശയവിനിമയം എല്ലാം എളുപ്പമാക്കും. പക്ഷേ അതിനൊപ്പം ഒരു വലിയ വെല്ലുവിളി ഉണ്ട്, വിശ്വാസ്യത! ഇന്ന് എഐ ഉപയോഗിച്ച് വളരെ യാഥാർത്ഥ്യമായി തോന്നുന്ന വീഡിയോസ്, ഇമേജസ്, എന്നിവ എളുപ്പത്തിൽ സൃഷ്ടിക്കാം. ഇതിലൂടെ വ്യാജ കണ്ടന്റ്പോലും യഥാർത്ഥമായ പോലെ തോന്നും. സാമൂഹിക മാധ്യമ അൽഗോരിതങ്ങൾ ഓരോരുത്തർക്കും വ്യത്യസ്തമായ കണ്ടന്റ് ആണ് കാണിക്കുന്നത്. ഇത് പ്രത്യേകിച്ച് രാഷ്ട്രീയ ചർച്ചകളിലും പ്രചരണങ്ങളിലും വലിയ സ്വാധീനം ചെലുത്തുന്നു. എഐ ഉപയോഗിച്ച് തെറ്റായ വിവരങ്ങൾ, വ്യാജ പ്രസംഗങ്ങൾ, കൃത്രിമമായി ചിത്രീകരിച്ച വീഡിയോകൾ എന്നിവ സൃഷ്ടിച്ച് ജനങ്ങളെ സ്വാധീനിക്കാൻ കഴിയും. ഇതോടെ ആളുകൾക്ക് യഥാർത്ഥവും തെറ്റായതും വേർതിരിച്ച് മനസ്സിലാക്കുന്നത് ബുദ്ധിമുട്ടാകും. അതുകൊണ്ട്, രാഷ്ട്രീയ ചർച്ച ആണെങ്കിലും സോഷ്യൽ മീഡിയ കണ്ടന്റ് ആണെങ്കിലും അന്ധമായി വിശ്വസിക്കരുത്. പല ഉറവിടം തേടുക, വ്യത്യസ്ത കാഴ്ചപ്പാട് കേൾക്കുക, സത്യം പരിശോധിക്കുക എന്നത് വളരെ പ്രധാനമാണ്.

o സോഷ്യൽ മീഡിയ ആൽഗോരിതം എന്താണ്? ഇത് നമ്മുടെ മാനസികനിലയെ എങ്ങനെ ബാധിക്കുന്നു?

സോഷ്യൽ മീഡിയ ആൽഗോരിതം നമ്മളുടെ ഇഷ്ടങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കി അതനുസരിച്ച് ഉള്ളടക്കം കാണിക്കുന്ന സംവിധാനമാണ്. ഇത് നമ്മുടെ മനോഭാവത്തെ ശക്തമായി ബാധിക്കും പ്രത്യേകിച്ച് ദുഃഖിതരായിരിക്കുമ്പോൾ, അതേ തരത്തിലുള്ള കണ്ടന്റുകൾ വീണ്ടും വീണ്ടും കാണിച്ച് നെഗറ്റീവ്വികാരങ്ങൾ വർധിപ്പിക്കും. അതുകൊണ്ട്, സോഷ്യൽ മീഡിയ ശ്രദ്ധയോടെ ഉപയോഗിക്കുകയും ആവശ്യമെങ്കിൽ ഇടവേള എടുക്കുകയും ചെയ്യണം.

o പല കുട്ടികൾക്കും സ്വന്തം താൽപര്യം എന്താണെന്ന് അറിയില്ല. അങ്ങനെ ഉള്ളവർക്ക് ഭാവി നിർമ്മിക്കാൻ ആദ്യപടി എന്താണ്?

ആദ്യപടി വളരെ എളുപ്പമാണ്, വിവിധ കാര്യങ്ങൾ ചെയ്തു നോക്കി സ്വന്തം താൽപര്യം കണ്ടെത്തുക. എല്ലാവർക്കും ആദ്യം തന്നെ വ്യക്തത ഉണ്ടാകണമെന്നില്ല, അതിനാൽ പരീക്ഷിച്ച് പഠിക്കുന്നത് പ്രധാനമാണ്. മാതാപിതാക്കൾ കുട്ടികളെ നിർബന്ധിക്കാതെ പിന്തുണയ്ക്കണം. ഒടുവിൽ, താൽപര്യം കണ്ടെത്തി അതിനെ പിന്തുടരാൻ ധൈര്യം നേടുക എന്നതാണ് പ്രധാനപ്പെട്ടത്.

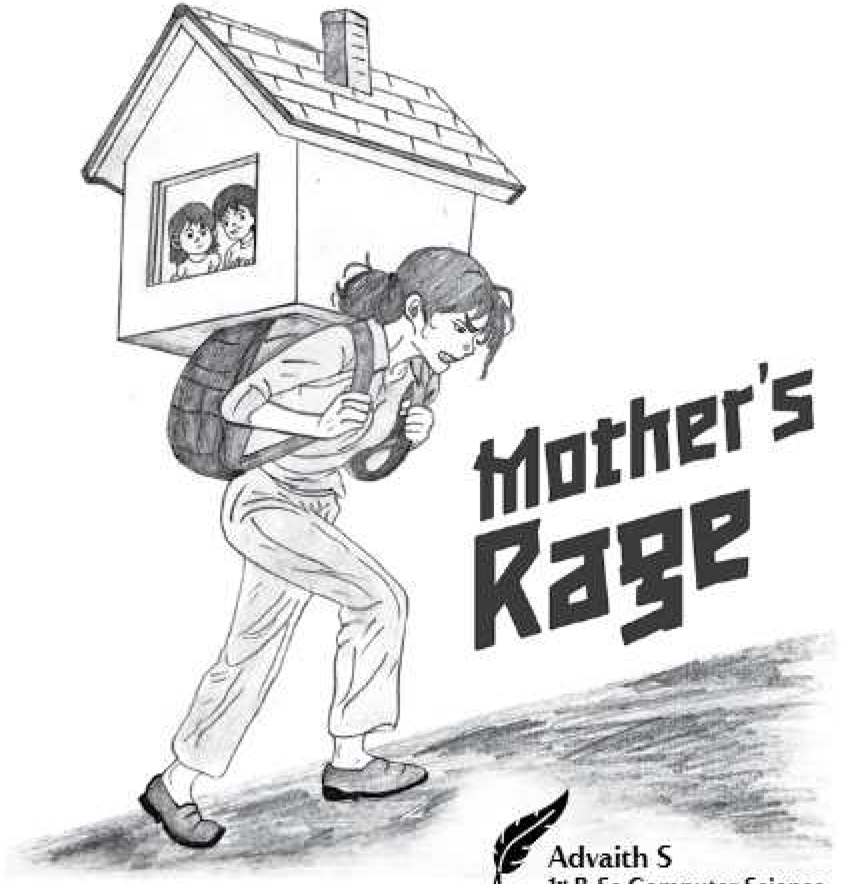

Mother's Rage

Advaith S
1st B.Sc Computer Science

The day dawned on them with an eerie silence. The cold mountain breeze feels a little stronger,colder desperate of sorts. The silence hung in the air as a warning of sorts.

The kids stir in their sleep getting ready for a day of mischief, the birds flew south, the maquaces screeched almost as if the world had gotten slower. The elder sensed something they knew their surroundings the earth was their mother. The felt their mothers pain, her rage , they didn't know why they never hurt her. She gave what they needed they always gave back what was too much that was the arrangement until now but now, Now she seems unsatisfied, angry of sorts. Far away on the other side of the mountain the calm mountain air was filled with whirring of machines the sound of chainsaws Echoes through the valley the trucks left black smog up the air. Heathens who forgot their place, their mother, their duty hurting their own for material gain, never giving back but always taking. They laughed as trees fell one by one, drilled hole deep into their mothers chest to take what they want. The all forgiving mother felt helpless her tears seep through the ground and reach her children. Her children fear her tears they know her rage for they are the only one's to have lived to tell the tale after the last time. But they don't understand the cause they try to comfort her the children offer her their treasured toys, the parents offer her their harvest but the elders stare at their goddess, their mother with hollow eyes He knows, He knows it is too late for any of that he feels the pain the pressure and the cause. He knows the only way out of this is rage. He asks the kids to be taken to the caves deep within the mountains. The sudden words strike grief in everyone they know what that means, they know this is the end, the day their elders prophesied about is here but they didn't expect it to be so soon. Everyone is in a dissarray the scent of tears filling the air as last if the childer and crammed into the cave which protected their ancestors as the entrance is closed the people brace themselves for the impending disaster. While the heathens who caused this is unaware of such events unfolding even with the newest machinery they couldn't outrun years of knowledge they never saw it coming. In a second the ground cried, Their mothers scream tore through the sky, Machines nowhere to be seen, Heathens annihilated, her wounds covered. But on the other side the sights are heartbreaking as the children come out of their cave to see their home nothing but a heap of dirt and roots , their elders deep within the rubble to become one with their mother, they know it's the nature's way but they can't seem to not wonder WHY?

Why is nature so cruel to them ?

Why does their mother abandon them ?

The rain showered on the crying children wrapping them into a tight embrace giving them comfort almost as if saying "your parents are safe here with me my children".

Soulsborne - Prologue

Sanjay N
2nd HMCA

Long before the rise of men, before the stars danced across the skies of countless realms, the multiverse was in perfect harmony. Each realm had its purpose, balanced between light and dark, life and death, creation and destruction. Among these realms, two planes existed side by side, intertwined yet separate-Terra Spirituum Lunares, the realm of the celestial spirits, and the Shadow Realm, a place of boundless darkness where beings of malevolent intent lurked in eternal night.

In the heart of Terra Spirituum Lunares, the celestial spirits flourished under the protection of their most sacred artifact-the Plena Luna, the full moon. Its light was not only a symbol of power and guidance but the very source of life, order, and wisdom. The Plena Luna's glow stretched far, keeping darkness at bay, even pushing back the creeping influence of the Shadow Realm.

Yet, balance is delicate, and it was never meant to last.

In the depths of the Shadow Realm, there was an ancient force known only as Invidiak. Unlike other creatures of the shadows, who were content to lurk in their eternal night, Invidiak craved more. He was a being of immense darkness, but more than that, he was a creature of jealousy and insatiable hunger. For eons, he watched the light of the Plena Luna from his shadowed domain, and a single desire took root in his twisted mind-to extinguish the light and claim its power for himself.

But the boundaries between realms were strong, fortified by the ancient magic of the Lunares Princeps, the guardian of the celestial realm and protector of the Plena Luna. It was said that as long as the Plena Luna hung in the sky, Terra Spirituum Lunares would be safe, and the shadow realm could never breach its borders.

Invidiak bided his time, plotting. He realized that brute force would not be enough. The balance had to be subtly unraveled. So he began to manipulate the fabric of existence, slowly but surely weakening the veil between his realm and others. The first cracks in the multiverse appeared unnoticed, as he spread whispers and corruption throughout the forgotten corners of the celestial plane.

Eventually, a great war of the realms broke out. Many believe this war was the final clash between the forces of darkness and light, but it was only a distraction. While the celestial spirits were preoccupied with holding the line against the armies of shadow, Invidiak enacted his true plan.

He reached out with his dark tendrils of power, a subtle corruption, not by open force but by infecting the very essence of reality. He poisoned the connection between Terra Spirituum Lunares and the surrounding dimensions. Slowly, a new space began to form-a place that existed between worlds, a tear in the multiverse where neither light nor darkness reigned. This new place, this Void, was neither fully shadow nor fully matter, a space between realms that should not have been.

It was a wound in existence, an unformed plane devoid of rules, direction, or purpose. Here, Invidiak's influence grew. He sent his servants, the first of the Creakings, to wander the endless, empty spaces of the Void, hunting down any unfortunate souls who stumbled into this forgotten plane. These creatures, twisted by the strange forces of the Void, were part shadow, part nightmare, and completely bound to Invidiak's will.

Soon, the Void expanded, feeding on the cracks between realms, swallowing whole stretches of existence where reality was thin. The Lunares Princeps, sensing the danger too late, was unable to stop the Void's relentless spread. He gathered his most trusted guardians and sealed away the last of Terra Spirituum Lunares within the great Cathedral of the Full Moon, hiding it from the corruption that was overtaking the edges of their realm.

But the worst was yet to come.

With the Lunares Princeps's attention divided, Invidiak saw his chance. Using the dark magic of the Void, he tore the Plena Luna from the sky. Without its light, the spirits of Terra Spirituum Lunares grew weak. The realm fell into a half-slumber, its inhabitants scattered, its defenses crumbling. The Void, now powered by the stolen moon, surged, growing vast and eternal.

Though Invidiak never fully entered Terra Spirituum Lunares, the absence of the moon and the relentless expansion of the Void made it clear that the balance of power had shifted. The once-divine realms were forever changed, and the Void had become a prison for lost souls, a place outside of time and space where the unlucky and the cursed were trapped.

The Void soon became known as the place where forgotten things went to die-worlds, memories, people. It existed in the spaces between dimensions, a place where nothing was alive but nothing truly died either. It became a realm of eternal darkness, haunted by creaking shadows and the spirits of those who had lost their way.

But in the heart of the Void, hidden from the corruption and the creeping horrors, the Cathedral of the Lunares Princeps still stood, a final beacon of divine light, untouched by the darkness. It was said that within its sacred halls lay the last fragment of hope-the key to escaping the Void and restoring balance to the multiverse. But none had found the strength to reach it, as the Creakings guarded the Void fiercely, and no mortal had survived long enough to find refuge in the cathedral.

സർവ്വം മായ

സിനിമ നിരൂപണം

സൗരവ് കൃഷ്ണ പി. എസ്.
2nd ബി. എസ്‌സി. കമ്പ്യൂട്ടർ സയൻസ്

പാലക്കാട്ടെ ഒരു പരമ്പരാഗത നമ്പൂതിരി കുടുംബത്തിൽ ജനിച്ച പ്രഭേന്ദു (നിവിൻ പോളി) ഈശ്വരവിശ്വാസം ഇല്ലാത്ത ഒരു വ്യക്തിയാണ്. സംഗീതത്തിൽ താൽപ്പര്യമുള്ള അവൻ യൂറോപ്പിലേക്ക് പോകാൻ തയ്യാറെടുത്തെങ്കിലും, പണക്കുറവ് കാരണം ആ യാത്ര മുടങ്ങുന്നു. തുടർന്ന് ജീവിക്കാൻ വേണ്ടി മാത്രം, തന്റെ ബന്ധുവായ രൂപേഷിനൊപ്പം പുജകൾക്കും കർമ്മങ്ങൾക്കും സഹായിയായി അവൻ പോകാൻ തുടങ്ങുന്നു. അങ്ങനെയിരിക്കെ ഒരു ദിവസം, ഒരു ആൺകുട്ടിയുടെ ശരീരത്തിൽ നിന്ന് പ്രേതബാധ ഒഴിപ്പിക്കുന്ന ചടങ്ങിൽ പ്രഭേന്ദു പങ്കെടുക്കുന്നു. ആ ചടങ്ങിനു ശേഷം പ്രഭേന്ദുവിന് മുന്നിൽ ഒരു വിചിത്ര പെൺകുട്ടി പ്രത്യക്ഷപ്പെടാൻ തുടങ്ങുന്നു. അവനല്ലാതെ മറ്റാർക്കും ആ പെൺകുട്ടിയെ കാണാനോ കേൾക്കാനോ സാധിക്കില്ല. അതൊരു ഭൂതമാണെന്ന് മനസ്സിലാക്കുന്ന പ്രഭേന്ദു ആദ്യം ഭയപ്പെടുന്നുണ്ടെങ്കിലും, പിന്നീട് അവളുമായി ചങ്ങാത്തത്തിലാകുന്നു. അവൾക്ക് Delulu എന്ന് പേരിടുന്നു.. ദിവസങ്ങൾ കഴിയുന്തോറും മായയുടെ ഭൂതകാലം പതുക്കെ തെളിയാൻ തുടങ്ങുന്നു. തനിക്കൊരു കാമുകനുണ്ടായിരുന്നതും, കുടുംബത്തോടൊപ്പം യാത്ര ചെയ്യുമ്പോൾ അപകടത്തിൽപെട്ട് താൻ കോമയിലാവുകയോ മരിച്ചുപോവുകയോ ചെയ്തതായി അവൾ ഓർത്തെടുക്കുന്നു. തന്റെ ഉദ്ദേശം പൂർത്തിയായെന്നും താൻ യാഥാർത്ഥ്യമല്ലെന്നും മായ തിരിച്ചറിയുന്നു. തുടർന്ന് അവൾ അവിടെനിന്നും മാഞ്ഞുപോകുന്നു. മായയുടെ യഥാർത്ഥ കുടുംബത്തെ ചെന്നുകണ്ട് കാര്യങ്ങൾ പറഞ്ഞു മനസ്സിലാക്കുന്ന പ്രഭേന്ദു, ജീവിതത്തിലെ സങ്കടങ്ങളും അഹങ്കാരവും മാറ്റിവെച്ച് പുതിയൊരു മനുഷ്യനായി തന്റെ ജീവിതത്തിലേക്ക് തിരികെ നടക്കുന്നു... ചിത്രം അവസാനിക്കുന്നു...

ഇപ്പോഴത്തെ പിള്ളേർടെ ഒരു കാര്യം!

സഹർഷ് ടി. എസ്.
2nd ബി.കോം. സി. എ.

ഒരു വളരെ സാധാരണ ദിവസത്തെ ക്ലാസ്സ്മുറി സംഭാഷണത്തിനിടെ എന്റെ കുറച്ച് സുഹൃത്തുക്കളോട് ഞങ്ങളുടെ ടീച്ചർ പറയുന്നതുകേട്ടു, ''നിങ്ങൾ ഈ പുതിയ പിള്ളേരെ ഒന്നും മനസ്സിലാക്കാൻ പറ്റുന്നില്ല'' എന്ന്.

ആ നിമിഷം ക്ലാസ്സ് മുഴുവൻ ഒരു അടക്കിപിടിച്ച ചിരി പാസാക്കിയെങ്കിലും പിന്നീടാണ് ഞാൻ വിഷയത്തെ കുറിച്ച് ആലോചിച്ചത്.

സത്യത്തിൽ എന്തുകൊണ്ടാണ് ടീച്ചർ അങ്ങനെ പറഞ്ഞത് ഞങ്ങൾ ജെൻസി അത്രമേൽ കോംപ്ലിക്കേറ്റെഡ് ആണോ?

കുറച്ച് മുതിർന്ന ആളുകളുടെ കണ്ണിൽ ഞാൻ ഉൾപ്പെടുന്ന ഈ പുതുതലമുറ തീരെ ബഹുമാനം ഇല്ലാത്തവരും, മാതാപിതാക്കളെ അനുസരിക്കാത്തവരും, ബന്ധങ്ങൾക്കു തീരെ വില കൽപിക്കാത്തവരും ഇതിന് എല്ലാം ഉപരി ജീവിതത്തെ വളരെ നിസാരമായി കാണുന്നവരും ആണ്.

ഇതിന് ഞങ്ങൾ മാത്രം ആണോ കാരണക്കാർ?

''എന്റെ മക്കൾക്കു ആവിശ്യം ഉള്ളതെല്ലാം ഞങ്ങൾ കൊടുക്കുന്നുണ്ട് പോരാത്തതിന് ആവിശ്യത്തിലധികം ഫ്രീഡവും'' എന്ന് വളരെ വിശ്വാസത്തോടെ പറയുന്ന മാതാപിതാക്കൾ മക്കളെ സുഹൃത്തുക്കളായി കാണാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നു. അങ്ങനെ ശീലിച്ച് വളരുന്ന ഞങ്ങൾ എല്ലാവരോടും മറ ഇല്ലാതെ സംസാരിക്കുമ്പോൾ അതിൽ ബഹുമാനം ഇല്ല എന്നോ, ഇങ്ങനെ ഒക്കെ ആണോ പറയുന്നേ എന്ന് അഭിപ്രായപെടുന്നവരോട് ''സുഹൃത്തുക്കളെ പോലെ കാണുന്നതാ, അല്ലാതെ ബഹുമാനം ഇല്ലാത്തല്ല'' എന്ന് മാത്രേ പറയാൻ ഉള്ളൂ.

കമന്റിൽ അടുത്തതായി സ്കോർ ചെയ്യുന്ന ഒന്നാണ് ''ഇന്നത്തെ ബന്ധങ്ങൾക്ക് എന്തേലും ഗ്യാരണ്ടി ഉണ്ടോ?''

ഗ്യാരണ്ടിയും വാരന്റിയും കൊടുക്കാൻ ഉപകരണങ്ങൾ അല്ലല്ലോ നമ്മൾ ആരും.

വിവാഹമോചിതർ, ഒറ്റ രക്ഷിതാക്കൾ, അവിവാഹിതരായ ദമ്പതികൾ തുടങ്ങിയ ഉൾപ്പെടുന്ന ഒരുപാട് വൈവിധ്യങ്ങൾ ഉള്ള മാതാപിതാക്കളുടെ മക്കൾ ആയതുകൊണ്ട് തന്നെ, ബന്ധങ്ങളുടെ ദീർഘായുസിനെക്കാൾ അവയുടെ ആഴത്തെ കാണാനാണ് ഞങ്ങൾക്കിഷ്ടം. ഒരുപാട് കാലം ഒരാളുടെ കൂടെ ഇഷ്ടമില്ലാതെ നില്ക്കുന്നതിനെക്കാളും നല്ലത് പരസ്പരം ബഹുമാനത്തോടെ പിരിയുന്നത് ആണ്.

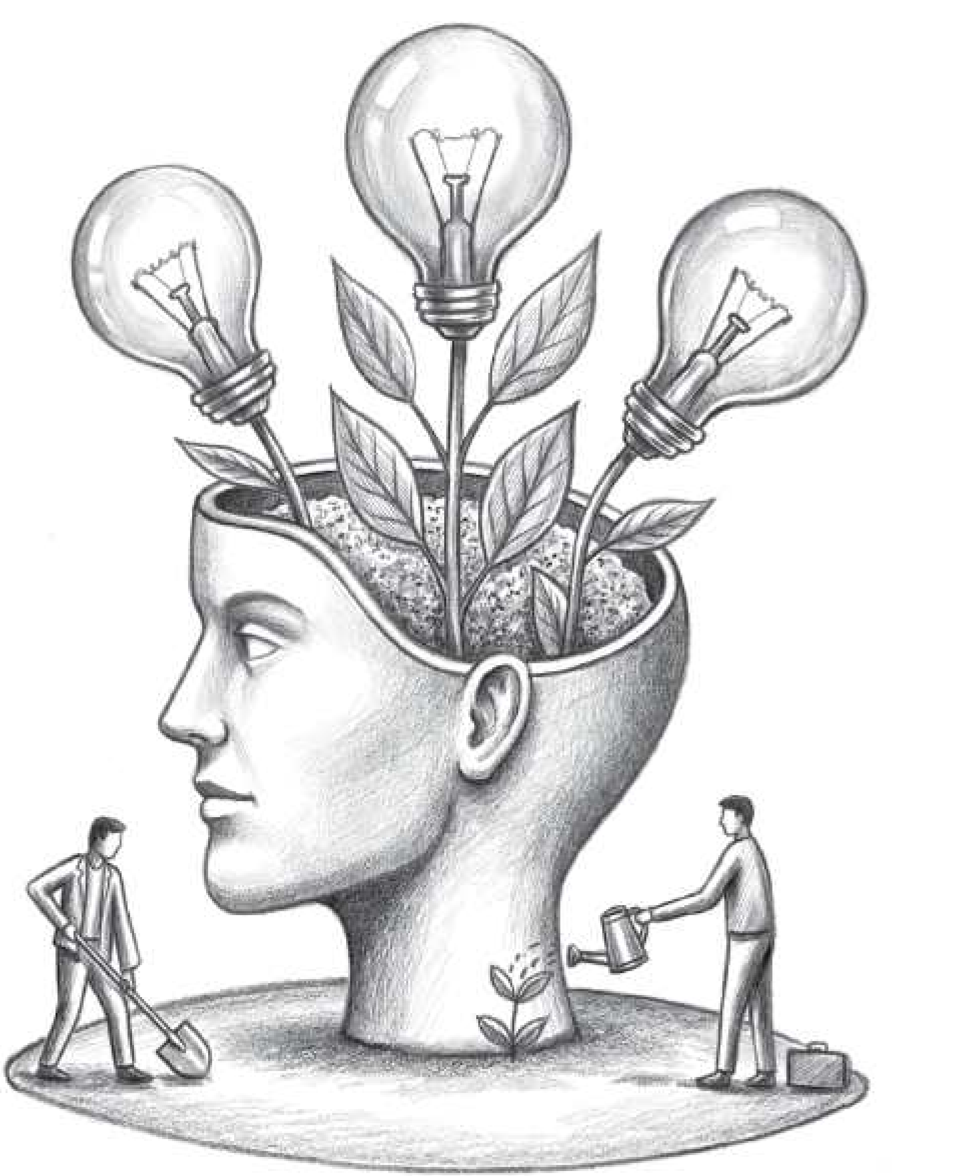

ജെൻസി നേരിടുന്ന അടുത്ത പരാമർശമാണ് ''ലക്ഷ്യബോധം ഇല്ലാതെ ജീവിതത്തെ വളരെ നിസാരമായി കാണുന്നു'' വളരെ ചെറുപ്പം തൊട്ടു തന്നെ മിട്ടായി മുതൽ പഠന വിഷയം വരെ ഒരുപാട് സാധ്യതകൾ ഉള്ളതുകൊണ്ട് ഒന്നിലോട്ടും ഒതുങ്ങി നിൽക്കേണ്ട കാര്യം ഇല്ല എന്ന ചിന്തയാ. ഒരുപാട് സാധ്യതകളെ കുറിച്ച് ബോധവാന്മാരായ മാതാപിതാക്കളും അധ്യാപകരും പിന്നെ എല്ലാം എല്ലാം വിരൽത്തുമ്പിൽ ഉള്ളത്കൊണ്ട് സീരിയസ് ആകേണ്ടതിന്റെ ആവിശ്യം ഞങ്ങൾക്ക് പലപ്പോഴും മനസ്സിലാവാറില്ല.

ഞങ്ങൾ അങ്ങ് ഉത്തമന്മാർ ആണ് എന്ന് അല്ലാട്ടോ പറയുന്നേ കുറ്റങ്ങളും കുറവുകളും ഞങ്ങൾക്കും ഉണ്ട്, (ഒരു പക്ഷെ കുറച്ച് അധികം). പിന്നെ ഞങ്ങൾ അത്ര കോംപ്ലിക്കേറ്റഡ് അല്ലാട്ടോ. പക്ഷെ അതിൽ ചെറിയ ഒരു പങ്ക് എങ്കിലും ഞങ്ങൾ വളർന്നു വരുന്ന സാഹചര്യത്തിനും ഉണ്ടേ...

Story of a State called Kerala

Shaibin Fidha
1st B.Sc Chemistry

"Kerala: God's own Country" a tagline created in 1989 by Walter Mendez for Kerala Tourism Department became one of the most successful and longest-running tourism campaigns in the world. Beyond such a tagline Kerala occupies a unique position in the Indian landscape. Its distinction arises not just from its geography, but from a specialized socio-economic model and a deeply rooted cultural identity.

What makes this 38,863 square km land special and different from other states of Indian?

Let it be the parameters of development, high cultural or religious tolerance, Kerala always has a commendable position. As it is a matter of pride to all keralites, the reason for it is an area to be discussed.

Long before rest of the country took up trade, Kerala served as the primary gateway for Western powers into the Indian subcontinent. Long before other regions, the Malabar Coast was a cosmopolitan hub of commerce and cultural exchange. In ancient times Muziris was one of the most important trading centers in the East.

Talking about religious tolerance, Christian influence was introduced to the region nearly two millennia ago. In contrast to many other parts of the Indian subcontinent where Islam arrived via land expeditions, its introduction to Kerala was through peaceful maritime trade and direct contact with Arab merchants. This unique beginning fostered a culture of communal harmony and integration that remains a hallmark of the state. Cheraman Juma Mosque is widely considered the oldest mosque in India and one of the oldest in the world outside of Arabia.

The history of Jews in Kerala is one of the most remarkable stories of the Jewish Diaspora, characterized by over two millennia of peace and total integration without a single recorded instance of local anti-Semitism.

Coming to culture, because of its coastal accessibility, Kerala was the first to integrate Western social influences. This early exposure to western culture has deeply influenced Kerala culture. The influence of Western contact on the "thinking" of Kerala was perhaps more profound than its influence on architecture or food. It acted as a catalyst for a massive internal overhaul of social values, moving the region from a rigid, caste-based feudalism toward a modern, rights-based society. One such major influence is on Women Education and Empowerment.

Even in healthcare sector, the transition from purely traditional Ayurveda to a hybrid system including Allopathy (Western medicine) was driven by Western contact. The concept

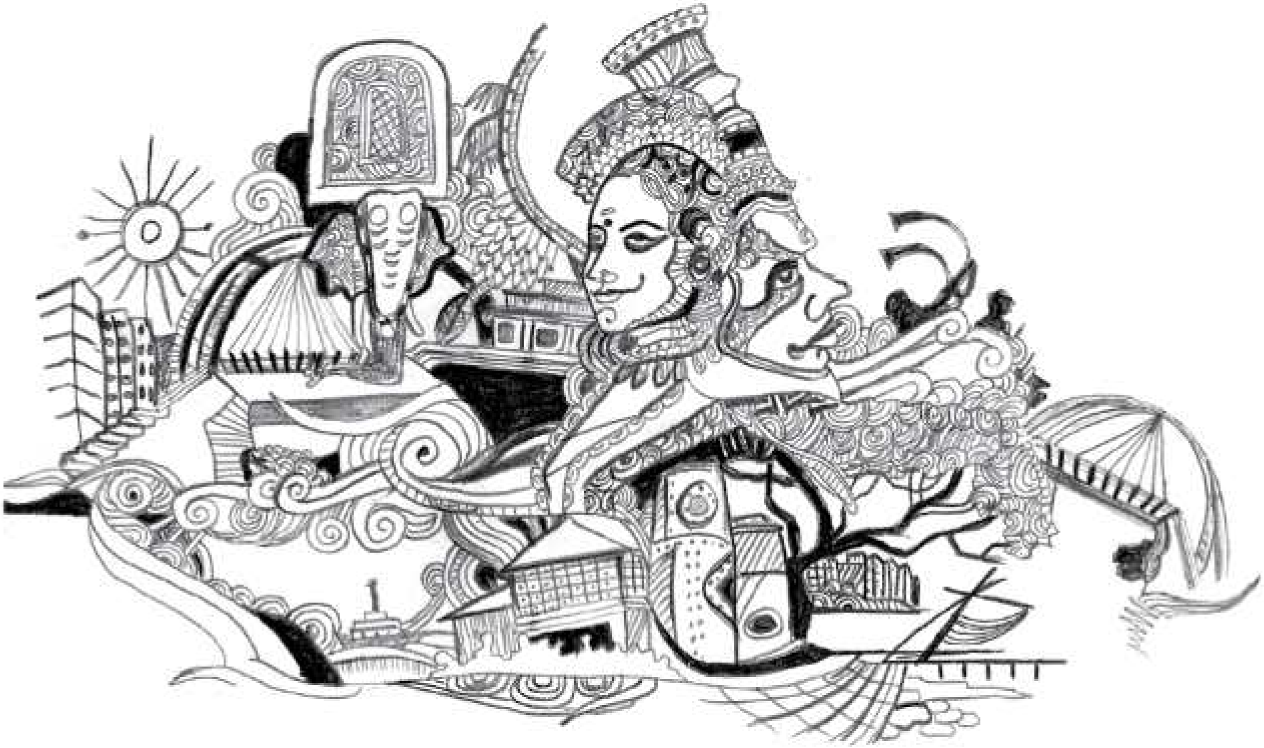

of public hospitals and dispensaries was a Western introduction that significantly lowered infant mortality rates and increased life expectancy in the state.

Now apart from the history there are much more points that make kerala a stand out from other states. One significant area is political background, the political background of Kerala is a unique blend of high literacy, intense social activism, and oscillation between two major political ideologies. Unlike many other Indian states where identity politics or religion dominate the ballot box, Kerala's politics are deeply rooted in ideology, labour rights, and social welfare.

As some major points to add, High social indicators (literacy, life expectancy) despite a lower per-capita income compared to Western nations makes Kerala different from other states.

In conclusion, Kerala's identity is not a fragile construct, but a robust network woven through millennia of global trade, intellectual exchange, and deep-seated communal harmony. It is a land where the mosque, the church, and the temple have stood as neighbours for centuries, and where social progress was won through the collective struggle of its people rather than the dictates of a few. While contemporary narratives or propaganda films may attempt to distort this reality or sow seeds of religious distrust, they ultimately falter against the lived experience of a society that prioritizes human dignity and pluralism.

Kerala is, and will always remain, special-not just for its physical beauty, but for its unwavering commitment to a secular and inclusive soul that no external agenda can diminish.

അഭിമുഖം

അറിവ്, അന്വേഷണം, വിജയം

അറിവിനെയും കൗതുകത്തെയും ആഘോഷമാക്കി മാറ്റിയ 'ക്വിസാരിയോ പ്രൈവറ്റ് ലിമിറ്റഡ്' എന്ന സ്ഥാപനത്തിന്റെ സി. ഇ. ഒ. ശ്രീ. മൃദുൽ എം. മഹേഷുമായുള്ള അഭിമുഖം.

o "ക്വിസാരിയോ" എന്ന സംരംഭം ആരംഭിക്കാൻ നിങ്ങളെ പ്രേരിപ്പിച്ച ഘടകങ്ങൾ എന്തൊക്കെയായിരുന്നു? ഈ കൂട്ടായ്മയിലൂടെ പരിഹരിക്കാൻ ശ്രമിച്ച പ്രധാന വെല്ലുവിളി എന്തായിരുന്നു?

ചെറുപ്പകാലം മുതൽക്കേ ക്വിസ് മത്സരങ്ങളിൽ സജീവമായി പങ്കെടുത്തിരുന്ന വ്യക്തിയാണ് ഞാൻ. ആദ്യകാലങ്ങളിൽ മത്സരങ്ങളിൽ വെറുമൊരു പങ്കാളി മാത്രമായിരുന്നെങ്കിലും, പിന്നീട് ക്ലബ്ബുകളുടെയും മറ്റ് സംഘടനകളുടെയും അണിയറപ്രവർത്തനങ്ങളിൽ സജീവമായി ഇടപെടാൻ തുടങ്ങി. പരമ്പരാഗത രീതിയിലുള്ള ക്വിസുകളിൽ വെറും കാണികളായി മാത്രം ഒതുങ്ങിപ്പോകുന്ന സദസ്സിന്റെ അവസ്ഥ എന്നെ എപ്പോഴും ചിന്തിപ്പിച്ചിരുന്നു. പ്രേക്ഷകരെ വെറും കാഴ്ചക്കാരായി നിർത്താതെ, അവരെക്കൂടി മത്സരത്തിന്റെ ഭാഗമാക്കുന്ന കൂടുതൽ സംവേദനാത്മകമായ ഒരു ശൈലി രൂപപ്പെടുത്തണമെന്ന ആഗ്രഹമാണ് 'ക്വിസാരിയോ' എന്ന ആശയത്തിന് പിന്നിലെ പ്രധാന പ്രചോദനം. കേവലം അറിവ് അളക്കുന്നതിനപ്പുറം, എല്ലാവർക്കും ഒരുപോലെ ആസ്വദിക്കാനും പങ്കുചേരാനും സാധിക്കുന്ന ഒരു പഠനാനുഭവം സൃഷ്ടിക്കുക എന്നതാണ് ഞങ്ങളുടെ ലക്ഷ്യം.

o 'ക്വിസാരിയോ' എന്ന പേരിന് പിന്നിലെ പശ്ചാത്തലം എങ്ങനെയായിരുന്നു?

ക്വിസ് ഒരു സംരംഭമായി ആരംഭിക്കുമ്പോൾ അതിന് എന്ത് പേര് നൽകാമെന്ന ചിന്തയിൽ നിന്നാണ് ഈ പേര് പിറന്നത്. കോളേജ് പഠനകാലത്ത്, പ്രത്യേകിച്ച് ഫാറൂഖ് കോളേജിൽ പഠിക്കുന്ന സമയത്താണ് ഈ ആശയത്തെ പ്രായോഗികമായി വികസിപ്പിച്ചെടുത്തത്. അങ്ങനെ അക്കാലത്ത് തുടങ്ങിയ ചെറിയൊരു പരീക്ഷണം ഇന്നൊരു വലിയ സംരംഭമായി വളർന്നു പന്തലിച്ചു.

o ബിരുദപഠനം പൂർത്തിയാക്കിയ ശേഷം സ്ഥിരതയുള്ള ഒരു പരമ്പരാഗത ജോലി തിരഞ്ഞെടുക്കുന്നതിന് പകരം, സ്വന്തമായി ഒരു സംരംഭം കെട്ടിപ്പടുക്കാൻ നിങ്ങളെ പ്രേരിപ്പിച്ച ഘടകങ്ങൾ എന്തൊക്കെയാണ്?

പഠനത്തിനുശേഷം സുരക്ഷിതമായ ഒരു തൊഴിൽ മേഖലയിലേക്ക് മാറുന്നതിനേക്കാൾ, എനിക്ക് ഏറ്റവും താല്പര്യമുള്ള മേഖലയിൽ ഒരു വഴിവിളക്കാകാനാണ് ഞാൻ ആഗ്രഹിച്ചത്. വിവിധ വേദികളിൽ ഞാൻ നടത്തിയ പ്രശ്നോത്തരി പരിപാടികൾക്ക് ലഭിച്ച മികച്ച പ്രതികരണങ്ങളും ജനങ്ങളുടെ പങ്കാളിത്തവുമാണ് ഈ വഴി തിരഞ്ഞെടുക്കാൻ എനിക്ക് ആത്മവിശ്വാസം നൽകിയത്. കഴിഞ്ഞ കുറേ വർഷങ്ങളായി ഈ രംഗത്ത് നടത്തിയ പരീക്ഷണങ്ങളിലൂടെയും നിരന്തരമായ മാറ്റങ്ങളിലൂടെയുമാണ് ഇന്നത്തെ രൂപത്തിലേക്ക് ഈ സംരംഭത്തെ പാകപ്പെടുത്തിയെടുത്തത്.

കേവലം ഒരു വിനോദോപാധി എന്നതിനപ്പുറം, വിജ്ഞാന വ്യാപനത്തിനും വ്യക്തിത്വ വികാസത്തിനും ഈ മേഖലയിൽ വലിയ സാധ്യതകളുണ്ടെന്ന് ഞാൻ മനസ്സിലാക്കി. വിദ്യാഭ്യാസം, പരിശീലനം, വിപണനം തുടങ്ങിയ വൈവിധ്യമാർന്ന തലങ്ങളിൽ ക്വിസ് മത്സരങ്ങളെ പ്രയോജനപ്പെടുത്താൻ സാധിക്കും. വലിയൊരു വിപണി സാധ്യതയും ഒപ്പം സമൂഹത്തിൽ വലിയൊരു മാറ്റം സൃഷ്ടിക്കാനുള്ള അവസരവും ഈ മേഖലയിൽ ഉണ്ടെന്ന ബോധ്യമാണ് സ്ഥിരവരുമാനമുള്ള ജോലിക്ക് പകരം ഈ സംരംഭം തിരഞ്ഞെടുക്കാൻ എന്നെ പ്രേരിപ്പിച്ചത്.

o മറ്റ് പ്രശ്നോത്തരി കൂട്ടായ്മകളിൽ നിന്ന് 'ക്വിസാരിയോ'യെ വേറിട്ടു നിർത്തുന്ന പ്രധാന സവിശേഷതകൾ എന്തൊക്കെയാണ്?

മറ്റു മത്സരങ്ങളിൽ നിന്ന് ക്വിസാരിയോയെ വ്യത്യസ്തമാക്കുന്നത് അതിന്റെ സവിശേഷമായ അവതരണ ശൈലിയാണ്. പരമ്പരാഗതമായി വിവരങ്ങളെ മാത്രം അടിസ്ഥാനമാക്കിയുള്ള ചോദ്യങ്ങൾക്ക് പകരം, ചിന്താശേഷിയും യുക്തിയും ഉപയോഗിച്ച് ഉത്തരം കണ്ടെത്താൻ സഹായിക്കുന്ന ചോദ്യങ്ങളാണ് ഞങ്ങൾ തയ്യാറാക്കുന്നത്. ഇത് മത്സരത്തിൽ പങ്കെടുക്കുന്നവരുടെ ചിന്താശേഷിയെയും നിരീക്ഷണപാടവത്തെയും ഉണർത്തുന്നു. അറിവില്ലാത്തവർക്ക് പോലും ആസ്വദിക്കാൻ കഴിയുന്ന തരത്തിലാണ് ഓരോ പരിപാടിയും രൂപകൽപ്പന ചെയ്തിരുന്നത്.

രണ്ടാമതായി, ഓരോ സദസ്സിന്റെയും താല്പര്യങ്ങൾക്കനുസരിച്ച് മത്സരങ്ങളെ മാറ്റിയെടുക്കാറുണ്ട്. കുട്ടികളുടെ മാനസികാവസ്ഥയും താല്പര്യങ്ങളും മനസ്സിലാക്കി അവരുമായി വേഗത്തിൽ കണക്ട് ചെയ്യാൻ സാധിക്കുന്ന തരത്തിലുള്ള ചോദ്യങ്ങളും ഗെയിമുകളും ഞങ്ങൾ ഒരുക്കുന്നു. ചുരുക്കത്തിൽ, ആവശ്യാനുസരണം മാറ്റങ്ങൾ വരുത്താൻ സാധിക്കുന്ന വഴക്കവും, വിനോദവും അറിവും ഒരുപോലെ സമന്വയിപ്പിക്കുന്ന അവതരണവുമാണ് ഞങ്ങളെ മറ്റുള്ളവരിൽ നിന്ന് വ്യത്യസ്തമാക്കുന്നത്.

o ഇന്നത്തെ കാലഘട്ടത്തിൽ പൊതുവിജ്ഞാനം സ്വന്തമാക്കേണ്ടതിന്റെ പ്രാധാന്യം എന്താണെന്നാണ് നിങ്ങൾ കരുതുന്നത്?

പൊതുവിജ്ഞാനം എന്നത് കേവലം പരീക്ഷകൾ ജയിക്കാനുള്ള വിവരങ്ങൾ മാത്രമല്ല, മറിച്ച് ലോകത്തെ കൃത്യമായി മനസ്സിലാക്കാനും കാര്യങ്ങളെ പരസ്പരം ബന്ധിപ്പിച്ചു ചിന്തിക്കാനുമുള്ള അടിസ്ഥാനപരമായ ഒരു കഴിവാണ്. അത് നമ്മുടെ വിമർശനാത്മക ചിന്ത, പ്രശ്നപരിഹാര മികവ്, ആശയവിനിമയ ശേഷി എന്നിവയെ സ്വാഭാവികമായി വളർത്തുന്നു.

പഠനത്തെ വെറുമൊരു ബാധ്യതയായി കാണാതെ, പ്രായോഗികമായ അനുഭവങ്ങളിലൂടെയും വ്യത്യസ്തമായ തലങ്ങളിലൂടെയും പൊതുവിജ്ഞാനത്തെ സമീപിക്കുമ്പോഴാണ് യഥാർത്ഥ വ്യക്തിത്വ വികാസം സാധ്യമാകുന്നത്. അത് ഒരു വ്യക്തിയുടെ വളർച്ചയ്ക്കും ലോകത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ബോധ്യത്തെ മെച്ചപ്പെടുത്താനും സഹായിക്കുന്ന ഒരു പ്രധാന കഴിവാണ്.

o സമകാലിക സംഭവങ്ങളെ ഉൾപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ട് നിങ്ങളുടെ മത്സരങ്ങളെ എങ്ങനെയാണ് പുതുമയുള്ളതാക്കുന്നത്?

സമകാലിക വിവരങ്ങൾ ഉൾപ്പെടുത്തുന്നത് മത്സരങ്ങളെ കൂടുതൽ സജീവമാക്കാൻ സഹായിക്കും. എന്നാൽ പത്രവാർത്തകൾ അതേപടി ചോദിക്കുന്നതിന് പകരം, അത്യാകർഷകമായ കഥകളായോ ദൃശ്യശ്രാവ്യ മാധ്യമങ്ങളുടെ സഹായത്തോടെയോ ചോദ്യങ്ങളെ മാറ്റിയെടുക്കുകയാണ് ഞങ്ങൾ ചെയ്യുന്നത്. ഉദാഹരണത്തിന്, ലോകത്ത് നടക്കുന്ന ട്രെൻഡിംഗ് വിഷയങ്ങൾ, സാമൂഹിക മാധ്യമങ്ങളിൽ ചർച്ചയാകുന്ന കാര്യങ്ങൾ എന്നിവയെല്ലാം ചോദ്യരൂപത്തിൽ അവതരിപ്പിക്കുമ്പോൾ സദസ്സ് അതിനോട് വേഗത്തിൽ പ്രതികരിക്കുന്നു. ഇത് കുട്ടികൾക്ക് പുതിയ കാര്യങ്ങൾ എളുപ്പത്തിൽ പഠിച്ചെടുക്കാനും സഹായിക്കുന്നു.

o ഇന്ത്യയിലെ വിദ്യാഭ്യാസ മേഖലയിലേക്ക് 'വിനോദവൽക്കരണ പഠനം' എങ്ങനെയുള്ള മാറ്റങ്ങളാണ് കൊണ്ടുവരുന്നത് എന്നാണ് നിങ്ങൾ വിലയിരുത്തുന്നത്?

വിനോദവൽക്കരണത്തിലൂടെയുള്ള പഠനം വിദ്യാഭ്യാസ രംഗത്ത് വലിയൊരു വിപ്ലവം തന്നെ സൃഷ്ടിക്കും. പരമ്പരാഗതമായ മനഃപാഠ പഠന രീതികളിൽ നിന്ന് മാറി, പഠനത്തെ കൂടുതൽ ആകർഷകവും ആസ്വാദ്യകരവുമാക്കാൻ ഇത് സഹായിക്കും. പഠനത്തിൽ കളികളുടേതായ ഘടകങ്ങൾ (പോയിന്റുകൾ, ലെവലുകൾ, സമ്മാനങ്ങൾ) ഉൾപ്പെടുത്തുമ്പോൾ, കുട്ടികൾ അത് ഒരു കടമയായി കാണാതെ ഒരു നല്ല അനുഭവമായി സ്വീകരിക്കുന്നു. ഇത് അവരുടെ ജിജ്ഞാസയും പങ്കാളിത്തവും വർദ്ധിപ്പിക്കും.

കൂടാതെ, കൂട്ടായ പ്രവർത്തനം, നേതൃത്വപാടവം, പ്രശ്നപരിഹാര ശേഷി തുടങ്ങിയ നൈപുണ്യങ്ങൾ സ്വാഭാവികമായി വികസിപ്പിക്കാനും ഇത് സഹായിക്കുന്നു. ചുരുക്കത്തിൽ, വിദ്യാഭ്യാസത്തെ കൂടുതൽ വിദ്യാർത്ഥി കേന്ദ്രീകൃതമായ ഒരു വ്യവസ്ഥയായി മാറ്റാൻ വിനോദ വൽക്കരണ പഠനത്തിന് സാധിക്കും.

○ വിദ്യാർത്ഥികൾക്കായി ഇന്റേൺഷിപ്പുകളോ പാർട്ട് ടൈം തൊഴിലവസരങ്ങളോ നിങ്ങൾ നൽകുന്നുണ്ടോ? ഈ മേഖലയിൽ പ്രവർത്തിക്കാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്ന വിദ്യാർത്ഥികൾ വികസിപ്പിച്ചെടുക്കേണ്ട പ്രധാന കഴിവുകൾ എന്തൊക്കെയാണ്?

തീർച്ചയായും, വിദ്യാർത്ഥികൾക്കായി ഞങ്ങൾ അത്തരം അവസരങ്ങൾ ഒരുക്കുന്നുണ്ട്. ഞങ്ങളുടെ പരിപാടികളിലൂടെയും ഇവന്റുകളിലൂടെയും വലിയൊരു പ്രായോഗിക തൊഴിൽപരിചയം അവർക്ക് ലഭിക്കുന്നുണ്ട്.

ഈ മേഖലയിലേക്ക് വരാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്ന വിദ്യാർത്ഥികൾക്ക് ഉണ്ടായിരിക്കേണ്ട പ്രധാന കഴിവുകൾ വിനയവും, പുതിയ കാര്യങ്ങൾ വേഗത്തിൽ പഠിച്ചെടുക്കാനുള്ള മനോഭാവവും, കൃത്യമായ ആസൂത്രണ മികവുമാണ്. കൂടാതെ ആശയവിനിമയ ശേഷി, നേതൃത്വപാടവം, വിമർശനാത്മക ചിന്ത തുടങ്ങിയ 21-ാം നൂറ്റാണ്ടിലെ പ്രധാന കഴിവുകളും അത്യന്താപേക്ഷിതമാണ്. ക്വിസ് മത്സരങ്ങൾ നിയന്ത്രിക്കാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നവർക്ക് നല്ല വായനാശീലവും, ക്രിയേറ്റിവിറ്റിയും, സദസ്സിനെ കയ്യിലെടുക്കാനുള്ള പ്രാപ്തിയും വേണം. മനുഷ്യസഹജമായ മനഃശാസ്ത്രം മനസ്സിലാക്കി പ്രവർത്തിക്കാൻ കഴിയുന്നവർക്ക് ഈ മേഖലയിൽ ശോഭിക്കാൻ സാധിക്കും.

○ തുടക്കകാലത്ത് നേരിടേണ്ടി വന്ന വലിയ വെല്ലുവിളികൾ എന്തൊക്കെയായിരുന്നു? അവയെ എങ്ങനെയാണ് അതിജീവിച്ചത്?

ക്വിസാരിയോയുടെ തുടക്കകാലത്ത് നേരിട്ട ഏറ്റവും വലിയ വെല്ലുവിളി, ഇതൊരു വിജയകരമായ ബിസിനസ്സ് മോഡലാക്കി മാറ്റുക എന്നതായിരുന്നു. പരമ്പരാഗതമായ ക്വിസ് മത്സരങ്ങളിൽ നിന്ന് മാറി ഞങ്ങൾ കൊണ്ടുവന്ന പുതിയ ശൈലിയെക്കുറിച്ച് ജനങ്ങൾക്ക് വ്യക്തത നൽകുക എന്നതും പ്രയാസകരമായിരുന്നു. എന്നാൽ നിരന്തരമായ ശ്രമങ്ങളിലൂടെയും പരീക്ഷണങ്ങളിലൂടെയും, ആളുകളിൽ നിന്ന് ലഭിച്ച ഫീഡ്ബാക്കുകൾ സ്വീകരിച്ചും ഞങ്ങൾ ഞങ്ങളുടെ രീതികളെ കൂടുതൽ മെച്ചപ്പെടുത്തി മുന്നോട്ട് കൊണ്ടുപോയി.

○ നിങ്ങളുടെ ജീവിതയാത്രയിൽ ഏറ്റവും വലിയ സ്വാധീനം ചെലുത്തിയ അല്ലെങ്കിൽ നിങ്ങളെ നയിച്ച തത്ത്വങ്ങൾ എന്തൊക്കെയാണ്?

എന്നെ സ്വാഭാവികമായി നയിക്കുന്ന തത്ത്വങ്ങളിൽ പ്രധാനപ്പെട്ട ഒന്ന് കൃത്യമായ ലക്ഷ്യബോധത്തോടെ കാര്യങ്ങളെ സമീപിക്കുക എന്നതാണ്. ഡിജിറ്റൽ യുഗത്തിലെ മാറ്റങ്ങൾ ഉൾക്കൊണ്ട് സാങ്കേതികവിദ്യയെ ശരിയായ രീതിയിൽ പ്രയോജനപ്പെടുത്താൻ ഞാൻ ശ്രമിക്കാറുണ്ട്. എപ്പോഴും അപ്ഡേറ്റഡ് ആയിരിക്കുക, മാറ്റങ്ങളെ ഉൾക്കൊള്ളുക, ഗുണനിലവാരത്തിലും വിശ്വാസ്യതയിലും വിട്ടുവീഴ്ച ചെയ്യാതിരിക്കുക എന്നതാണ് എന്റെ രീതി. നമ്മൾ ചെയ്യുന്ന കാര്യങ്ങളിൽ പൂർണ്ണമായ വ്യക്തതയും ആത്മാർത്ഥതയും ഉണ്ടെങ്കിൽ ഏത് പ്രതിസന്ധിയെയും മറികടക്കാൻ സാധിക്കും.

o സാറിന്റെ അഭിപ്രായത്തിൽ എന്തൊക്കെയാണ് ജെൻസി കുട്ടികളുടെ പ്രത്യേകതായി തോന്നിട്ടുളത്?

എന്റെ നിരീക്ഷണത്തിൽ മനസിലായത് ജെൻസി കുട്ടികൾക്ക് അവർ എന്തിനാണ് ഒരു കാര്യം ചെയ്യുന്നത് എന്ന് അറിഞ്ഞു കഴിഞ്ഞാൽ മാത്രമേ അവർ അത് ചെയ്യുകയുള്ളു. അതായത് അവർക്ക് കൃത്യമായ ലക്ഷ്യബോധം വേണം.

ഉദാഹരണത്തിന് 'ഞാൻ എന്തിനാണ് പഠിക്കുന്നത്?' എന്ന ചോദ്യത്തിന് ഉത്തരം നൽകാൻ സാധിച്ചാൽ അവർ അത് തീർച്ചയായും ചെയ്തിരിക്കും, ഉത്തരം കിട്ടാത്ത പക്ഷം അവർ നിരാശയെ നേരിടേണ്ടി വരുകയും ചെയ്യുന്നു. അതോടൊപ്പം തന്നെ വളരെ സാഹസ മനോഭാവം ഉള്ളവർ കൂടിയാണ് ജെൻസി കുട്ടികൾ.

o ഇന്ന് നിങ്ങൾ നിങ്ങളുടെ സ്ഥാനത്ത് ഒരു കോളേജ് വിദ്യാർത്ഥിയായിരുന്നെങ്കിൽ ഏത് കാര്യങ്ങൾക്കായിരിക്കും കൂടുതൽ മുൻഗണന നൽകുക?

ഞാൻ വീണ്ടും ഒരു കോളേജ് വിദ്യാർത്ഥിയായാൽ പ്രായോഗികമായ അറിവുകൾ നേടുന്നതിനായിരിക്കും കൂടുതൽ സമയം നീക്കിവെക്കുക. ക്യാമ്പസ് പഠനത്തിനൊപ്പം വിവിധ പ്രോജക്ടുകൾ, ഇന്റേൺഷിപ്പുകൾ, വോളന്റിയർ പ്രവർത്തനങ്ങൾ എന്നിവയിൽ സജീവമായി പങ്കെടുക്കും. കേവലം തിയറി പഠനത്തിന് പുറമെ തത്സമയ അനുഭവങ്ങളിലൂടെ കാര്യങ്ങൾ പഠിക്കാൻ ശ്രമിക്കും. വായനയും ലോകവിവരവും പുതുക്കുന്നതിനൊപ്പം പുതിയ മനുഷ്യരുമായി സൗഹൃദങ്ങൾ സ്ഥാപിക്കാനും ആശയവിനിമയശേഷി വർദ്ധിപ്പിക്കാനും ഞാൻ ശ്രമിക്കും.

o സ്വന്തമായി സ്റ്റാർട്ടപ്പ് ആരംഭിക്കാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്ന കോളേജ് വിദ്യാർത്ഥികൾക്ക് നിങ്ങൾ നൽകുന്ന പ്രധാന ഉപദേശം എന്താണ്?

ആദ്യം നിങ്ങളുടെ ആശയത്തെ നേരിട്ട് വിപണിയിൽ ഇറക്കി പരീക്ഷിക്കുക. ചെറിയ തോതിൽ പ്രോഗ്രാമുകൾ നടത്തി ആളുകളുടെ പ്രതികരണങ്ങൾ ശേഖരിക്കുക. ഒരു ഐഡിയ പേപ്പറിൽ മാത്രം ഒതുക്കാതെ അത് പ്രായോഗികമായി എങ്ങനെ പ്രവർത്തിക്കുന്നു എന്ന് വിലയിരുത്തുക. രണ്ടാമതായി, സദസ്സിനെ കൃത്യമായി മനസ്സിലാക്കുക എന്നതാണ് പ്രധാനം. മികച്ച ആശയവിനിമയ ശേഷിയും ടീം വർക്കും വളർത്തിയെടുക്കുക. പരാജയങ്ങളിൽ നിന്ന് പാഠം ഉൾക്കൊണ്ട് നിരന്തരം സ്വയം പരിഷ്കരിക്കാൻ തയ്യാറാകുക. ഇതാണ് വിജയകരമായ ഒരു സംരംഭത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനം.

The Forbidden Sky

As the day draws to an end,
The birds leave for their nest.
I lay in the green meadows,
Looking at the hazel skies.
The sound of crickets,
And the rustling leaves.
Reminds me of the,
Days far gone.
The grass around me,
Kiss me goodbye.
As i turn to,
Leave their embrace.
The golden Sun,
The mellow Moon,
Shining down the,
Forbidden night.

Advaith S
1st B.Sc Computer Science

തുറന്ന ജനാലകളിലൂടെ

അമൃത എം. യു.
2nd ബി. എ. ഇംഗ്ലീഷ്

നീണ്ട കാത്തിരിപ്പിനൊടുവിൽ എനിക്ക് എറണാകുളത്ത് ഒരു ജോലി ലഭിച്ചു. താമസിക്കാൻ ഒരു നല്ല പി.ജി കണ്ടെത്തണം. അതുവരെ എന്റെ ഒരു സുഹൃത്തിന്റെ വീട്ടിൽ കഴിയാനായിരുന്നു തീരുമാനം. അതുകൊണ്ടു തന്നെ, ആ യാത്ര എന്നിൽ വലിയൊരു ആവേശം നിറച്ചിരുന്നു.

റെയിൽവേ സ്റ്റേഷനിലെത്തിയപ്പോൾ അവൻ തന്നെ എന്നെ കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോകാൻ എത്തിയിരുന്നു. ഏറെക്കാലത്തിനു ശേഷം ഞങ്ങൾ അങ്ങനെ വീണ്ടും കണ്ടുമുട്ടി. പത്താം ക്ലാസ് വരെ ഒരേ ക്ലാസ്സിൽ പഠിച്ചവരാണ് ഞങ്ങൾ. ബാല്യകാലം മുതൽ തന്നെ ഞങ്ങൾക്കിടയിൽ നല്ലൊരു സൗഹൃദം ഉണ്ടായിരുന്നു. ഇടയ്ക്ക് ആശയവിനിമയം ഇല്ലായിരുന്നെങ്കിലും, കണ്ട നിമിഷം തന്നെ ആ ബന്ധം വീണ്ടും പഴയപടിയായി. അവന്റെ വീട്ടിലേക്ക് സ്റ്റേഷനിൽ നിന്ന് അധികം ദൂരം ഒന്നുമില്ല ഏതാണ്ടൊരു മുപ്പത് മിനിറ്റ്. എന്റെ ജോലി സ്ഥലവും അവന്റെ വീടി

നോട് ഏറെകുറെ അടുത്തായിരുന്നു. അതിനാൽ യാത്ര വലിയ ബുദ്ധിമുട്ടുണ്ടായിരുന്നില്ല. ജോലി കഴിഞ്ഞ സമയങ്ങളിൽ ഒരു പി.ജി അന്വേഷിക്കാനായിരുന്നു എന്റെ തീരുമാനം. അവന്റെ വീട്ടിലെത്തുമ്പോൾ അവന്റെ കുടുംബത്തെ കാണാനുള്ള കൗതുകം എനിക്ക് ഉണ്ടായിരുന്നു. അവന്റെ വീട് വലുതായിരുന്നു, പക്ഷേ എന്റേതിനെക്കാൾ വലുതല്ല. അച്ഛനും അമ്മയും അവനും മാത്രമുള്ള ഒരു ചെറുകുടുംബം 'ഒരു ന്യൂക്ലിയർ ഫാമിലി'.

വീട്ടിലേക്കു കയറിച്ചെന്ന നിമിഷം തന്നെ അവന്റെ മാതാപിതാക്കൾ സ്നേഹത്തോടെ എന്നെ സ്വീകരിച്ചു. അവർ എന്നെ അവിടെ തന്നെ താമസിക്കാൻ നിർബന്ധിച്ചു. എന്നാൽ ദീർഘകാലം അവരുടെ സ്വകാര്യതയെ അലട്ടാൻ ഞാൻ ആഗ്രഹിച്ചില്ല. അതിനാൽ, ഒരു പുഞ്ചിരിയോടെ നന്ദി പറഞ്ഞ് ഞാൻ അത് വിനീതമായി നിരസിച്ചു.

ആ വീട്ടിലെ ബന്ധങ്ങൾ എന്നെ ഏറെ ആകർഷിച്ചു. ചെറുകുടുംബമായിരുന്നിട്ടും അവർ തമ്മിൽ മറകളില്ല. സംസാരങ്ങൾ തുറന്നതാണ്; ഒന്നും ഒളിപ്പിക്കുന്നില്ല. പരസ്പരം മനസ്സിലാക്കി ജീവിക്കുന്ന സന്തുഷ്ടമായ ഒരു കൊച്ചുകുടുംബം. അത് കണ്ടപ്പോൾ എനിക്ക് ഒരു നിമിഷം അത്ഭുതം തോന്നി.

ഞാൻ ഒരു സംയുക്തകുടുംബത്തിൽ നിന്നുള്ളവളാണ്. ബന്ധങ്ങളുണ്ട്, പക്ഷേ അവിടെയുള്ള ബന്ധം നേരെ ഒഴുകുന്ന ഒരു നദിപോലെയല്ല. പാറകൾക്കിടയിലൂടെ ഇടിച്ചു തട്ടി ഒഴുകുന്ന ഒരു നദിപോലെയാണത്.

അതേസമയം, അവന്റെ വീട്ടിൽ അങ്ങനെ ആയിരുന്നില്ല. ജനാലയിലൂടെ സൂര്യപ്രകാശം തടസ്സമില്ലാതെ അകത്തേക്ക് വീഴുന്നതുപോലെയാണ്. നിങ്ങൾ എപ്പോഴും ഇങ്ങനെ തന്നെയാണോ? എന്ന് ഞാൻ അവനോട് ചോദിച്ചു.

അവൻ ഒരു നിറപുഞ്ചിരിയോടെ മറുപടി പറഞ്ഞു,

അതെ... ഞങ്ങൾ ഇങ്ങനെയാണ്.

രണ്ട് ആഴ്ചയോളം ഞാൻ ആ വീട്ടിൽ കഴിഞ്ഞു. ആ ദിവസങ്ങളിൽ ഒരിക്കലും അവർ തമ്മിൽ കൃത്രിമത്വം കാണിച്ചില്ല. തുറന്ന മനസ്സുള്ള, പരസ്പരം മനസ്സിലാക്കുന്ന മനുഷ്യർ മാത്രമായിരുന്നു അവിടെ. രണ്ട് ആഴ്ചയ്ക്കുള്ളിൽ തന്നെ എന്റെ ജോലി സ്ഥലത്തിന്റെ അടുത്ത് ഒരു പി.ജി കിട്ടി. അവന്റെ വീട്ടിനേക്കാൾ അടുത്ത്.

മാറിപ്പോകാനുള്ള ദിവസം എത്തിയപ്പോൾ, ഒരു ചെറിയ ശൂന്യത എന്റെ ഉള്ളിൽ തോന്നി.

ആ വീട്ടിൽ നിന്ന് പുറത്തേക്കിറങ്ങുമ്പോഴാണ് എനിക്ക് അത് വ്യക്തമായി മനസ്സിലായത്; വീടുകൾ വലുതാകാം, ചെറുതാകാം; പക്ഷേ അവയെ വീടാക്കുന്നത് കുടുംബാംഗങ്ങൾ മാത്രമല്ല, അംഗങ്ങൾക്കിടയിലുള്ള സുതാര്യമായ മാനസിക അടുപ്പം കൂടിയാണ്.

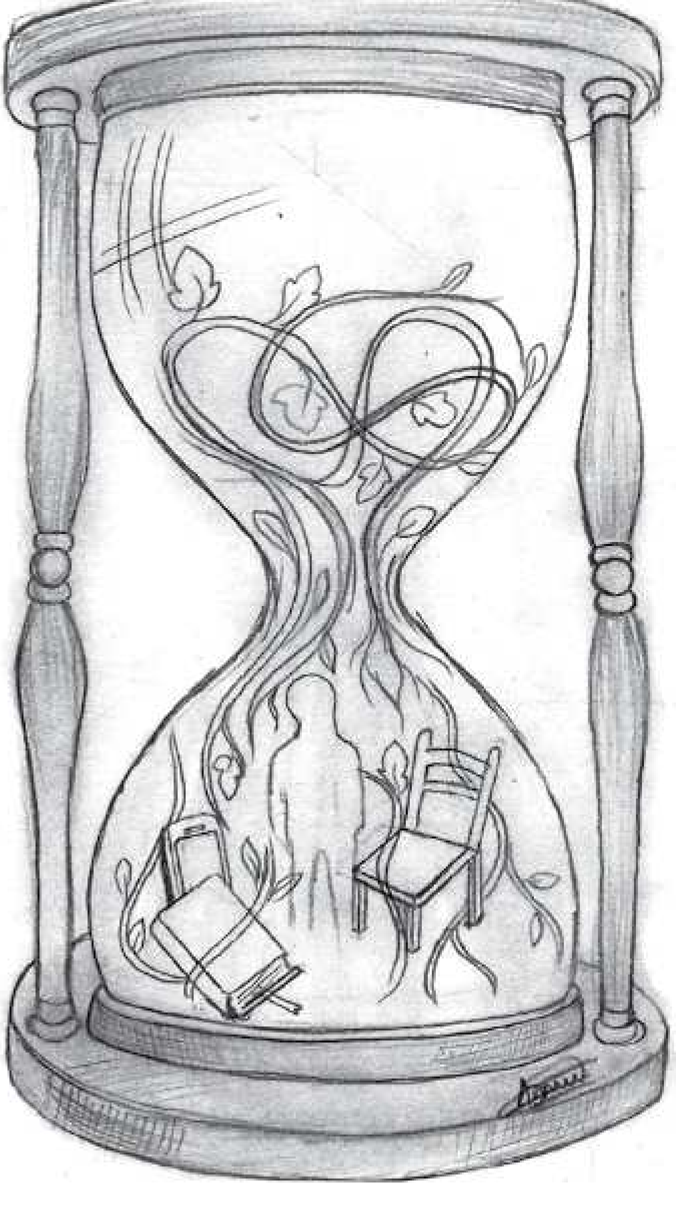

സമയം ഒരു നിശ്ശബ്ദ അധിനിവേശം

ഫാത്തിമ സ്വാലിഹ
എം. എ. ഇംഗ്ലീഷ്

മനുഷ്യ ജീവിതത്തെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ഒഴിച്ചുകൂടാനാവാത്ത ഒന്നാണ് സമയം. ജനനം മുതൽ മരണം വരെ ഒരാൾക്ക് എഴുതപ്പെട്ട 'സമയം' ആണ് അയാളെ സംബന്ധിച്ച്, ഏറ്റവും വിലപ്പെട്ടത്. നിശ്ശബ്ദമായി, പ്രതിരോധത്തിന് അവസരം നൽകാതെ, സമയം മനുഷ്യന്റെ ചിന്തകളെയും ഓർമ്മകളെയും പതുക്കെ മാറ്റിമറിക്കുന്നു. നിമിഷങ്ങൾ മണിക്കൂറുകളായും മണിക്കൂറുകൾ ദിവസങ്ങളായും ദിവസങ്ങൾ മാസങ്ങളായും മാസങ്ങൾ വർഷങ്ങളായും സമയം മുന്നോട്ട് നീങ്ങുന്നു.

കാലചക്രം കറങ്ങുന്നതിനോടൊപ്പം സമയവും നീങ്ങിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. മനുഷ്യൻ അറിയാതെ മനുഷ്യനെ മാറ്റാൻ കഴിയുന്ന ഒന്നാണ് സമയം. ദിനംപ്രതി മനുഷ്യന്റെ ജീവിതത്തിലൂടെ ഒഴുകികൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ, ബാല്യത്തിന്റെ നിഷ്കളങ്കത നഷ്ട്ടപ്പെടുന്നതും,യുവത്വത്തിന്റെ തെളിച്ചം മങ്ങുന്നതും, വാർധക്യത്തിന്റെ നിസ്സഹായത കടന്നുവരുന്നതും സമയത്തിന്റെ കൈകൾക്കുള്ളിലിരിക്കുന്ന മനുഷ്യൻ അറിയുന്നില്ലെന്നതാണ് വാസ്തവം. ഇന്നലെ വിലപ്പെട്ടതായി തോന്നിയ പലകാര്യങ്ങളും ഇന്ന് ഓർമ്മകളായി മാറുന്നത് സമയത്തിന്റെ നിശ്ശബ്ദമായ അധിനിവേശത്തിന്റെ തെളിവാണ്.

മനുഷ്യബന്ധങ്ങളിലും സമയം വലിയമാറ്റങ്ങൾ സൃഷ്ടിക്കുന്നു. ഒരുകാലത്ത് പ്രിയപ്പെട്ടതും അടുപ്പമുള്ളതുമായ പലബന്ധങ്ങളും സമയത്തിന്റെ ചുഴിയിൽ അകപ്പെട്ട നമുക്ക് അപരിചിതരാവുകയും പുതിയ പല ബന്ധങ്ങൾ കടന്നുവരികയും ചെയ്യുന്നു. സമയം മുന്നോട്ട് പോകുമ്പോൾ ആളുകൾ മാറുകയും സാഹചര്യങ്ങൾ മാറുകയും സാമൂഹികമൂല്യങ്ങൾ പോലും പുനർനിർവ്വചിക്കപ്പെടുകയും ചെയുന്നു. ഈ മാറ്റങ്ങൾ പലപ്പോഴും വേദനാജനകമാണെങ്കിലും അവയെ തടയാൻ മനുഷ്യന് കഴിയുന്നില്ല. കാരണം സമയം എപ്പോഴും മുന്നോട്ടാണ് സഞ്ചരിക്കുന്നത്.

സാമൂഹ്യതലത്തിലും സമയത്തിന്റെ അധിനിവേഷം പ്രകടമാണ്. സംസ്കാരങ്ങളും പാരമ്പര്യങ്ങളും കാലത്തിനനുസരിച്ച് മാറുന്നു. സാങ്കേതിക വിദ്യയുടെ കടന്നുവരവും ആധുനിക ജീവിതശൈലിയും പുതിയ മാറ്റങ്ങൾ കൊണ്ടുവന്നപ്പോൾ മനുഷ്യബന്ധങ്ങളുടെ ആഴം കുറയുകയും സ്നേഹബന്ധങ്ങൾ ബന്ധനങ്ങളായി മാറുകയും ചെയ്യുന്നു. ഒറ്റപ്പെടലിന്റെ വേദന എന്തെന്ന് പലരും അറിഞ്ഞ് തുടങ്ങുന്നു. സമയം പുരോഗതിയുടെ മുഖംമൂടി അണിഞ്ഞുകൊണ്ട് മനുഷ്യമനസ്സിൽ കടന്നുകയറുകയാണ്.

സമയം ഒരിക്കലും നാശത്തിന്റെ പ്രതീകമല്ല. അത് മനുഷ്യന് വളരാനും, പഠിക്കാനും, ക്ഷമിക്കാനും സഹായിക്കുന്നു. അനുഭവങ്ങളുടെ മനുഷ്യജീവിതത്തെ മുന്നോട്ട് നയിക്കുന്നത് സമയത്തിന്റെ കരങ്ങളാണ്. നഷ്ടങ്ങളും വേദനകളും മറന്ന് മനുഷ്യനെ കൂടുതൽ ശക്തനാക്കാൻ പഠിപ്പിക്കുന്നത് സമയമാണ്. സമയമാണ് ഏറ്റവും വലിയ അദ്ധ്യാപകൻ അതിനെ നിയന്ത്രിക്കാൻ മനുഷ്യന് കഴിയില്ലെങ്കിലും അതിനോടൊപ്പം സഞ്ചരിക്കാൻ മനുഷന് കഴിയും. ശബ്ദമില്ലാതെ നമ്മെ മാറ്റിക്കളയുന്ന ഈ നിശ്ശബ്ദ അധിനിവേശത്തെ തിരിച്ചറിഞ്ഞ് ഓരോ നിമിഷവും വിനിയോഗിക്കുക എന്നതാണ് മനുഷ്യൻ ചെയ്യേണ്ടത്, കാരണം നഷ്ടപെട്ട സമയം ഒരിക്കലും തിരികെ ലഭിക്കില്ല.

“വെളിച്ചം തെളിയാൻ
സൂര്യനാകേണ്ടതില്ല...
ഒരാളുടെ ഇരുളിൽ
ഒരു ചെറിയ
ദീപമായാൽ മതി.”

Tides N Shore

Gayathri K
3rd BA English

She stood beside the shore,
Where the world fell silent before her thoughts.
His name drifted through her mind
Like a tide that never rested.

The waves rushed to her feet again and again,
As if trying to reach her heart.
They touched her softly, lovingly,
Yet never stayed long enough to belong.

She realized love, too, comes this way-
Tender, overwhelming, and fleeting.
Some hearts are meant to be felt,
Not held forever.

The sea taught her without cruelty,
That even the deepest affection must know release.
And in the hush of the moonlit shore,
She learned that loving also means letting go.

करवट

ज़माने ने एक ऐसा मोड़ लिया है,
कि आज सब कुछ मुमकिन है।
ठेहरे हैं हम वहां जहां आसमान ही सीमा है।
युवा ने क्षेत्रों को खोजने में क्या कामयाबी पाई है,
कि हर समस्य का समाधान प्रास है।
सुविधाओं से सुसज्जित दुनिया हर मुश्किल से निपट लेंगे हर तूफान से,
पर फिक्र है.. तो इस बात की,
कि वो चुनें तो क्या चुनें,
शिद्दत या प्रतिभा, शौक या कुछ चुनौतीपूर्ण ?
संकट पर संकल्प के पंखों से उड़ते जवानियां
इसे पार करेंगे कैसे ?
अपनी उम्र भूल कर जिएंगे तो ये सीखेंगे कैसे ?
कि मनमानी, शरारत के बगैर,
मज़े के रंगों के बगैर,
आगे बढ़ेंगे तो सीखेंगे कैसे,
कि उन छोटे लम्हों पर पूरी जिंदगी बस्ति है।
कि गिर कर उठना, हवा के साथ मुड़ना,
और हार कर जीतने से ही सीखेंगे बूजदिल।
इस नायाब जिंदगी के गति,
इसके हर आहट को महसूस किये बगैर जीना..क्या जीना है यार।
यह हैं कुदरत की कानून और
तौर-तरीके भी ऐसे ही सीखेंगे बूजदिल।

आतीरा एम. ए.
3rd बी.ए. इंग्लिश

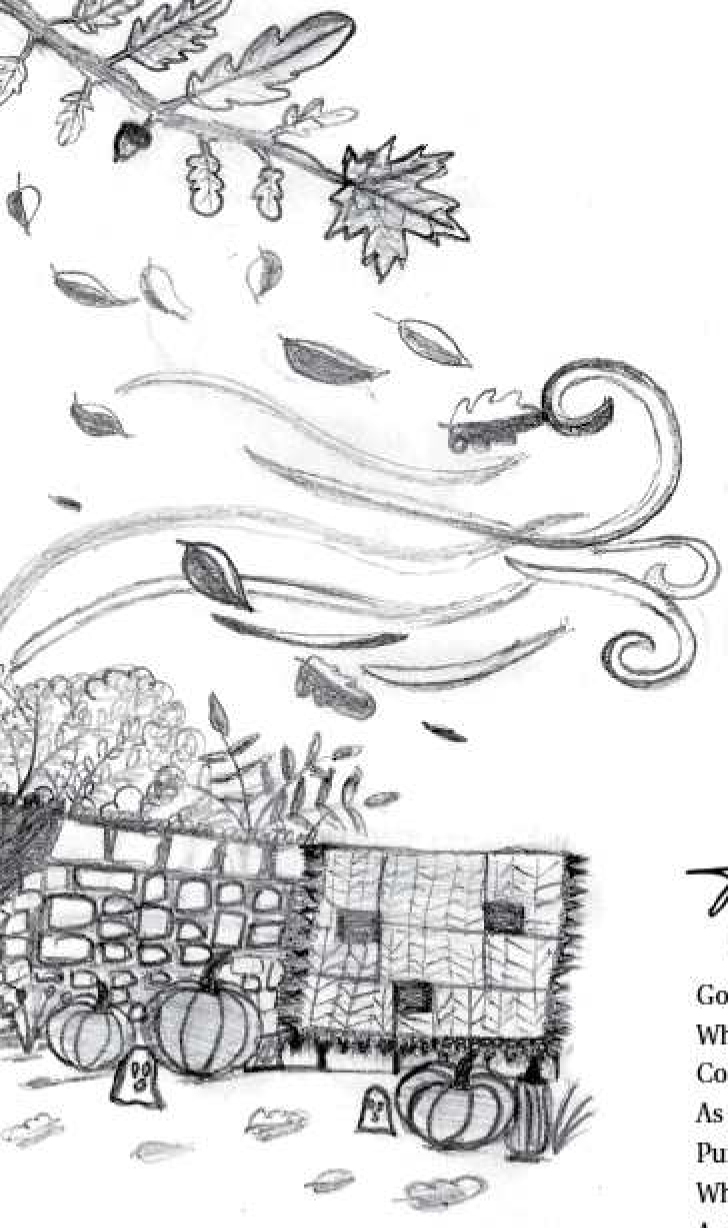

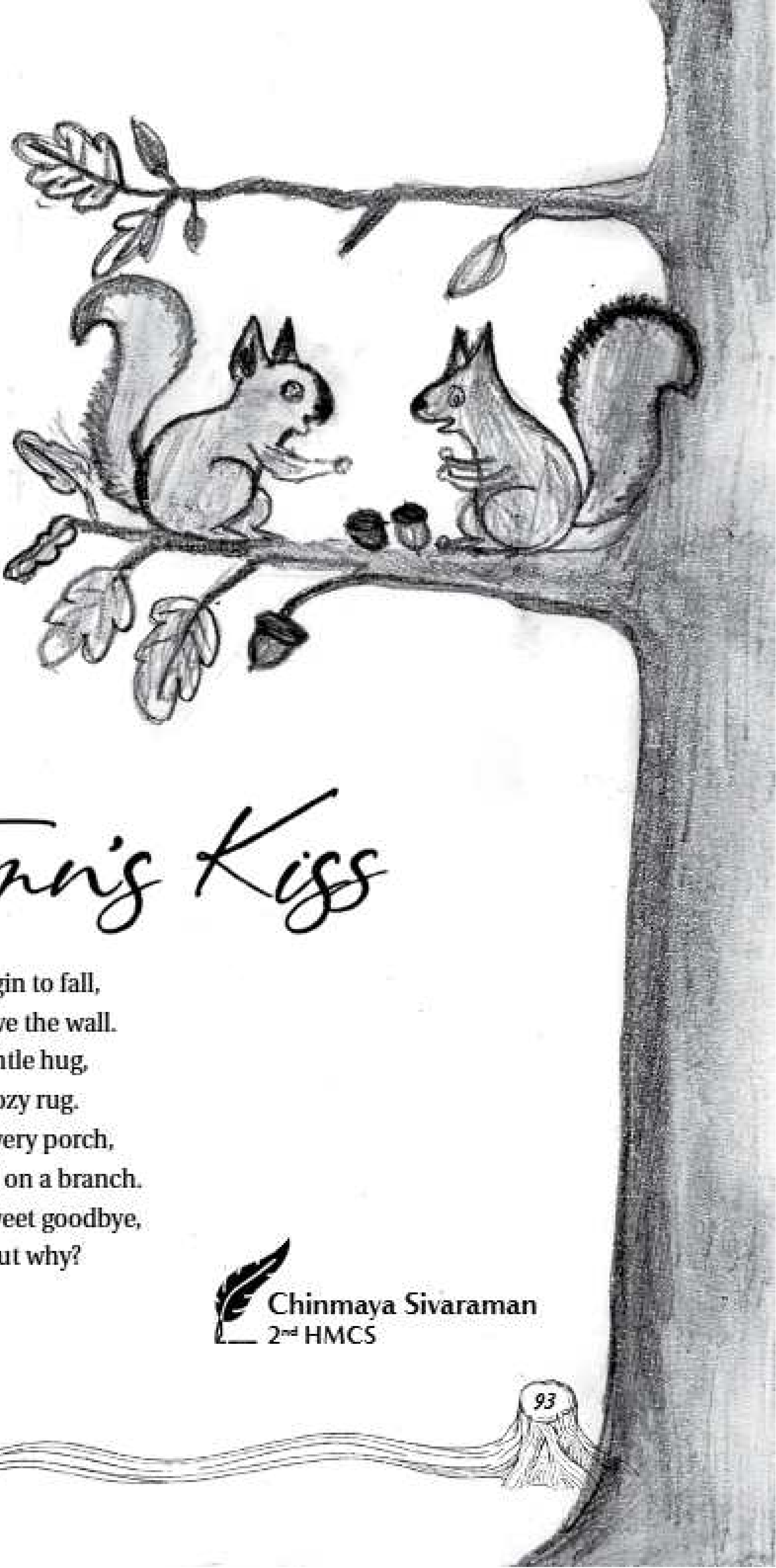

Autumn's Kiss

Gold-coated leaves begin to fall,
Whispering winds above the wall.
Cool breeze bites, a gentle hug,
As nature spreads its cozy rug.
Pumpkins glance on every porch,
While squirrels quarrel on a branch.
A season's change, a sweet goodbye,
Everything went fast-but why?

Chinmaya Sivaraman
2nd HMCS

ധുരന്ധർ 2 ദി റിവഞ്ച്

സൗരവ് കൃഷ്ണ പി. എസ്.
2nd ബി. എസ്‌സി. കമ്പ്യൂട്ടർ സയൻസ്

രൺവീർ സിംഗ്, സഞ്ജയ് ദത്ത്, ആർ. മാധവൻ, അർജുൻ രാംപാൽ തുടങ്ങി വലിയൊരു താരനിരയെ അണിനിരത്തി ആദിത്യ ധർ ഒരുക്കിയിരിക്കുന്ന ബോളിവുഡ് ആക്ഷൻ ചിത്രമാണ് 'ധുരന്ധർ: ദി റിവെഞ്ച്'. പാക്കിസ്ഥാൻ കേന്ദ്രമായി പ്രവർത്തിക്കുന്ന ഭീകരവാദികൾക്കും അധോലോക സംഘങ്ങൾക്കുമെതിരെ ഇന്ത്യൻ ഇന്റലിജൻസ് ഏജന്റായ ഹംസ അലിയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ സഹപ്രവർത്തകരും നടത്തുന്ന പോരാട്ടമാണ് ഈ സിനിമയുടെ പ്രധാന ഇതിവൃത്തം. ഹോളിവുഡ് ചിത്രങ്ങളോട് കിടപിടിക്കുന്ന നിർമ്മാണ മികവും ഗംഭീര ആക്ഷൻ സീക്വൻസുകളും ഉള്ളതുകൊണ്ട് തന്നെ ആദ്യവസാനം പ്രേക്ഷകരെ ത്രില്ലടിപ്പിച്ചിരുത്താൻ ഈ സിനിമയ്ക്ക് കഴിയുന്നുണ്ട്. കഥാപാത്രത്തെ അവിസ്മരണീയമാക്കിയ രൺവീർ സിംഗിന്റെ അഭിനയത്തിനൊപ്പം, ആകർഷകമായ ഛായാഗ്രഹണവും ആവേശം കൊള്ളിക്കുന്ന പശ്ചാത്തല സംഗീതവും ഈ സ്പൈ ത്രില്ലറിനെ കൂടുതൽ ഗംഭീരമാക്കുന്നു. മികച്ചൊരു ദൃശ്യാനുഭവം സമ്മാനിക്കുന്ന ഈ ചിത്രം ഇതിനകം തന്നെ തിയേറ്ററുകളിൽ നിന്ന് വമ്പൻ ബോക്സ് ഓഫീസ് വിജയമാണ് സ്വന്തമാക്കിയിരിക്കുന്നത്.

അശ്വതി പി
1st ബി. എസ്‌സി. കമ്പ്യൂട്ടർ സയൻസ്

നീയെന്നെ ഋതു

കാലം കരിയിലകൾ കൊരുത്തൊരു
നൂൽപ്പാലത്തിലൂടെ നടന്നു നീങ്ങവേ,
മനസ്സിലൊരു മൗനത്തിൻ മഷിപടരുന്നു.
മാറ്റമെന്നത് തടുക്കാനാവാത്തൊഴുക്ക്
കരകളെ കവർന്നെടുക്കുന്ന വേനൽപ്പുഴ!
പഴയ പൂമരങ്ങൾ തളിർക്കുമ്പോൾ
പുതിയ ഗന്ധങ്ങൾ കാറ്റിലലിയുന്നു.
നിഴലുകൾ നീളുന്ന സന്ധ്യകളിൽ
നാം തിരയുന്നു മാറ്റമില്ലാത്താമുഖം
ഋതുക്കൾ വേഷം മാറുന്ന അരങ്ങിൽ
സ്നേഹമെന്നത് ഒരു നിത്യസത്യം

നരവീണ ഓർമ്മകൾക്കിടയിലും
മാടാത്തൊരു പൂവുണ്ടുള്ളിൽ
അതല്ലോ നമ്മെ പ്രണയിക്കാൻ പഠിപ്പിച്ചത്.
തീരങ്ങൾ മാറിയാലും, തിരകൾ നിലച്ചാലും
കടൽ തന്നിലൊളിപ്പിച്ച മുത്തുപോലെ
മാറ്റങ്ങൾക്കപ്പുറം സ്നേഹം അനാഥമാവുന്നു.
ഇന്നലെകൾ കൊഴിഞ്ഞു വീഴട്ടെ,
നാളെകൾ അന്യമായി വിരുന്നെത്തട്ടെ...
മാറ്റത്തിൻ പെരുമഴ നനയുമ്പോഴും
നിന്റെ സ്നേഹത്തിൻ തണലിൽ
ഞാൻ സുരക്ഷിത

CELESTIAL

Eyes like stars which adorn the sky,
Smile like an angel with all its might.

She looks like a deity on earth,
She is the blessing of a thousand hearts.

She comes down like a shooting star,
Making wish come true at the sight of her.

She is so true and so divine that,
Angels bow at the sight of her.

Oh! She is a beauty that can't,
Lose its flowery light.

I look at the stary nights dreaming,
Of a divine light.

When I see the blissful smile I get,
Lost in the stary nights.

Advaith S
1st B.Sc. Computer Science

Will love exists in future?

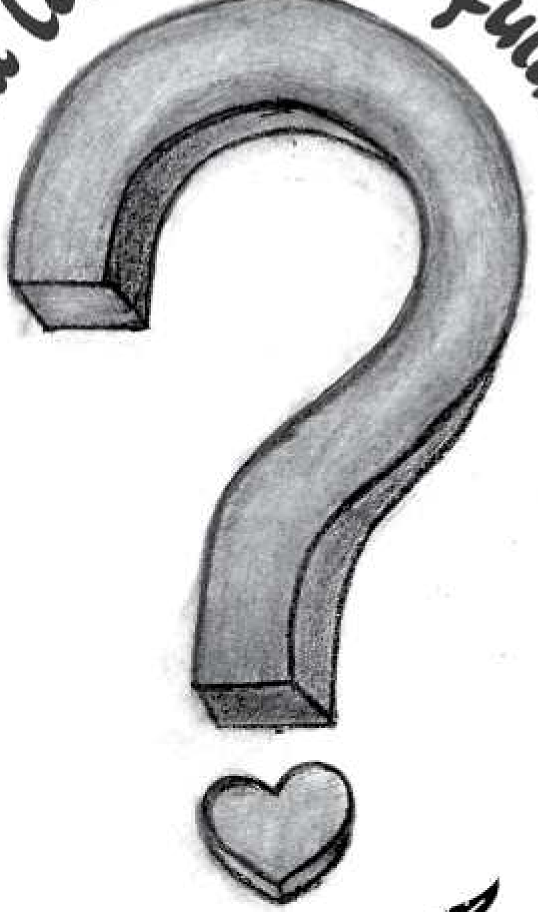

I was lost in thought,
Wondering softly to myself:
"Will love still exist in the future?"
A future where the world is shaped by technology,
Where humans lean on AI for every breath of routine
A world where machines answer faster than
hearts know how to feel.
More and more, we speak to digital voices,
Warmth imitated in circuits and code.
And sometimes I fear what if these assistants
learn to guide our emotions,
The way colonizers once guided our minds
in the name of education?
I can't help but question
What will become of us
When technology rises to its brightest peak
So brilliant that human connections
Begin to flicker like old lamps.
Yet I imagine two people,
Searching for something real
In this shining, artificial world.
Two hearts longing for loyalty,
For truth,
For a hand that feels alive.
And somehow, Against all odds
They find each other.
They meet,
Grow into friends,
Blossom into lovers,
Stand together in marriage
Before the warm witness of their families.
It is a beautiful dream Perhaps rare, perhaps fragile
But possible.
Because even in a future ruled by steel and light,
If love still exists,
It will be tested…
But it will also be unforgettable.

Silpa S
2nd MA English

After Us

They will say we were loud,
But not always brave.
Connected to everything,
Yet distant from ourselves.
We measured life in numbers-
Followers, salaries, applause-
Mistaking attention for meaning,
And comfort for purpose.
We learned how to scroll past pain,
How to normalize chaos,
How to call survival
A form of success.
Kindness felt inefficient.
Patience felt outdated.
Love was postponed
Until further notice.
Still, somewhere between
Burnout and breaking,
A question learned to breathe:
Is this all we are?
We are tired of running in circles,
Calling motion progress.
Tired of inherited failures
Dressed up as ambition.
Maybe redemption begins
Not with revolutions,
But with unlearning-
Choosing care over cruelty,
Depth over noise,
Truth over convenience.
If they remember us at all,
Let it be for the moment
We finally turned around,
And chose to become
More than what we were
taught to be.

Aswin Krishna A G
2nd BA English

The Value of Others

The Value of others,
What does it mean?
In Currency or much more?
No, its the power of seeing,
What lies deep in the inside...

Most people simply leave things astray...
Not even acknowledging
The other's existence,
Treating them as if their
An object for personal use

The ignored starts to think,
Whether they matter or not
Why others treat them differently
Well its because of blind judgement...

When the blinded sees your origin,
The place where you started from
Where you sprouted into a plant...
They make assumptions blindly,
Without even getting to know
how you ended that way

Even not thinking straight,
The Many Valuable Life Experiences,
They went through to get this far...
Only talking when those need something

Keep in mind that you
Are not their/tool
To be used mindlessly
They desire control & power

The most valuable thing is not currency (not always)
But the love & feelings you consider of others
Especially the left behinds
Make them feel like they matter
In this world of good & bad.

Anandu Vijay
2nd B.Com CA

അപരിചിതനോട്

(2026 ഫെബ്രുവരി 14-ന് വാലന്റൈൻസ് ദിനത്തിന്റെ ഭാഗമായി മലയാളം ഡിപ്പാർട്ടുമെന്റ് നടത്തിയ പ്രണയലേഖന മത്സരത്തിൽ ഒന്നാം സ്ഥാനം നേടിയ ലേഖനം)

ഏറ്റവും പ്രിയപ്പെട്ട,

ചോദ്യങ്ങൾക്ക് ഭാരമുണ്ടോ? അതോ ഉത്തരങ്ങൾക്കാണോ ഭാരമുള്ളത്?

വിടരാത്ത കൊഴിഞ്ഞു പോയ എത്രയോ പൂക്കൾക്ക്, വിടർന്നിട്ടും കാണാതെ പോയ ആയിരം മൊട്ടുകൾക്ക്, നിന്റെ ചിരിയോളം ഭാരമുണ്ടായിരുന്നു, നെഞ്ചിന്റെ ഉള്ളറകളിൽ കരികൽപോലെ അതങ്ങനെ നിന്നു. നിന്റെ ഓരോ നോട്ടത്തിലും അതിൽ കൊത്തു പണികൾ നടക്കാറുണ്ടായിരുന്നു. നിന്നോളം പോന്ന ഒരു സുന്ദര ശില്പം, നിനക്കായ് നീ തന്നെ ചെത്തിമിനുക്കിയത്.

ആദ്യം കണ്ട നാൾ മുതൽ അങ്ങിങ്ങായി ചിതറിക്കിടന്ന ചിന്തകൾ മൊത്തത്തിൽ നിന്നിലേക്ക് ചിറകടിച്ചില്ലേ? എന്റേതാണെന്ന് ഞാൻ ആണയിട്ട് പറഞ്ഞപ്പോഴേക്കും മാനത്തെ അമ്പിളി കണക്ക് നീ ഒന്നു ചിരിച്ചു, ആയിരം അർത്ഥങ്ങൾ പൊതിഞ്ഞുകെട്ടിയ ഒരു ചിരി. അഴിച്ചു നോക്കിയില്ല ഞാൻ, അവ പാറിപ്പോയാലോ?

നിൻ ഹൃദയത്തിന്റെ പടിവാതിലിൽ ഞാൻ ധ്യാനിച്ചിരിക്കട്ടെ? പകലന്തിയോളം, ആപാദചൂഡം ചിതലരിക്കട്ടെ, ഞാനൊരു മൺ പുറ്റാവട്ടെ, എങ്കിലും ഞാൻ നമുക്കായ് കഥയെഴുതും. അതിരില്ലാത്ത കിനാവു കൊണ്ട് മാനം തീർത്ത ആ ലോകത്ത്, സ്വപ്നങ്ങൾ നെയ്ത ചിറകിലേറി നമുക്ക് പറക്കാം. മാനത്തെ അമ്പിളിയെ എത്തിപ്പിടിക്കാം, എന്റെ സ്നേഹത്തിന്റെ താളുകളിൽ അതിനെ ഞാൻ നിനക്കു തരാം. അപ്പോഴും നീ മൗനം പാലിക്കുക, ഞാൻ നുണരാതിരിക്കാൻ ഉത്തരങ്ങൾക്ക് ഭാരമുണ്ട്, ചോദ്യങ്ങളെക്കാൾ ഒരുപാടേറെ ഭാരം! ഇനിയും ആ ഭാരം നമ്മളിൽ ആഴ്ന്നിറങ്ങട്ടെ, വേരു പിടിക്കട്ടെ, തളിർക്കട്ടെ, ഉയരത്തിൽ വളർന്നവ തണലായി തീരട്ടെ!

നമുക്കായ്,

വൈഷ്ണവ് എസ്
1st എം. എസ്. സി. ജിയോഗ്രഫി

കൊഴിഞ്ഞു പോയ പൂവ്

Sidhan Mohammed

1st B.Com Finance

ആഘോഷവേദി

FORTIUS 2K25

നൂലാമാല has been crowned the 'Best Magazine of the Year' by Malayala Manorama, securing the prestigious 1st prize.

Folk Arts Cultural Forum - Kerala 1st (YIMS Mappilapaatu team)

13th International Film Award 2025 – Best Female Playback Singer; All Kerala Film & Serial Artists Association Award 2025 – Best Female Playback Singer; Mahatmaji Puraskar 2026 – Best Female Playback Singer; Deshiya Kala Samskriti Award 2026 – Best Female Playback Singer

Pride of Nations Award for Best College of Kerala

വിജയ ശിഖരം

Soorya U
1st Rank
B.Sc Psychology

Keerthana Sreekumar
2nd Rank
B.Sc Physics

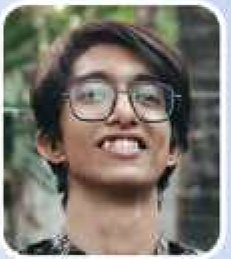

Vaishnav S
6th Rank
B.Sc Geography

Chaithanya H
5th Rank
BBA

Dhanasekharan P
7th Rank
BBA

Aiswarya Mani
1st Rank
BCA

Sooraj V
7th Rank
BCA

Fathimathul Ashidha P
1st Rank
HMCA

Vismaya K Menon
2nd Rank
HMCA

Thamanna Parveen
3rd Rank
HMCA

Annie John
4th Rank
HMCA

Adithya Unnikrishnan
5th Rank
HMCA

Visakha S
6th Rank
HMCA

Nayana K
8th Rank
HMCA

Bindhya P V
9th Rank
HMCA

Aleena Mathews
10th Rank
HMCA

Alan K Biju
4th Rank
HMCS

Aadhil M Ali
5th Rank
HMCS

Ijas Ahmed
5th Rank
HMCS

Athul Jestin
8th Rank
HMCS

Nikhil N J
9th Rank
HMCS

Meghana K
1st Rank
M.Sc Geography

Aswathi R
2nd Rank
M.Sc Geography

Pavithra U
5th Rank
M.Sc Geography

Leo Paul
6th Rank
M.Sc Geography

Gopika Viju
7th Rank
M.Sc Geography

A-Zone/Interzone Winners

Margamkali (Female)
A-Zone 1st Position & Interzone 1st Place

Mappilapaatu (Group)
A-Zone 1st Position & Interzone 1st Place

Oppana
A-Zone 1st Position & Interzone 2nd Place

Group Song Western - A-Zone 1st Position

Duffmuttu - A-Zone 1st Position

Ganamela - A-Zone 1st Position

Thiruvathira - A-Zone 2nd Position

Chendamelam - A-Zone 2nd Position

Chenda (Tayambaka) - A-Zone 2nd Position

Patriotic Song - A-Zone 2nd Position

Folk Dance (Group) - A-Zone 3rd Position

Kolkali - A-Zone 3rd Position

A-Zone 2nd Position

Niranjan V
2nd B.C.A - A

Photography / Spot Photography

A-Zone 1st Position & Interzone 1st Place

Hiba P. A
2nd B.C.A - A

Mappilapattu (Female)

A-Zone 1st Position

Ann Maria Jose
2nd B.Sc Psychology

Kathaprasangam

A-Zone 1st Position & Interzone 3rd Place

Vaishnavi C
1st M.A English

Mappilapaatu (Female)

A-Zone 1st Position & Interzone 3rd Place

Archana C.S
1st B.A English

Collage

A-Zone 2nd Position & Interzone 2nd Place

Abarna M
2nd M.Sc Psychology

Tamil Story / Short Story Writing (Tamil)

A-Zone 2nd Position & Interzone 2nd Place

Chithra U
2nd B.Sc Psychology
Katha Prasangam
A-Zone 2nd Position

Abhijith S
3rd B.Com Finance
Light Music (Male)
A-Zone 2nd Position

Athira M.A
3rd B.A English
Hindi Essay
A-Zone 2nd Position

Vaishnavi N
3rd B.Sc Psychology
Poster Making
A-Zone 2nd Position

Naveen S. Prakash
1st B.Sc Chemistry
Hindi Speech
A-Zone 2nd Position

Krishna Thejus U
1st B.Com Taxation
Thukal Vadhyagal
A-Zone 2nd Position

Sidharth Sajith
1st M.A English
Thukkal Vadhyangal
(Western - Jazz)
A-Zone 2nd Position

Shyam Krishnan
3rd B.Sc Mathematics
Thukkal Vadhyangal
(Eastern)
A-Zone 2nd Position

സ്പോർട്സ് ഗ്യാലറി

Nandana S
(1st B.Com Taxation)
National Karate Champion Title Winner

Vikhnesh V Nair
(1st BBA)
2nd Place, MR & MRS Kerala Bodybuilding Championship 2025–26; Silver Medal, 55 kg Junior Category, IBBF Mr. Palakkad Bodybuilding Championship 2026

Ebin Biju (2nd BBA)
1st Prize, Junior Boys 75 kg & 3rd Prize, Senior Men, 48th Palakkad District Bodybuilding Association Competition; Bronze Medal, 70 kg, Calicut University Interzone Best Physique Championship

Jeevan P Reji
(2nd B.Sc HMCS)
Two Gold Medals (Right & Left, Under 110 kg), Calicut University Interzone Arm Wrestling Championship; Bronze Medal (Left, Under 110 kg), All India Inter University Arm Wrestling Championship 2025–26

Sidharth Gopal J
(2nd B.A. English)
Gold Medal, Bantamweight (Men 55 kg), Calicut University Interzone Boxing Championship

Shivraj B
(3rd B.Com Finance)
Gold (Right) & Silver (Left), Under 90 kg, Calicut University Interzone Armwrestling Championship.

Joyal M Sunil
(3rd BBA)
Silver Medal (Right, Under 85 kg), Calicut University Interzone Armwrestling Championship

Advaith B
(1st B.Com Finance)
Silver Medal (Right, Above 110 kg), Calicut University Interzone Armwrestling Championship

Adith T R
(3rd B.Com Finance)
Bronze Medal (Right, Under 65 kg), Calicut University Interzone Armwrestling Championship

Anjala A
(2nd M.Com)
Bronze Medal, 10 m Air Pistol (Women), Calicut University Interzone Shooting Championship 2025

Yuvakshetra Institute of Management Studies - Champions,
Palakkad District Youth Volleyball Championship

Runners Up
Calicut University C-Zone Basketball Men Championship

Women's Tug of War Team - 4th Position,
Calicut University Interzone Tug of War Championship 2025–26

College Union 2025-26

Albinus Tomy (Commerce Association Secretary), **Muhammed Nebeel K M** (Malayalam Association Secretary), **Alan A M** (1st year UG Representative), **Sanoj S** (2nd year UG Representative), **Abin Shihad S** (BCA Association Secretary), **Nathul Krishna P** (Computer Science Association Secretary), **Gowtham Krishna G** (Hotel Management Association Secretary), **Jyothika A** (Geography Association Secretary), **Janvi K** (Chief Student Editor), **Jisha S** (Psychology Association Secretary), **Parvathy S Nair** (BBA Association Secretary), **Jorvin E George** (English Association Secretary), **Vaishnav S** (PG Representative), **Sreerag M S** (Sports Captain), **Nandana Madhu** (Hindi Association Secretary), **Vaishnavi C** (Fine Arts Secretary), **Arpitha P** (UUC), **Aswathy A** (UUC), **Rihana B** (Vice Chairperson), **Krithika S** (Joint Secretary), **Sandra Mathew** (General Secretary), **Sreya S** (3rd UG Representative), **Asna M N** (Mathematics Association Secretary), **Hariharan R** (Chemistry Association Secretary), **Adith R** (Physics Association Secretary), **Shylaja S Menon** (IQAC Coordinator), **Dr. Divya N K** (Staff Advisor), **Rev. Dr. Joseph Ollikallkoonal** (Vice Principal), **Adv. Dr. Tomy Antony** (Principal), **Ajay P V** (Chairman), **Rev. Dr. Mathew George Vazhayil** (Director), **Rev. Fr. Shyju Pariyath** (Vice Principal), **Jibin Joy** (Staff Advisor)

ചിത്രശാല

Sreelakshmi S -
2nd B.Sc Psychology

Shaibin Fidha
1st B.Sc Chemistry

Poojalakshmi P S
1st BCA - B

Salha S
1st B.Com Taxation

Amrutha K K
1st BCA - A

Salha S
1st B.Com Taxation

Hiza Nafrin S
1st B.Com Taxation

Rohith K B
1st B.Sc Psychology

Bhavasri B
2nd BCA - A

Niranjana V
1st BCA B

പിന്നണിയിൽ

കാലം അതിന്റെ പ്രയാണത്തിനിടയിൽ
മണ്ണിലും മനസ്സിലും പുതിയ അടയാളങ്ങൾ തീർക്കുന്നു.
ഇന്നലത്തെ പരിചിതങ്ങൾ ഇന്ന് അപരിചിതമാവുകയും,
നാളത്തെ പുതിയ ലോകം ഇന്നത്തെ വിസ്മയമാവുകയും
ചെയ്യുന്നു. തലമുറകൾ കൈമാറുന്ന ചിന്തകളും,
മാറുന്ന ശീലങ്ങളും, കാലം മായ്ച്ചു കളയുന്ന
സ്മരണകളും ചേരുന്നതാണ് ഈ 'അപരിചിതം'.

പഴമയുടെ വേരുകളും പുതുമയുടെ നാമ്പുകളും
തമ്മിലുള്ള ദൂരമാണ് ഈ മാഗസിൻ.

കാലത്തിന്റെ കുത്തൊഴുക്കിൽ നമുക്ക്
അപരിചിതമായിപ്പോയ നിമിഷങ്ങളെ വീണ്ടെടുക്കാനും,
വരാനിരിക്കുന്ന മാറ്റങ്ങളെ ഹൃദയപൂർവ്വം
സ്വീകരിക്കാനുമുള്ള ഒരിടം.